

*Ce ne spunem
când nu ne vorbim*

roman

CHRIS SIMION

Chris Simion s-a născut pe 20 august 1977, în București. A absolvit Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” – București secția teatologie în 2000 și secția regie teatru în 2005. În 2000 a înființat Compania de Teatru D'AYA împreună cu scriitorul francez Pascal Bruckner, care a devenit ulterior și Președintele Onorific al companiei. D'AYA este un teatru profesionist, independent care colaborează atât cu actori tineri, cât și cu nume mari ale scenei românești. În 2006 inițiază proiectul Teatrul Undercloud din Lăptăria lui Enache – Terasa „La Motoare”. În 2009 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A scris: *Dragostea nu moare. O concluzie la 16 ani (1994)*; *Dogmatica fericirii (1995)*; *Disperarea de a fi (1996)*; *De ce nu suntem ceea ce putem fi? (1997)*; *Spovedania unui condamnat (1998/2000)*; *În fiecare zi, Dumnezeu se roagă la mine (2002)*.

A regizat numeroase spectacole, printre care: *Copilul divin* după Pascal Bruckner, *Scaunele* după Eugene Ionesco, *Dragostea durează 3 ani* după Frederic Beigbeder, *Hell* după Lolita Pille, *Și cail se împușcă, nu-i așa?* după Horace McCoy, *Călătoria sau Pescărușul Jonathan Livingstone* după Richard Bach, *Maitreyi* după Mircea Eliade, *Oscar și Tanti Roz* după Eric Emmanuel Schmitt.

Dintre premiile obținute amintim: 1995 – bursă de studii în literatura sanscrită, New Delhi – Sanskriti Kendra. 2000 – Spectacolul „Călător în noapte” premiat la Festivalul de Teatru Experimental de la Cairo. 2002 – „Premiul debut în proză” acordat de Ministerul Culturii și Cultelor. 2004 – „Premiul pentru cel mai bun spectacol” pentru „Scaunele” acordat de Alliance Française, urmat de turneu în India în 8 orașe. 2006 – „Premiul de Excelență” în Gala Antidrog acordat de Guvernul României pentru spectacolul „Hell”.

Alte informații pe www.chrissimion.ro

CHRIS SIMION

Ce ne spunem când nu ne vorbim

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio
Imagine copertă: © Alex Gâlmeanu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

DTP:
Eugenia Ursu

Corectură:
Eugenia Ursu, Sinziana Doman

Copyright: © Editura Trei, 2011

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-973-707-871-1
ISBN PDF: 978-973-707-872-8
ISBN Print: 978-973-707-429-4

Motto

*Ho, munte, nu ți-am zis să mergi.
Era doar așa... o idee!*

Ca să înțeleg Iadul, a trebuit mai întâi să trec prin el

Draft

A fost odată o Floarea-Soarelui și un Zmeu Albastru. Au fost încercați de furtuni, de secetă, au fost despărțiți și duși pe astre diferite, dar nu s-au pierdut niciodată. Floarea-soarelui dădea un interviu la un post de radio. Era pe o planetă unde cuvintele erau verzi. Zmeul Albastru a ascultat-o și, după ce a terminat de vorbit, s-a dus să o cunoască. Din clipa când s-au respirat, cuvintele verzi au prins culorile de taină și au început... Se spune că oamenii care nu își găsesc jumătatea viețuiesc ca niște muribunzi și înviază doar atunci când se întregesc. Câte fantome pe câmpul lui Dumnezeu... Floarea-Soarelui și Zmeul Albastru și-au pus aripile și au început să râdă de noi. Cerul lor e peste tot.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Stau de 45 de minute pe budă, cu laptopul în brațe și nu știu cum să încep. Nu ți-am scris de o veșnicie. Tu mi-ai fi răspuns: „Când iubești... ce este o veșnicie?”.

M-am întors, Zmeu Albastru. Ce așa avea nou să îți povestesc despre Iad? În loc de nas, mi-am pus o ureche și în loc de ureche mi-am pus un nas. Altă perspectivă după ce te săruți cu moartea. Sugestia prietenului meu Salvador.

M-am întors, dar Cerul nu mai e la locul lui. Opțiunea? Iertarea. Iubirea. Când are prea multă libertate, omul, în loc să zboare, își leagă aripile, iar când nu are libertate, zboară în cercul lui limitat închipuindu-și că atinge infinitul.

Să mai crezi în moșul cu barbă sau în clișeul timid de pe icoanele pe sticlă, contraofertă la focul de neînchipuit al gheenei, este ca și când știi că cineva își bate joc de tine, dar accepți statutul de cârpă, neavând altă soluție.

Biserica a devenit un fel de Agenție de PR a lui Dumnezeu, iar Divinitatea, Suprema Divinitate, Marea Divinitate, Mica Divinitate, doar un produs ambalat în staniol ca să atragă atenția și să convingă cu o marjă minimă de eroare. Numai un copil poate să creadă că există Iad, că există Rai, că există Dumnezeu și Moș Crăciun. Numai un copil este cu adevărat nud. Nu vorbesc de sfinți, căci ei sunt o excepție și sunt singurii care s-au vindecat de boală și trăiesc.

În lanul în care ne-am întâlnit, pământul era virgin și Cerul ne-a udat mult cu vise, ținându-ne departe de mal și de dizgrația divină. Poate că una dintre cele mai simple încercări ale vieții a fost să ne pierdem pe noi înșine, să dăm o scurtă vacanță eului, să ne sufocăm și

să ne dăm seama că nici să murim unul fără altul nu putem, căci până și moartea noastră e în doi.

Reîntoarcerea e mai cumplită decât dispariția. Nici-odată nu mai găsești drumul ușor. De parcă am făcut un pact dacă să ne păstrăm sau să ne pierdem identitatea. Am ajuns în Iad fără invitație. Cineva m-a împins și în cădere mi-a spus: „Urmează iadul. La intrare nu trebuie să saluți!“. Toate întâlnirile mele importante m-au luat pe nepregătite. Dacă le așteptam, nu mai erau atât de mari. Și ceea ce este amuzant este că toate întâlnirile mele mari au fost căderi. Canalul de scurgere a excrementelor umane, a celor mai inexplicabile și monstruoase părți ale spiritului. Iadul nu seamănă cu un cazan cu foc în care îți pârlești epiderma și nici cu o baie de aburi de sânge în care îți arunci urletele. Iadul este cea mai concretă budă în care mi-a intrat sufletul, locul unde s-a scurs, s-a zbătut, s-a contorsionat toată mizeria din mine.

De Iad te eliberezi doar dacă îl depășești. Și, ca să îl depășești, trebuie să treci mai întâi prin el, să îl accepți. Asumarea Iadului este împăcarea cu Dumnezeu.

Lăsând ființa în haos, o lași de fapt să se transforme în diverse făpturi, să împrumute diferite personalități, chipuri. Cu cât ai mai mult urât în tine, animalul care deschide gura să te înghită este mai scârbos și morbid. Iadul nu m-a eliberat de ceea ce sunt. Iadul mi-a confirmat ceea ce sunt.

Mizeria, scârba, urâtul, minciuna, ipocrizia, duplicitatea, boala sufletului, tot ce este mai groaznic, mai meschin, mai cumplit în ființa mea, hrăneam îndreptându-mă spre nimic. Când urâtul te încolăcește nu mai ai discernământ. Urâtul convinge ușor, domină profund și se întinde în ființa ta ca un cancer. Urâtul apare în tine

ca o tumoare a spiritului, ca un crin mucegăit, care duhnește și al cărui miros nu poți să-l mai suporti pentru că te înspăimântă. Nimeni nu poate să curețe crinul din tine. Nimeni în afara ta nu îi cunoaște rădăcinile. Pot fi ancorate în rinichi, în plămâni, în inimă, în retină, în firul de păr, oriunde. Și oricine ar intra din exterior ca să curețe, s-ar pierde.

Ți se pare stupid să vorbim toate astea după o veșnicie? Timpul este inventat doar ca să nu înnebunim. Nu am putut să te iau de mână și să te las să mă însoțești. Am fost ca un ciung. În această experiență nu am avut mâini, nu am avut glas, nu am avut nimic. În fața unei experiențe pentru care nu ești pregătit, poți să îți pierzi mințile. Acum o înțeleg pe bunica atunci când îi cerea lui Dumnezeu doar ceea ce putea să ducă. Ești bine?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De la excelent în sus. Mulțumesc de întrebare. Sper că și tu ești bine 😊

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Multe puncte de suspensie. Poate că s-au întâmplat tare multe de când nu ne-am văzut sau poate că nu s-a întâmplat nimic. Dacă ar fi să stăm din nou la aceeași masă, să vorbim, să ne privim în ochi, ar fi ca înainte? Suntem mai mult decât ceea ce a fost de neînțeles?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

S-au întâmplat multe, foarte multe 😊

To: zmeul_albastru@yahoo.com

M-am născut din nou.

Draft

Floarea-Soarelui și Zmeul Albastru au crescut nedespărțiți 33 de ani. Zmeul Albastru se ocupa de mă-răcini, Floarea-Soarelui de viespi. Împreună și-au desenat un cer și tot ce au trăit sub el a fost real.

După cei 33 de ani, Floarea-Soarelui a plecat de pe câmp. A lipsit o veșnicie, cât o șoaptă. Un desen colorat a chemat-o să anime viața unui copil și să prefacă hârtia în sânge, creioanele colorate, în celule vii, imaginile, în vise. În tot acest timp, Zmeul Albastru a început să se usuce. Nu a știut în care poveste să o caute și fără ea a început să își piardă câte un deget, câte un fir de păr, câte o unghie, până ce sufletul aproape că i s-a uscat de dor. Când două suflete se iubesc, Dumnezeu nu toarnă apă doar unuia. Visele nu țin de sete. Doar că, atunci când două suflete se iubesc, în adâncul pământului, acolo unde își întâlnesc rădăcinile, știi adevărul. Pot să se mintă prin cuvinte, dar nu și prin respirație sau prin privire sau prin gând.

Acum Zmeul Albastru locuiește la oraș, într-un loc cu mulți zmei. A plecat de pe câmp în ziua în care Floarea-Soarelui a strănutat și l-a mințit că nu o să mai revină niciodată. Zmeul Albastru a așteptat până ce s-au scurs toate lacrimile de pe obrazul unui nor fără să știe

că, de fapt, Cerul era din carton și că, la un moment dat, Floarea-Soarelui se va întoarce.

Așa s-a întâmplat, cum destinul le șoptise. Când ea s-a întors, Câmpul era gol. Timpul iubirii nu seamănă cu timpul formal. 33 de ani de absență pot fi ori-când 33 de respirații.

Au fost zile întregi când Floarea-Soarelui s-a plimbat prin oraș în speranța că îl va vedea. Zmeul Albastru și-a luat carnet de conducere. Floarea-Soarelui îi zărea mașina parcată când pe trotuarul de vizavi, când pe cel de lângă casă și încerca să-și închipuie ce face el... în timp ce mașina lui... Cu mașina Zmeului Albastru, Floarea-Soarelui avea o relație. Când nu o vedea zile întregi, intra în panică. Se întreba unde îl poartă pe Zmeul Albastru, dacă o să îl mai aducă acasă, dacă o să-l rătăcească, dacă o să îl ducă la o altă casă și o să îl exileze... din astea. Când apărea din nou, își regăsea liniștea, îl simțea aproape. „Îmi lipsește infinit“, striga mereu Floarea-Soarelui. Știe că Zmeul Albastru, chiar dacă tace, o aude. Când se trezește dimineața, nu mai are cui să zâmbească. Numai el știa să râdă de fiecare răsărit de-al ei și să se bălăcească în fiecare trezire de-a sa. A stat de foarte multe ori să-i asculte respirația de la câteva zeci de metri de casă. La fereastra lui au apărut alte flori: mușcate, maci, ciuboțica-cucului, numai flori din astea prăpădite care, dacă nu le bagi în seamă o zi și uiți să le uzi, se ofilesc la fereastra ta. Of, Zmeule Albastru, îi este atât de sete măslinului de la intrare și tot mai simte că-i sare inima din loc când se deschide ușa blocului și are

senzația că te vede. Nu-ți povestesc, Zmeu Albastru, când pe stradă vede arătări care-ți seamănă. Aleargă la câțiva metri în spatele lor până ce mici detalii fizice îi confirmă că nu ești tu și se întoarce apoi în lanul ei așteptând. De mii de ori te aude cum o strigi. Se întoarce, dar în spatele ei e gol. Floarea-Soarelui nu va respira fără tine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Toată noaptea mi-a ars carnea de dorul tău. Am să înnebunesc așa.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce să spun, Hercule... sau Sisif... sau?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu pot fi atât de crud încât să mă răzbun pe tine pentru că nu mi te dai și totuși... o fac mereu. Te vreau a mea. Trăim de atâta timp degeaba. Nu ți-e dor de aer curat? Cât mai ai de gând să respiri mocirlă?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Este atât de frumos ceea ce trăim, încât nici nu îndrăznesc să vorbesc prea tare despre asta, să nu sperii frumusețea. Frumusețea care mă îmbată. Din cauza ei uit cine sunt. Știu doar că te-am găsit și că nu aș vrea să te pierd niciodată. Tot ceea ce trebuie să se întâmple se întâmplă. Să fim doar trei, să primim.

Draft

Lumea se împarte în trei, nu în două. Oamenii care cred că există Iad pentru că l-au trăit profund, oamenii care nu cred că există Iad pentru că nu l-au trăit deloc și oamenii care rămân precauți, distanți, sceptici pentru că, dacă au scăpat în sufletul lor o picătură din apa Iadului, au făcut-o superficial. Căci apa iadului nu picură. Apa Iadului se revarsă, distruge, devastează. Eu vin din Iad. N-am nevoie să conving pe nimeni.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mi-e atât de dor de tine și am atâta sete de firesc cu tine, de curat. Am greșit. Dar cine nu o face. Și oare nu tocmai pentru că am greșit mi-e atâta sete de a face un duș în suflet?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Suntem tare caraghioși când ne certăm. Semănăm cu doi cocoși. Și nici măcar nu ne certăm pe ceva serios. Întotdeauna ne certăm de frică. De frica de a nu ne pierde. Să nu crezi niciodată ce îți spun. Să crezi doar ceea ce simți. Nu întotdeauna vorbele conțin adevăr.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am trecut de faza în care certurile lăsau în mine urme. Acum sufletul meu e ca un deșert infinit în care, dacă lași urme, le șterge. Am devenit puternic pentru că am conștientizat acest deșert, imensitatea deșertăciunilor

din viața noastră. Trebuie să ai curajul să-l străbați și chiar să mori de sete. Numai așa poți trăi nimicul, numai așa îți dai seama că ai o natură duală, trup și suflet, numai așa reușești să cauți adevăratul izvor al vieții. E o cale frumoasă, plină de aventuri, care a fost lăsată de Dumnezeu la îndemâna omului. Așa te iubesc eu pe tine, prin viața mea, prin ființa mea slabă și însetată. Nu vreau nicio grațuitate din partea lui Dumnezeu, vreau să simt nisipul fierbinte pe talpa goală.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Câteva pagini din Scott Fitzgerald și parcă totul e... altfel. Prinzi curaj să deschizi porți. La început totul este frumos. Suntem îndrăgostiți pentru că nu ne cunoaștem. Dacă am ști ce urmează după aceea, am trage cât mai mult de îndrăgosteala asta și nu ne-ar mai interesa deloc să punem întrebări și să așteptăm răspunsuri, am alerga beți, îmbătați de noi înșine fără nevoia de luciditate și adevăr. Noi vrem însă cu orice preț să terminăm cât mai repede cu misterul, crezând că după aceea, în baia de lapte ce urmează, descoperim eternitatea. Și când colo, de cele mai multe ori, întâlnim sfârșitul. Căci oamenii nu au curajul să se arate goi. Le este rușine. De aceea mint. Își ascund cicatricile, rănile, slăbiciunile, defectele, părțile vulnerabile care dor la o adiere de vânt.

Asta este tot ce avem noi mai de preț. Nu ne este frică să zburăm și să coborâm în Iad împreună. Ne-am lăsat dezgoliți și am avut curajul să trăim tot. De la mângâiere la gândul crimei, de la lacrimi de fericire la sânge. Și când trăiești la cotele astea, nu ai de ce să te mai ascunzi.

Oamenilor le este la îndemână să mintă, să-și pună măști, să se prefacă, să fie duplicitari, ipocriți, pe scurt, altfel decât sunt. Ai putea oricând să fii așa. Dar ce rost are? Cu mine ești ca și cum ai fi cu tine. Știi că nu te judec, nici măcar atunci când nu te înțeleg. Știi că îți dau sfaturi, fără să te constrâng. Omul are nevoie să mintă atunci când are nevoie să se apere și să își trăiască viața dincolo de celălalt, bariera care îl constrânge. Omul e liber. Doar în închipuirea noastră el este legat. În realitate, e liber. Nimeni nu poate să lege cu adevărat pe nimeni. Nu s-a inventat lanț pentru suflet. Trăim tot ce vrem să trăim, cu voia sau fără voia celuilalt, în ciuda normelor și a prejudecăților sociale. Trăim tot ceea ce considerăm că ne este necesar și că ne ajută să înțelegem mai mult, să simțim altfel. Dacă ceea ce trăiești cu mine nu îți este de ajuns, este normal să cauți în altă parte. Alegerile pe care le facem sunt individuale. Existăm în funcție de ceea ce alegem. Nu poți să alegi decât pentru tine și ești răspunzător de fiecare secundă pe care o trăiești. Viața nu îți dă nimic înapoi. Ceea ce faci rămâne făcut. Nu poți să ștergi, nu poți să te întorci să schimbi, nu poți să zici că nu s-a întâmplat. Fiecare clipă lucrează la moartea ta. Și singura clipă care contează cu adevărat e ultima. Atunci când ar trebui să răsuflă ușurat și să nu îți pară rău după nimic. Iubirea este singura care te determină să te schimbi, să îl pui pe celălalt înaintea ta și să trăiești prin el, nu prin tine. Iubirea te face să renunți la ego-ul tău și este singura care din doi face unu.

Draft

Omul se cunoaște pe marginea prăpastiei, în nuditățile lui, dacă îl pătrunzi, dacă ai curaj să cobori

în el și prin el în Infern, dacă nu te sperii de urâtul din om și te oprești. Omul se cunoaște adânc prin cel mai subtil dans al sufletului și al spiritului său. Când simți că iubești un om, înseamnă că poți să tai cerul în două cu sufletul tău, că poți să cobori cu acel om împreună în Infernul lui și al tău. Că acel om se arată în goliciunea lui, se dezbracă și te lasă să exiști în el, te lasă să cauți în el. Încrederea că celălalt nu te va ucide nu are cum să fie cu jumătate de măsură. Ori îl lași să trăiască în tine cu totul, ori îl oprești la ușa sufletului și te dezminți. Iubirea nu înseamnă să ceri unui om să se schimbe, ci să îl determini să se schimbe singur, să aibă nevoie să se schimbe, să simtă necesară schimbarea.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Tot ce ni se întâmplă, frumos, urât, divin, diabolic, suntem noi. Vreau să trăiesc cu tine tot. Să mă satur de tine, să te vărs și apoi să o luăm de la capăt. Unul fără celălalt nu existăm, oricât de mult am vrea asta. În momentul în care ne-am întâlnit, ne-am amestecat sufletele. De ce ne-am certat? De ce suntem despărțiți? Știe vreunul? Așa se ceartă copiii. Nu-și vorbesc, dar nu știu de ce. Și noi vom rămâne copii în tot ceea ce vom face și ne vom spune. Oamenii care se iubesc au de multe ori un comportament prostesc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt cu tine. Te aștept și te trăiesc.

Draft

Când simți că poți să lași un alt om să te locuiască, îți asumi imprevizibila și desăvârșita suferință. Știi că ori-când, în orice fracțiune de respirație, omul acela poate să bată în tine piroane și tu trebuie să îl lași, să nu fugi, să nu te ascunzi, să nu-l scoți afară din tine. Iubirea nu în-seamnă să-ți lași sufletul să fie un teren de joacă pentru nebuni, ci un ring de dans unde nu ai voie să te oprești, unde trebuie să rezisti până la capăt indiferent de muzi-ca pe care o auzi, indiferent că îți place sau că nu îți pla-ce, că ai obosit, că îți este frică... În infinit nu există po-pas. Dacă ai obosit, îți tragi răsuflarea din mers.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mă uit în monitorul computerului. Cearcăne, un-ghee roase, ochi triști, gura strepezită, buze uscate, epiderma tăbăcită, mușchi adormiți, un fel de bătrâ-nă costumată într-un trup de domniță. Pe dinăuntru, ciuruită. Mă simt ca un fier care scârțâie. Și face un zgomot atât de îndepărtat de armonie. Tu poți să îl ascuți. Nu-mi este nici rușine, nici frică. Poți să mă îmbrățișezi sau să fugi. Mie nu îmi rămâne acum de-cât o căldare de viață, o căldare spartă la fund, pe care o astup cu iubirea din sufletul meu. Sinceritatea e ris-cantă. Știu că îmi accepți penibilul. Dar acum îmi vine să vomit. Mă duc la baie!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu-ți car eu crucea. Crucea ți-o cari singură. Și oricât încerci să trișezi, crucea la fel de grea rămâne.

Draft

Zmeul Albastru are în loc de memorie umor. De asta mi-a fost frică întotdeauna, că, atunci când ai acest sindrom, lucrurile cu adevărat grave nu ți se mai par chiar atât de grave. Zmeul Albastru nu face bătături în genunchi, oricât de multe ture dă prin viață. Face răni, dar bătături, niciodată. Dacă Floarea-Soarelui i-ar povesti despre moarte, el nu ar țipa, ar râde. Amândoi suportă filmele de groază dacă nu au sonor.

Primul sărut într-un personal spre Tulcea după ce i-a legat șireturile la ghetuțele negre... stăteau față în față, pe canapelele din vinilin maro de la clasa a doua, povesteau, observau, jucau ping-pong cu sufletul. Floarea-Soarelui avea niște ghete negre de lac, nepotrivite pentru vârsta ei, dar suficient de infantile ca să stârnească zâmbete. Erau atât de nostime, încât nu o vedeai încălțată decât cu ele. Le purta rupte, cu talpa găurită, cu pielea tocită, cu șireturile roase. Din nimic, nepregătit, printre altele, a țâșnit primul „te iubesc“. Sinonim în mintea ei de atunci cu „ai grijă de mine“. Zmeul Albastru avea niște brațe mari, de uriaș, în care o ascundea ori de câte ori se anunța furtuna și în care nu se mai simțea o simplă plantă, ci o fetiță protejată.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă ai băut pelin, știi ce-i ăla gust amar. Lipsesc puțin condimente ca să fiu victima perfectă. Sunt jupuită ca un copan de pui pe care cineva îl ține în mână și îi smulge

pielița, iar apoi îl devorează diabolic. Durere. Dezamăgire. Cum depășești scârba de sine? Când ești murdar pe corp, te duci și te speli cu apă. Dar când ți-e murdar sufletul, cu ce te cureți? Iubirea presupune iertare, înțelepciune, răbdare, toleranță. Urâsc tot ceea ce sunt. Dacă omul ar fi un om din hârtie, nu un om din carne și sânge, aș fi în stare să bag cuțitul în el, să îl ard, să îl calc în picioare pe Dumnezeu care l-a creat astfel. Nu e Dumnezeu de vină pentru degradarea noastră. Mândria este unul dintre cele șapte păcate capitale. Mă judec și nu știu să mă iert, pentru că sunt mândră. Cât o să rămân astfel, voi fi bolnavă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trebuie să accepți omul așa cum e el, cu toate defectele pe care ți le dezvăluie treptat. Una e să iei atitudine față de un lucru negativ și alta e să te lași doborâtă. Fii puțin lucidă și vezi care îți sunt așteptările de la un om. Fii puțin lucidă și dă-ți seama că nimeni nu are ce să-ți ia pentru că nimeni nu ți-a dat ce ai tu cu sfințenie. Fii puțin realistă și dă-ți seama unde duc relațiile cu cei din jurul tău, cu oamenii la care ții, cât de mult se pot degrada, câte suspiciuni se acumulează. Fii înțeleaptă și cunoaște-i pe oameni fără să consumi energie inutilă pentru a te răzbuna. Din faptele celorlalți putem învăța măsura faptelor noastre. De ce vorbești atât de urât despre tine? Ai greșit pentru ca să poți să înțelegi ceva din greșeală. Nu ca să te lamentezi în ea. Greșeala nu se depășește cu „îmi pare rău“, ci cu o respirație nouă, cu o viață nouă. Greșeala nu înseamnă sfârșit dacă mergi pe calea iubirii. Greșeala poate să curețe dacă o trăiești cu regret maxim și o lași să lucreze spre vindecarea ta.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Prin stilul tău poți ține ușor locul unui pistol sau al unui tranchilizant. Cred că ai putea încuraja orice femeie. Prin felul cum te implici într-o relație, ai putea să o faci să uite de sine imediat. Asta ar trebui să mă facă să recunosc că acum ești al meu și în secunda următoare poți fi al orișicui. Dar este ceva în mine care mă împiedică să cred că te împarți în mod egal. Nu afirm asta din egoism, ci din teamă. Ce pradă ușoară este omul atunci când singurătatea îl copleșește. Suntem fascinanti când ne este frică, nu? Deruta apare când nu mai ai încredere. În afară de noi cine mai înțelege? Singurul care trage cu ochiul este Dumnezeu. Oamenii sunt curioși. Întreabă, ne provoacă, vor să intre între noi.

Draft

Extraordinar este că nu îi poți cere celui lalt nimic. Nu-i poți cere omului pe care l-ai lăsat să te cotopească cum să te cotopească. Nu-i poți cere să umble prin tine desculț, căci asta ar însemna să te menajezi. Iubirea nu are cale de mijloc. E nudă. Omului acelaia nu trebuie să îi ceri. Pe omul acela trebuie să îl ajuți să simtă ce să îți dea, cum să calce prin tine, cum să te cunoască fără a te zdrobi. Nimeni, în afara ta, nu te cunoaște mai bine. Nimeni nu are de unde să știe ce te doare și ce nu te doare. Poate, dacă ai noroc, să te intuiască, dar atât. Și totuși, nu poate să știe dacă acolo unde el calcă e cărare de munte printre stânci, printre flori sau printre lacrimi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu faci altceva decât să arunci mărgăritare la porci.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Înainte să ieșim pe ușă, să plecăm, m-ai cuprins în brațe. Și cum ești puțin mai înalt decât mine, mi-am așezat capul pe umărul tău, ca o fetiță, m-am cuibărit și am simțit că a încremenit timpul în loc și că secunda aceea a intrat în veșnicie și că lumea toată nu există, că existăm numai noi. Eram atât de puternică la tine în brațe. Știu că, dacă tu nu ai fi existat ca să mă înveți să iubesc, mă pierdeam de mult. N-aș fi rezistat în lupta asta singură. Mi-e sete de tine. Mi-e foame de tine. Am sentimentul că atunci când sunt cu tine devorăm timpul, călcăm universul în picioare, ne ridicăm la cer, coborâm în Iad. Chestia asta nu ține de unul singur. Într-o viață nu simți decât cu o singură persoană infinitul? Și atunci... nu ai cum să te înșeli? Restul sunt aproximări? Dacă acum trăiesc minus infinit și înainte cu două săptămâni trăiam plus infinit, care stare este cea care mă definește profund? Cum să fac să știu când trăiesc ceva serios și când mă bălăcesc la suprafață? De ce ești distant?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt distant? Mă comport firesc, am încredere absolută în tine.

Draft

Când iubirea îți produce o suferință delirantă, ar trebui să te bucuri. Înseamnă că ești la limita autentică a vieții. Suferința este singurul semn concret pe care

Îl poți avea în momentul în care iubești. Suferința aceea nudă când rezisti și reușești să nu îl scoți afară din tine pe celălalt, ci dimpotrivă, îl accepți, îl vezi, îl cunoști. Lăsându-l pe celălalt să te cunoască, te lași și pe tine să îl cunoști.

Minunea? Coborârea în Infern nu e pe cont propriu în Iubire. E în doi. Este singura situație în care Iadul nu ne primește singuri.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu mi-ai răspuns, de fapt, la nimic. Te eschivezi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ești amuzantă. Mă doare faptul că mă simți departe. Vreau să simți tot timpul că te țin în brațe.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce texte... te chinui mult să le scoți? Asta înseamnă să iubești? Să simți că nu poți fără celălalt? Să simți un gol în tine? Să simți că nu ai niciun sens și că nu poți să respiri de dor?

Draft

Îmi vine să cred, în nopțile mele fără somn, că Zmeul Albastru își schimbă noaptea aripile de flutur-e în aripi de struț și câmpul din care se naște în zori Floarea-Soarelui devine Cerul în care-și pierde el zborul.... Ce mă miră încă e că Dumnezeu nu știe nici

pe departe ce se întâmplă acolo sus, în grajduri, la el!

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu-mi este frică de nimic în ceea ce ne privește. Am trecut prin Rai și prin Iad și o să mai tot trecem prin multe. Faptul că nu am rămas niciodată acolo este dovada că ne iubim. Am rămas întotdeauna în noi, nu în afara noastră. Raiul și Iadul le-am adus în noi, nu le-am abandonat. Ne-am îndrăgostit, ne-am alergat, ne-am înșelat, ne-am jupuit, ne-am amestecat, ne-am jurat, ne-am înșenuncheat, ne-am zburat, ne-am trăit și așa o să facem până la ultima suflare, din nou și din nou.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi revin după frica de ieri. Ai plecat și am început să mă sufoc. Abia am putut să mă abțin să-ți dau zeci de telefoane. Mi-a fost foarte frică de toate ieri, după ce ai plecat, simțeam că o să se întâmple ceva rău. Frica asta e o mică parte din Iad, atrage răul, numai cei... o pot stăpâni. Deocamdată tot ce pot face e să nu-mi găsesc un refugiu, să nu fiu slab. Sunt bărbat și nu pot să plâng de dorul tău. Îmi venea să alerg după tine și să nu te mai las să pleci, gata, unde te duci? Hai să trăim serios!

Draft

Dacă nu vrei să sufoci iubirea, las-o să zboare fără să îi dai direcția. Cu cât vei încerca mai mult să conduci

omul ca pe un aeroplan, cu atât te abați mai mult de la zborul liber. Zborul înalt nu se cere, se simte. Și niciodată nu o să poți să zbori pe un culoar diferit de sufletul tău pereche. Oricât de rătăcit ești, la un moment dat ajungi la forma desăvârșită, la contopire.

To: zmeul_albastru@ yahoo.com

Te-am sunat acum câteva minute să-ți împărtășesc starea cumplită prin care trec. Nu voiam să o depășesc singură. Și după vreo șase apeluri, telefonul tău s-a închis sau l-ai închis. Ce mai contează? Acum, când ar fi trebuit să aud vocea ta, aud vocea unui robot. Parcă suntem în Ionesco. Monologul bătrânului. Maică-sa insista să nu plece la bal, el totuși se duce și când se întoarce, o găsește deja îngropată. Dacă nu mai avem încredere, nu mai avem nimic. Acum ceva nu e firesc. Mă doare. Faci ceva care nu ne face bine, care ne face rău. Nu știu ce faci. Nu sunt cu tine, nu te păzesc, nu te controlez, dar te simt, te simt cu toată ființa mea. Nu știu dacă ești acasă, dacă ești la vreo petrecere, dacă ești la curve, dacă ești la biserică, nu am de unde să știu unde ești și ce faci. Și nu asta este important. Simt că între noi doi se odihnește o energie străină. Nu are cum să stea nimic între noi foarte mult timp. Nimic nu rezistă decât o vreme. Iubirea pe care o avem unul pentru celălalt topește ce e între conștient, subconștient, inconștient. Nu contează în ce timp, în cât timp. Sufletele noastre au devenit două printr-un accident. Trebuie să le reîntregim ca să se potolească Universul.

To: floarea_soarelui@ yahoo.com

Nu știi exact ce simți. Nu am cum să îți ascund nimic. Dacă ceva din ceea ce fac e rău și ajunge la tine, o să afli. Știi doar că nu ne desparte nimic cu adevărat.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă mă înșeli, vreau să știu. N-aș alege să mă minți. Aș alege să știu că nu te-ai mulțumit cu ceea ce ai. Nu te-aș putea ierta imediat. Orgoliul m-ar împinge să mă răzbun, să te rănesc. Dar dacă ce e în suflet depășește orgoliul, revin la tine curând. Nu te controlez. Poți foarte ușor când te întreb cine e la telefon să îmi spui „Dan“ în loc de „Dana“. Cât eu sunt la duș, tu poți să vorbești cu ea liniștit și să îi spui „noapte bună“. Cât eu mă uit la un film, tu poți să stai pe mail sau pe messenger și să trimiți mesaje de amor. Nu am de ce să fiu spionul tău. Dacă alegi să minți, te minți în primul rând pe tine. Nu văd de ce nu mi-ai spune direct: vreau să trăiesc asta. Ce aș putea eu să-ți fac? Să te opresc? Cum? Dacă vrei cu adevărat să trăiești ceva, trăiești și peste mine, și peste ceea ce te-aș ruga eu. Dacă vrei să te oprești, o faci tot pentru că vrei tu, pentru că alegi să nu mă rănești, să nu aduci între noi o durere meschină, inevitabilă, umană și pentru că voiajul nostru este mai puternic decât satisfacția unei croaziere temporare.

Draft

Există vise, există semne pe care le porți cu tine, care te avertizează, care te atenționează. Trebuie doar să crezi. Aseară, Floarea-Soarelui s-a visat mergând pe o stradă. Era încălțată cu niște ghete negre din piele și înainta în nămol. Era plină de noroi, nu i se mai

vedeau frunzele, era acoperită toată, dar înainta. Nu i se mai vedea nici culoarea. S-a trezit și a știut că ceva rău urmează să se întâmple. Întotdeauna când se desparte de Zmeul Albastru, nu se mai leagă nimic. Totul e o făcătură. Viața e lipsită de sens. Despărțirea lor are mereu o limită, niciodată nu e definitivă. Oricât de mult își lasă omenescul să domine, orgolii, mândrie, ră-tăcirii, aventuri, negări, căutări... în adânc se simt triști, singuri, mușcați, neterminați, devorați de dor, de nevoia de a fi unul cu altul. De la câteva minute la câteva ore, la câțiva ani... și după un timp ajung pe același câmp, în același punct comun în care respiră, se amestecă din nou și râd. Niciodată nu se pot juca de-a despărțirea până la capăt. De parcă despărțirea lor e făcută anume ca să îi determine să se întâlnească din nou. De parcă mereu au nevoie să se piardă, ca să își testeze nevoia vitală de a fi unul în brațele celuilalt. Abandon provizoriu care verifică de fiecare dată absolutul. Și de fiecare dată e Absolut.

Zmeul Albastru nu avea de unde să știe că Floarea-Soarelui nu e într-o carte de colorat cu zâne, ci într-un coșmar cu balauri, unde i s-a furat graiul și de unde nu poate să îl strige. Floarea-Soarelui îi vorbește în tăcere, pe ascuns, atunci când monștrii adorm fără să știe că dorul îl surzește pe Zmeul Albastru și tăcerea ei îl usucă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

O să pot să îți spun întotdeauna orice. Mai direct sau mai indirect, mai în glumă, mai în serios. Și asta pentru că

eu sunt tu, tu ești eu. Am făcut un schimb de identități și, paradoxal, mai avem autonomie. Dacă am fi altfel, ne-am trăda. Cel puțin așa cred acum.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu trebuie să-ți faci nicio grijă, ești fetița mea tot timpul și am să te mângâi toată viața. Nu cred în certitudini. Nu există. Nu-mi spune nimic cert. Lasă lucrurile să se întâmple. Nu le închide în promisiuni.

Draft

Dacă nu o să mai apuc să te văd, să te strâng în brațe, să îți vorbesc, o să mă gândesc că nu e încă timpul pentru asta și că acum am de trăit altceva. Dar o să mor știind că, odată cu ultima suflare, îți voi lăsa toată iubirea mea și că prima lacrimă a cerului se va scurge pe obrazul tău și-ți va șopti despre dragostea pe care ți-o port neîncetat, de departe, în tăcere. Ce poate fi mai banal decât moartea?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Miros a tine. Mă tăvălesc cu tine în somn. Mă culc. Uneori uit să te mângâi, să te privesc, să te admir. Mă obișnuiesc cu tine și nu te mai văd. Uit că oricând pot să nu te mai am. Acum ești aici. Dacă nu ai mai fi cu adevărat, aș realiza cât de mult timp am pierdut neprețuindu-te. Rezistăm cât suntem angajați, cât pumnul stă strâns și ne cuprinde. Când îl deschidem, începem ușor să ne scurgem, să nu mai fim.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Decât să îți mai spun „te iubesc“, aleg să îți arăt asta.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Să nu spui tot ceea ce simți, să nu ceri tot ceea ce vrei e o tâmpenie. Ai rezerve?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă am rezerve? Am rezerve care țin de învățarea mersului în doi, nu am inhibiții. Și nu am inhibiții tocmai pentru că nu avem intenții bune, nu ne protejăm, greșim în voie unul față de celălalt. Doar ne-ar păsa, dacă am avea grijă, dacă ne-am dăruia fără condiții...

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Greșeala e doar un început. Important e să fim veseli. Să ne bucare când ne surprindem, să nu clacăm când rămânem uimiți, să ne depășim cultul propriului eu și să lăsăm și aripa celuilalt să fâlfâie prin casă. Și nu trebuie să iei niciodată în serios lucrurile care nu depind doar de tine. În rest, se rezolvă. Din ce în ce mai frumos.

Draft

Aș vrea să vină Iisus să mă spele pe picioare! Poate așa aș avea curajul să merg fără cârje.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dus-întors, Cer-Infern, în doar două clipe. Iad, Rai, niciodată între. Singuri sau împreună. Niciodată singuri împreună. Sfâșiindu-ne de durere sau delirând de extaz. Ne găsim și ne pierdem în fiecare clipă, dar știm că vom fi împreună pentru totdeauna. Avem certitudinea sensului existenței noastre pentru că ne-am întâlnit. Trebuie să avem răbdare să ajungem la esență. Eu mă pierd ușor. Tu mă aduni. Ai fantezii erotice în ceea ce ne privește?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Fantezii erotice? Dragostea dintre noi doi o ia mereu înaintea. Dacă o să rămână vreodată în urmă, dacă o să înceteze vreodată să mă surprindă, atunci am să mă gândesc și la fantezii. E ca și când ai găsit laguna vieții tale și încerci să-ți imaginezi un loc frumos. Imaginația mea trăiește prin noi doi, se concretizează.

Draft

Oamenii când iubesc sunt solitari, au un legământ în taină cu Dumnezeu – o lege nescrisă a celulelor de care depinde respirația lor. Omul îl scuipă de multe ori în față pe Dumnezeu fără să știe, se șterge la fund cu sufletul lui și luptă pentru puținătatea din el, uitând că veșnicia nu se câștigă astfel. Să trădezi atunci când iubești înseamnă de fapt să consimți la sinuciderea ta, să-ți bați joc de ceea ce are ființa asta amărâtă și săracă mai frumos, să calci în picioare singura parte absolută a creației: sufletul. Omul nu poate face nimic mai frumos decât să-l aștepte pe Dumnezeu să i se așeze în brațe, să-i dea o cană cu apă și să-l mângâie pe

cap. Așteptarea aceasta sacră care îți salvează sufletul de urât și de micime este o luptă cu Diavolul. Omul nu vrea să-l aștepte pe Dumnezeu. De cele mai multe ori, îi cere lui Dumnezeu așteptarea. Sunt momente în care nu mai știu să cad în genunchi, nu mai știu să-i vorbesc lui Dumnezeu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mi-e dor să facem dragoste! Mi-e dor să ne dorim. Prin parcări, pe străzi, prin baruri, pe vârf de munte sub cerul liber, în pădure printre măracini, noroi și zăpadă, în fân sau pe plaja de nudiști, la cinematograful, la teatru, oriunde ne vine, cu accesorii, cu legume, cu fructe, îmbrăcați, dezbrăcați... atingerile, șoaptele, șșșștttttttt. Uneori uităm toate acestea și trebuie să ni le reamintim. Ești în toate celulele mele. Imposibil să mă desprind, oricât am încercat. Ești în toată respirația mea. Și nu găsesc niciun sens în afară de tine. Îmi apari în tot ceea ce încerc să fiu, completezi fiecare gând, fiecare sentiment, îmi domini toate senzațiile. Te-am testat. Te-am spart în mii de bucăți și te-ai refăcut fără să lași nicio crăpătură. Iubirea lipește bine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ieri, ca de fiecare dată, am descoperit ceva nou, să te doresc și să nu mă satur. Cred că aș putea să fac un atac cerebral dacă nu m-aș opri. Putem avea tot ce ne dorim. Fantezii fără tine? Când văd câte un fund frumos pe stradă. Sâmbătă am avut acel flash (corect?) cu o fată, se uita în ochii mei și știam că e suficient să o iau de

mână și să mergem într-o cameră. Culmea, în timpul ăsta îl ținea de de mână pe prietenul ei care îi povestea ceva preocupat, iar ea, perversa pământului. În felul ăsta poți să cunoști oamenii de la distanță, e o chestie ce ține de psihologie:)

Draft

„Aș vrea““, „mi-aș dori“, „o să...“

Urăsc viitorul și condiționalul.

Viața te obligă să înveți să eviți a mai participa afectiv la slăbiciunea ființei. Am învățat să fiu prezent, neavând cum să fiu viitor. Detest tot ceea ce nu pot avea pentru că nu găsesc niciun rost în restricția pe care ți-o impune viața sau în toleranța gratuită pe care ți-o inoculează dogma.

Eu vreau totul.

Vreau să fiu Dumnezeu, vreau viitorul pentru o secundă, vreau cerul într-un colier la gât, vreau să fiu apă.

De ce să avem voie să fim doar puțin din ceva? De ce să nu fim totul?

Viitorul? O barcă cu vâsle pe un lac încremenit pe care nu-l deranjează nici măcar respirația naturii. Întinzi mâna, dar nu-l poți avea, nu-l poți atinge și atunci de ce să mai întinzi mâna, nu? De fiecare dată când pierzi pariul ăsta cu Dumnezeu și te simți trădat spui: „A fost pentru ultima oară!“ O altă situație ridicolă! Ultima oară, ultima sărutare, ultima privire, ultima dragoste, ultima lacrimă, ultima îmbrățișare, ultimul oftat... acest ultimatum, un răcnet fără pic de autentic. Un spectacol al neisprăvirii.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Când mi-ai luat mâna în mâna ta... sau când mă priveai ștregărește... tăcerea care șoptea dulce... să mai zic de felul în care mi-ai spus: „Cât o să te mai încăpățânez până o să trăim cu adevărat?“, păi astea sunt bucăți din Rai. Nu-ți mai trebuie nici mâncare, nici somn, nici odihnă, nimic din ce-i pământesc când te urci astfel la cer. Și aerul de ieri, îngemănarea dintre iarnă și primăvară, când nu este nici prea cald, nici prea frig, de parcă cele două anotimpuri și-au propus să facă dragoste și să ne desființeze. Sublim? Oare asta e cuvântul potrivit? Nu cred că s-a inventat încă vreun cuvânt pentru cât de frumoase sunt clipele cu tine. Ce importantă are dacă este ciclic sau nu? Dacă ne împăcăm, dacă ne despărțim și tot așa, de nenumărate ori, când știm amândoi că revenirea este inevitabilă, că ne suntem aer și că nu putem trăi separați așa, la infinit.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mă gândesc la tine non-stop, tic-tac, tic-tac, timpul trece greu. Arzi în mine pur și simplu în fiecare secundă. Îmi petrec mult timp la birou, stau singur fără tine atâtea ore, dar tu ești hoață. Tocmai când nu mă aștept, mi te strecoari în minte. Știu că oricât de departe sunt de tine, sunt cu tine și că nicio altă femeie nu te poate egala.

Draft

Ne țineam de mână. Fulgii de zăpadă țeseau o perdeă între corpurile noastre. Ne-am sărutat și i-am

prins cu buzele. S-au topit și am rămas cu gustul înghetului în suflet. Blestem. Dumnezeu a înnebunit de gelozie.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

După ce am vorbit la telefon, am înghițit cu greu un colț de pâine goală și apoi am plecat la spital. Destul de dificil accesul la terapie intensivă. Trebuie să le spun de fiecare dată o groază de povești... Scopul mi-l ating însă. Mama e mai bine. E comică. Înfășată în perfuzii și tuburi, dar cel puțin vorbește. Și astăzi am reușit să o fac să și râdă. Când am intrat eu în salon, tocmai scoteau un cadavru. Murise un pacient. Era al doilea în ziua aceea. Mai-că-mea era irascibilă. Îmi zicea că nu mai suportă peisajul de-acolo și că pleacă. Cum să plece așa dezbrăcată? La terapie intensivă e ca pe plajă la Vamă, nuditate. În plus are o groază de domni bine prin preajmă care o „curtea-ză” pentru că reușește să își bea ceaiul singură și să nu folosească plosca, toți cu accesorii: perfuzii și măști de oxigen. Slavă Domnului că nu și-a pierdut umorul! Printre vaiete și gemete, noi două râdeam cu lacrimi. N-a durat mult că m-au scos afară. Mâine o iau de la capăt. Încerc să o fac să vadă partea bună a experienței prin care trecem, dacă are o parte bună și, chiar dacă nu are, găsim noi una. Nu suntem niciodată pregătiți pentru confruntarea cu imprevizibilul. Ne batem mereu cu pumnii în piept cât de curajoși și cât de talentați suntem în situațiile serioase pe care ni le oferă destinul și, când ne vine ceasul să ne confruntăm pe bune cu realitatea, facem pe noi frică. Sufletul nu miroase. Oricât de stricat este. Așa reușește diavolul să se ascundă în noi.

Draft

Respect tăcerea, taina, misterul. Să acționezi fără explicații. Cine are nevoie de explicații dacă nu cel care, în loc să-și poarte crucea cu demnitate, o târăște în urma sa? Ce urât este atunci când vrei să faci ceva și, înainte de a face, exprimi în cuvinte. În subconștient îți aranjezi momentul. Ce frumos este să surprinzi, să fii imprevizibil, să lași viața din tine să se desfășoare, sângele să curgă. Cum ar fi să vrei să te așezi în genunchi să cânti într-o gaură din pământ ca să scoți greierii la lumină și, înainte de a săvârși ritualul, să anunți? Ar fi penibil. Lucrurile mari se întâmplă în taină, se săvârșesc în tăcerea de nepătruns a sacralului. Când trăiești momente mari, nu ai nevoie să le verbalizezi, să le exprimi pentru că le-ai mărunți, le-ai micșora dimensiunea. E important să știi să taci, să taci și să vorbești tăcând. E important să fii treaz, să nu dormi, atunci când îngerul se coboară și îți șoptește taina. Și copacii sunt aiuriți și oboșiți, și în delir, dar ei se odihnesc în picioare pentru ca, dacă îngerul vine, să nu îi găsească niciodată adormiți. Și copacii mai fac ceva. Îi cer îngerului să rostească vorbele cât mai șoptit, să nu le afle nimeni misterul, pentru ca, atunci când le este greu și coroana li se înclină, să aștepte mila timpului și-apoi să tacă și să dispară.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Într-adevăr, liniște. Te-am sunat și tot liniște a fost. Azi va fi iar liniște. Eu am să scap iarăși târziu și tu o să ai treabă la spital și iar o să ne vedem formal. Ce liniște

e, într-adevăr. Dacă am putea să fim atât de puternici încât să rămânem mereu cei mai importanți.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nici nu ai habar că ești treaz în fiecare celulă a mea, în fiecare secundă, în fiecare răsuflare. Atât de frumos a fost ieri când m-ai zărit dintre atâția oameni și atât de bine a fost ieri când nu am mai fost singură la spital, ci cu tine. Săptămâna asta m-a speriat. Am fost mult prea aproape de moarte. Întâlnirile cu tine îmi dau curaj. Relația cu tine îmi dă viață. Iubirea pentru tine îmi dă sens. M-a căutat Sal. Nostalgic și melancolic. Ce tâmpiți sunt bărbații în situații din astea. Parcă sunt niște femei. Atacă sentimental. M-a revăzut în ziua când eram în rochia neagră, cu cizmele roșii și cu eșarfa roșie la gât... și când aveam un oarecare chef de viață. Cred că de asta persistă și roșul în mailul lui. Aș putea să îi țip un pic în urechi, dar nu-mi stă în fire. Iar vremea când mi-aș fi dorit să îl mușc de urechi... a trecut.

Draft

Am intrat în biserică. Simțeam cum Dumnezeu avea nevoie să-mi confirme din nou ridicolul. La chioșcul cu lumânări, printre iconițe, iconițe și icoane se vindeau exemplare dintr-o carte de bucate și CD-uri cu muzică populară. Am crezut că nu văd bine și mi-am apropiat nasul de geam. Mi-am dat seama că de vină nu era vederea mea și nici faptul că nu înțelegeam de ce simțim nevoia să ne îndepărtăm tot mai mult de sacru. Problema nu este a mea, ci a noastră. În loc să ne acceptăm condiția, fugim de ea. În loc să coborâm în Infern

pentru a învăța apoi să urcăm spre Absolut, îl coborâm pe Dumnezeu de pe cruce și îl călcăm în picioare.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi vine să înnebunesc că nu pot să plec să te văd și sunt nevoit să stau aici. Ce-mi pasă mie de problemele astea, când mie îmi este groază să fiu departe de tine, să nu te pot vedea acum și în fiecare clipă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Niciodată nu o să pot să îți spun ce ai produs în mine când mi-ai cerut să fiu a ta, să ne trăim viața împreună, să împărțim bucata asta de timp și să ne hrănim clipele cu iubirea din noi. Am simțit că Dumnezeu a coborât din picturile gotice, chiar și din cele bizantine, mi-a luat talpa între palme și a început să o sărute.

Te porți uneori cu mine de parcă nici nu te porți, de parcă nici nu este real. Este atât de frumos, încât nici nu pot să cred că mi se întâmplă mie. Și alteori te porți urât. Dar niciodată atât de urât încât să mă alungi sau să mă sperii...

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt extrem de gelos pe momentele tale de voluptuoasă singurătate.

Draft

De ce m-ai lăsat singură în noaptea Sfântului Nicolae? De ce nu te-ai oprit? Ne-a pedepsit, Zmeule

Albastru. Dormim în paturi separate. Dar eu sunt sigură că vedem același răsărit. Azi-noapte am visat un copil pe care-l ajutam să iasă dintr-o mlaștină. Nu-mi place când visez copii. Urmează să mi se întâmple ceva rău. Nu e o superstiție și nici nu-mi inoculez asta. E o observație bazată pe ceea ce se întâmplă în plan real, după o astfel de prezență onirică. Întotdeauna am putut să vorbesc cu tine despre necunoscut. Poate că suntem atât de aproape de întuneric.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Să-i zic mamei Tatăl nostru și să o mângâi pe frunte? Dar eu nu am mâini și nu știu să spun rugăciuni, nu mai am Dumnezeu și nu am corp. Sunt o umbră în căutarea unei identități. Vrei ceva de la o umbră? Nu cred. Umbrele nu au suflet. Te înșeli dacă crezi asta. Nu confunda umbrele cu viața. Eu nu sunt viața. Eu sunt o minciună. Sunt o eroare. Îți dai seama de ironia asta în fiecare clipă și este prea absurdă ca să renunți la ea, nu? Te tentează tot ce nu are sens. Și eu, da pot fi un nonsens, nonsensul vieții tale, nonsensul vieții noastre. Mă aștepti ca să îți împlinesți nonsensul? Nu există sens. Iubirea? Și ea este un nonsens, un nonsens pentru că ne lasă să existăm. Eu mă simt rău, mă simt urât. Faci ce vrei. Așteaptă-mă, uită-mă, trădează-mă, ucide-mă. Nu am putere să omor nici măcar o furnică, darămite să omor răul din mine. Plătesc pentru minciuna în care trăiesc. Tot ceea ce mi se întâmplă, se întâmplă. N-am nicio fereastră deschisă care să îmi arate lumina. Cum vrei să ies? Tu intri câteodată și întunericul din mine te sperie și fugi. Nu vreau să te pierd. Dacă mă părăsești, nu mai am pentru

ce să trăiesc. Ce trăiesc eu? Ce din ce simt, simt cu adevărat?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă ai să pățești ceva rău într-o zi, fără ca eu să te pot apăra, am să mă răzbun pe Dumnezeu.

Draft

Secunde, secunde, secunde, fracțiuni surprinse odinioară și acum, dintr-odată, suma lor dă nimic. Nu mai contează dacă e luni sau sâmbătă, dacă îmi iau blugi sau rochie de seară, dacă citesc Kant sau cartea de telefon, nu mă mai interesează dacă am manichiura făcută sau sunt neepilată, într-un cuvânt nu mă mai interesează cum le-ar plăcea celorlalți să fiu, sunt așa cum simt să fiu, fără să fiu în funcție de nimic. Sunt posedată de tine.

Sentimentele, emoțiile, stările pe care le-am așezat în străfunduri, nu se mai pot schimba niciodată. Nici cu erase, nici cu delete. Le conținem, le ducem cu noi cât avem viață.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce trăim e total!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îți spun că te iubesc și e inutil. Aș vrea să nu îți mai spun nimic și să trăim totul. De unde ai siguranța că e

total? De unde știi dacă ceea ce simți acum, simți pentru totdeauna? Greșeala e că vrem să simțim toată viața într-o secundă prezentă. Cum să simțim ceva ce nu există? Totul e doar ce simțim acum.

Draft

De ce-i uităm pe morți? Pentru că ei nu ne mai ajută! Există oare cineva care să renunțe când știe că poate să aibă?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ispita este la fiecare pas. Nu trebuie să o cauți, trebuie doar să deschizi ochii, sufletul, picioarele, șlițul, curul, gura, portofelul, spatele... depinde de fiecare în parte. Eu ispitei vreau să-i deschid timpul, să se manifeste, să mă provoace, să mă iau la trântă cu ea și să îi rezist. Ispita apare pentru a ne învăța să îi facem față.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trebuie să am o răbdare nobilă cu tine, mai ales că, în ceea ce ne privește, cari o cruce care nu există de fapt, e falsă. Ești singura femeie cu care pot să trăiesc totul. O să îmi spui că mă înșel. Nu mă înșel.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu spun că te înșeli. Spun că sună pompos. Cum spunem să scăpăm de cuvinte. Să nu ne mai spunem nimic și să facem totul. Aș vrea să reîncep să vorbesc când

aș fi stăpână pe energia cuvintelor rostite. Când vorbim fără să credem, decidem viața din noi. Fiecare cuvânt rostit există pentru că tu îl faci să existe. Dacă este o minciună, naști o moarte.

Draft

Mi-ar plăcea să pot să spun că și în trăirea superficială, neatentă, murdară este un sâmbure de frumos. Dar cum aș putea să spun asta, când frumosul acela este peren, te răvășește, te pierde, e inutil. Trebuie să fii nebun ca să fii îndrăgostit de adevăr. Și trebuie să fii puțin obraznic ca să nu poți să trăiești altfel. Discernământul este creat dintr-o singură secundă. O singură secundă desparte a fi de a nu fi. Trecutul nu se mai schimbă, trecutul este un timp mort, dar care, transformat în remușcări și în regrete, în eșec, în păcat, te ucide. Pentru cei care nu știu să trăiască prezentul, trecutul devine o teroare, un vacarm. Cel mai mare blestem pe care îl are omul de dus este blestemul lipsei de răbdare, să nu vrei să-l aștepti pe Dumnezeu, să o iei înainte, să încerci să îi iei locul. Este eșecul absolut, este crima desăvârșită, este pierderea definitivă a speranței, a vieții, a iubirii.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Când ești tu fericită și eu sunt fericit.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Aș vrea să te văd tot timpul, să stăm seara după ce ne terminăm treaba și să toarcem. Să povestim de toate,

ce-am făcut toată ziua, cu ce oameni ne-am intersectat, ce ni s-a întâmplat, chestii importante, neimportante, prostii, adevăruri, minciuni, nimicuri, revelații... După ce minți un om, mai poți să ai încredere în tine că, de la un moment în care te hotărăști, poți să nu îl mai minți. Ține doar de respect și de credința că, spunând adevărul, nu ai ce să pierzi, nu devine nimic altfel decât vrei. Adevărul este forma prin care lași să fii cunoscut așa cum ești. Adevărul este un risc, dar în preajmă îl ai permanent pe Dumnezeu.

Draft

Fericirea nu este un obiectiv pe care îl atingi și gata. Fericirea trebuie întreținută și se poate pierde în fiecare secundă. Dacă o dobândești la un moment dat, asta nu înseamnă că o păstrezi definitiv oricum. Trebuie să ajungi să îți cunoști sensul în viața asta și să nu mergi împotriva naturii tale, să nu te abandonezi. Fiecare are un sens. Până nu și-l descoperă, este veșnic nefericit. Atâta tot.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mă frământă problema timpului scurs degeaba între noi. De ce ai plecat? Mă întreb cât timp o să mai trăim așa, ce-o să le spun nepoților mei despre iubirea vieții mele, că or să mă întrebe, da' bine tataie, dar unde e ea acum? Și eu am să le spun: își face cumpărăturile cu soțul ei în piața Matache. Și-o să ne întâlnim la băi pentru reumatism în vreo stațiune demodată și o să depănăm amintiri. Acest mesaj nu trebuie să ți-l trimit. Sunt gânduri ale

mele ascunse, pe care nu trebuie să le cunoști. Așa că le țin doar pentru mine. Și eu o să te iubesc, mereu, oricum. Aștept să te reîntorci. Până atunci, timpul meu s-a oprit.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Oare dacă m-aș pierde pe o potecă și n-aș mai ști să mă întorc, m-ai căuta la nesfârșit sau ai renunța? Am îngropat mult din mine până să te cunosc. Îmi lăsasem afară doar rănilile să respir. M-ai ajutat să ies ușor. Încă am părți din mine înfipte în pământ. Încă nu merg, dar visez să zbor. Iubesc. Mă simt singură. E posibil?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mă îngrijorează că te simți singură, mor de ciudă că nu simți că sunt alături de tine. O să tot greșim unul față de altul, la fel cum o să ne tot iertăm mereu când o să greșim pentru că suntem dependenți. Te-am mințit. Poate asta o să oprească inima ta să mai bată? Întoarce-te și învață-mă Calea Adevărului și fă-mă să nu-mi mai fie frică să mă arăt așa cum sunt.

Draft

Toți oamenii au un cancer care îi devorează, un rău adânc, nesfârșit, infinit. Și toți își dau seama înainte sau după. Ce-a fost, va mai fi. Trebuie să îmi urmez sufletul. Așa măcar știu că nu am decât două ieșiri: ori o iau razna, ori devin legendă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mi-e frică să nu mă rănești, ai scobit în mine mult, ai lăsat cicatrici, răni adânci. Ne-am jupuit unul pe celălalt, ne-am maltratată sufletul, dar e atât de frumos. Nu-mi este frică să trăiesc așa. Vreau să mă ții departe de o caricatură de dragoste. Poate că o să trăim momente când o să ne devorăm, când o să ne urâm, când o să ne anulăm, când nu o să ne mai recunoaștem, când o să ne mințim iar, dar în adânc, tot noi vom fi. Dacă unul se duce mai în larg și nu mai știe să se întoarcă, celălalt e dator să-l recupereze. În iubire nu abandonezi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Suntem noi doi, pur și simplu, unici în universul ăsta infinit.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă o să te las vreodată să dansezi singur, înseamnă că am făcut vreun infarct, vreun atac, mi-am pierdut identitatea. Să nu mă iei în serios. Să mă ții strâns în brațe, fiindcă o să îmi revin. Nu pot să trăiesc fără tine. Dacă o să îți spun vreodată altceva, să nu mă crezi. Oamenii își cer libertatea. Eu îți cer să mă ții legată de tine pentru că altfel nu știu să trăiesc.

Draft

Când aveam trei ani, am întrebat-o pe mama de ce nu poate inima mea să bată o singură dată. Și mama

mi-a răspuns: „Dacă ar bate o singură dată, n-ar mai exista golurile dintre bătăi“. **Și de ce-aș avea nevoie de golurile acestea, am întrebat-o apoi? Și ea mi-a răspuns:** „Pentru ca într-o zi, cineva să vină și să le umple“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mă bucur pur și simplu că te văd. Nu o să îți dau drumul niciodată. Când o să vrei să dansezi singură, o să te legăn, fetița mea, și o să-ți revii. Ai învățat să ierți.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Așa poate o să le spui și altora. Aceleași cuvinte, aceleași alinturi. Dar mereu te vei întoarce la mine, nu o să rezști mult printre străini. Privirea ta m-a năucit. De parcă m-ai fi atins cu limba, nu cu ochii. Se produc între noi rafale energetice colosale, nevoi pe care nu avem cum să le controlăm, ne depășesc, ne stăpânesc. Electrizantă relație. Cred că noi doi o să murim trăsnii de un fulger fie într-un moment în care ne scuișăm cu dracii, fie când ne scăldăm cu îngerii.

Draft

În orice clipă putem să cădem de proști. Nu reușesc să mă gândesc niciodată la moarte fără să tremur. Acum, mai mult decât oricând, îmi doresc să trăiesc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ai mare grijă pentru că nu sunt un simplu nebun cu felinarul în mână. Dacă ți-e frică de moarte, eu nu

te oblojesc, eu vreau să-ți sărut rănile. N-ai să poți niciodată să mă ucizi în tine, nu asta e libertatea pe care o cauți.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Putem să ne tăiem venele cu riscul de a ne cunoaște mai mult? A trece cu tine prin Iad și a nu fugi de suferință înseamnă Iubire.

Draft

Ce faci când ai ajuns în vârf? Urci mai departe. Râd în timp ce vorbesc și invers. Rezultă o behăială penibilă din care nimeni nu înțelege nimic. Și repet. Uităm că suntem niște particule de praf aruncate prin univers și că „drumul spre frumos“ tot în groapă sfârșește. În tot acest mister care se numește viață, avem o singură certitudine: sufletul. Este singurul pe care merită să te bazezi.

Credința că lumea asta nu se termină aici și așa, că statutul de marionetă pe care îl simțim acut are un scop, și că jocul ăsta pervers, care se numește destin și pe care ni l-a propus Dumnezeu, se extinde dincolo de moarte, acolo unde nimic din ceea ce este fizic nu mai are valoare.

Poate că timpul care se scurge ar trebui să se scurgă și în sensul sufletului nostru, acolo unde, mai timid, se ascunde întotdeauna partea cea mai nehotărâtă și mai fragilă din noi.

Suntem stropi ai aceleiași ploii, suntem respirații ale aceluiași Creator, suntem picături ale aceleiași

lumânări care în noaptea Învierii se va aprinde, va arde și se va stinge întru...

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Empatizez cu tine mai mult decât mă așteptam. Îți simt emoția din tot corpul. Asta e realitatea. Nu poți să o exprimi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Parcul de distracții încă este deschis în creierul meu. Stomacul rumegă fără oprire timpul, glanda tiroidă se zbate și îmi dă senzația aia inutilă de sufocare. Suferința din iubire este incontrollabilă. Oricât de puternici am fi, iubirea ne copleșește atunci când se prăbușește în noi. Căci niciodată un om care iubește nu va fi în stare să explodeze în exterior. Răul este al lui, al sufletului și se întâmplă în tăcere. Suferința din iubire nu se împarte.

Draft

***Două medalioane de argint: ank sau crucea vieții.
Al meu stă agățat de piatra neagră, în formă de inimă.
Al tău?***

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ți-am recitat mailuri mai vechi, e fantastic, m-a cuprins febra. Îmi dădeau senzația că ne apropiem foarte rapid de ceva, ceva incontrollabil. E și multă bucurie și multă tristețe la un loc. Suportăm o pană în comunicare

acum. Nu știu de ce și n-am de gând să-mi smulg părul din cap să aflu. Presupun că te simți puțin singură, chiar și atunci când ești cu mine. Eu am avut senzația asta de multe ori în ultimul timp. Nu trebuie să te sperii, și-o spun tocmai pentru că vreau să depășim momentul.

Draft

Mi-am legat viața de un fir de păr. Nu mă zbat, de frică să nu-l rup.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ieri ne priveam în infinite feluri, dar nu primeam și nu reușeam să ne transmitem nimic, eram ca în trenulețul ăla din parcul de distracții — după ce te-ai dat în el și ți-a plăcut, ești năucit, amețit, derutat. Nu regret că m-ai înșelat și că te-ai culcat cu alte femei. Pentru că, dacă mă doare, mă doare superficial, e ca o operație fără anestezie. Profund, nu mă atinge. De mine nu te poate rupe nimic. Nu regret nicio clipă ceea ce ai făcut. Regret că nu am putut să te fac să nu faci asta. Încă mă simt părtașă la această aruncare în gol. O parte din noi... s-a dus. Ce o să simt de-acum încolo nu știu. Știu doar că vreau să simt. Să simt orice. Nu vreau să mi se atrofieze sufletul. Vreau să trăiesc tot.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Treci printr-o perioadă foarte dificilă și vreau să mă simți viu lângă tine, nu doar un decor. Viața-i foarte tristă, așa, în general, dar eu vreau să te văd pe tine râzând,

fericită, iar atunci când ești speriată, vreau cel puțin să mă strigi. Chiar dacă ți-am greșit.

Draft

Totul ține de înțelesul pe care îl dăm. Oprește puțin timpul să mă odihnesc. Sunt momente când ai senzația că ai uitat tot. Că nu mai știi să te ții de mână, să îmbrățișezi, să săruți. Așa cum au dispărut, se pot întoarce, dacă te lași deschis și le primești.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

În fiecare zi o să ne mai cunoaștem puțin, în așa fel încât la final să știm cât mai multe unul despre celălalt. Cu tine am curajul să fiu eu, oricât de mult rău mi-ai face. Fug de tine și tot la tine mă întorc. Pentru că sunt în tine, nu în afara ta. De asta simți la fel. Tu înțelegi ce și pe cine am pierdut. Am pierdut încrederea în ceea ce eram, în ceea ce simțeam. Mă vezi acum. Sunt constipată. O buruiiană. Buruiiana nu are nicio funcție, mi se pare o prezență de-a dreptul tâmpită. Nici măcar să fie folosită ca hrană pentru animale. E smulsă și aruncată la gunoi. Și trist este că e verde, e o chestie vie, care vede, care știe cine e. Nu regret ceea ce trăiesc. Este unic. Nu poți fi buruiiană în fiecare zi. Și dacă am forța să văd mai departe decât buruiiana asta care mă copleșește în prezent, să văd ceea ce sunt eu cu adevărat, nu ceea ce devin în funcție de o experiență sau alta, atunci înseamnă că merită să trăiesc pentru că înseamnă că iubesc viața, cu tot ceea ce îmi oferă ea. Mi-ai spus că nu te iubesc. Că sunt superficială. De-ar fi așa, aș fi avut o salvare. Dar nu e așa. Nu

avem cum să scăpăm unul de altul. Nu noi ne-am unit. Viața.

Draft

Ne jucăm cu Dumnezeu de parcă ar fi șireturile de la pantofi. Le legăm și le dezlegăm când avem chef. Așa facem toți când suntem tineri. Până la un moment dat. Orbecăim și marea întâlnire vine pe nepregătite și nu știm să-i facem față. Îl scuipăm în față pe Dumnezeu și ne ratăm existența, pentru că facem pe noi de frică să ne luptăm cu el față în față, să îl privim în ochi și să-i acceptăm provocarea. Păcatul fundamental este eșecul existențial al fiecăruia de care suntem răspunzători.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Încă n-am descoperit femeia care să se ridice măcar până la glezna ta.

Bineînțeles, și acum ai îndoieli, dar nu-ți fac un compliment, spun adevărul. Te iubeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeesc.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Câte e-uri! Mulți de „e” în iubirea noastră prezentă. Faptul că te iubesc mă ajută să ies din groaza și necredința în care am intrat. De ce nu mi-ai văzut fața de copil când te-ai culcat cu alte femei? Sau de ce nu simțeai că te strâng în brațe când le lăsași să te atingă? Eu unde eram?

Am greși mai puțin dacă nu am uita unul de altul. Sau nu am mai greși deloc dacă ne-am comporta ca și cum celălalt e cu noi.

Draft

De-ar fi adevărat că omul deține liberul arbitru, s-ar vorbi mai mult despre altceva. Eul e tenace, tenebros, detestabil... și poate că nici măcar nu există.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Chiar dacă ți-am făcut ceva oribil, chiar dacă am avut un suflet impotent într-un moment crucial, nu vreau să te pierd. Există riscul ăsta, să pierzi totul din neglijență, neatenție, nepăsare, într-un cuvânt, dintr-o greșeală. Și totuși, poți pierde tot? Eu unul n-am să permit lucrul ăsta, chiar dacă ar fi să mă iau la trântă cu tine. N-am să te pierd pentru nimic în lume.

Draft

Mă spăl singură. Știe cineva unde e Zmeul Albastru? Trebuie să îi spună cineva că nu pot să mă spăl singură pe spate. Cine mai stă să se uite la mine când mă bălăcesc sub apă, pe cine mai stropesc, cu cine mai râd în hohote la duș? Ai dispărut din viața mea cu slip cu tot. Vrei să-mi trăiesc viața la nesfârșit în cadă, așteptându-te? Hai să ne umplem cada cu multă spumă și să ne topim în ea cu tot ce am greșit.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Niciunul nu este perfect. Fiecare are căderile lui. Dar dacă reușim să trecem peste noi și să vedem dincolo...

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Oamenii nu au dreptul decât la miracolele la care contribuie prin propriile lor fapte. Nu ne pică nimic din cer.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Îmi vine să te strâng de gât... cu săruturi.

Draft

În timp ce mor... o să îmi las bucăți din suflet pe marginea vieții tale. După ce nu o să mai fiu, să te oprești când ți-e dor, să le iei, să îți amintești cât de mult te-am iubit și să râzi. Tu nu o să crezi cât de mult te-am iubit decât atunci când nu o să mai fiu, pentru că atunci o să respiri mai greu. O să te aștept pe un colț de nor. Când plouă, să știi că m-am dezechilibrat. Nu știu cât de jos o să cad. S-ar putea ca în unele vise să te trezești cu mine în pat. Nu o să fac gălăgie. Cel mult o să-ți las pe pernă parfum de crini albi pentru ca dimineața să zâmbești.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt trist fără tine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nici nu ai putea să fii altfel când trăim în minciună.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu vreau să te pierd.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Să nu-ți trădezi sufletul. E mult mâl unde sunt. Și multe liane care m-au legat. De una singură nu am cum să mai ies. Ești singurul care mă poate scoate. M-ai ajutat să scot o mână, să scot un braț... ajută-mă să-mi scot sufletul. Nu mă lăsa aici. Aș zbiera toată viața și mi-ai auzi urletele la fiecare respirație. N-ai putea să te odihnești, căci mi-ai simți tristețea. Iubirea noastră nu are cum să fie doar acum. Nu a început și nu s-a sfârșit. E Infinit. Vreau să te privesc în ochi când îți zic toate astea.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nici eu nu cred că iubirea este limitată. Dar îți trebuie un strop de nebunie să simți asta.

Draft

Învață să nu dai importanță lucrurilor fără valoare absolută.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

S-ar putea să trăim momente cumplite, să vină o vreme în care să avem senzația că nu mai suntem noi. Atunci va fi cel mai frumos să luptăm. Când unul se rupe, celălalt să aibă răbdare să se refacă. În Iubire nu începe și nu se termină nimic. Timpul nu are cum să ne desprindă unul de celălalt niciodată.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

În iubire trebuie să poți cere totul sau cel puțin să tinzi spre asta. Iubirea îți permite pentru că sfidează convenția, formalul. Când nu ceri nimic, e clar că nu poți primi mare lucru.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Și eu te-am visat aseară. Intrați în curte, la bunica. Erai cu o față mică de statură și cam urâțică. Te-ai dus să dormi cu ea în patul nostru. Și strigai să vin și eu să dorm cu voi. Și nu am venit. Am dormit singură. Ai spus că eu sunt fetița ta și că așa voi rămâne până când voi muri. M-ai mințit?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îți este frică să nu suferi din nou. Te-am făcut să suferi. Te iubesc. Cum vine asta? Exact așa vine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Îmi este frică, dar îmi place. Frica are mereu ceva viu în ea.

Draft

Despre sinucidere nu se vorbește. Dacă ai curaj să te sinucizi, nu vorbești despre asta. Despre sinucidere vorbesc numai cei care nu au curajul să se sinucidă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Când simți altfel, umblăm pe cărări separate și există riscul să nu mai nimerim locul de întâlnire. Ca să mergem împreună, trebuie să simțim la fel, să căutăm același drum.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Simt că nu înaintăm. Ne-am oprit. Nu vreau să rămân. Mă simt obosită. Mă simt slăbită și lipsită de puterea de a mai spune ceva. Știi cum se simte o femeie care iubește când află că a fost înșelată? Cred că la asta nu te-ai gândit înainte. Nu mai înțelege nimic. Dar dacă se simte iubită, își revine. Căci nu înșelatul este cea mai mare dramă a cuplului. Ci abandonul. Să fii în doi, dar de fapt să te simți singur. Dacă trădarea este superficială, nu se concretizează în nimic serios. Rămâne doar fântâna neseacă a unor frustrări.

Draft

Când pierzi tot ce ai mai de preț, nu te mai sperie nimic, nu-ți mai este frică de nimic. Dragostea nu poate avea însă niciun preț, iar dacă totuși cineva îndrăznește să-l pună, atunci nu poate fi decât prețul vieții.

Eu n-am iubit înainte de a te iubi. Iar cu cât te iubesc mai mult, cu atât îmi este mai rău. Nu pot să te iubesc prin cuvinte. Nu este felul meu de a urla în gura mare, de a-mi dezlega buzele și a lăsa să zburde în voie zeci de mii de sunete. Te iubesc în tăcere, fără să-ți împărtășesc ceea ce tu deja știi.

Cu tine am fost în Rai, dar nu l-am recunoscut și, drept pedeapsă, am căutat suferința în cele mai vesele

locuri, considerând că fericirea nu mi se cuvine. N-am știut că poți să înnebunești de dor. Mi-a fost imposibil să deschid gura, să respir, să clipesc. Am preferat să mă las încătușată în imaginarul meu, singurul care mi te aducea înapoi. Nu aveam nicio motivație să exist. Și, în fond, pentru ce aș fi existat fără tine? Inima îmi bate obligată. Trag de toată ființa să reziste, dar dorul de tine mă ucide. Dragostea are dreptul suprem asupra celor care trăiesc din ea. Nu te consider vinovat. Trei zile am delirat, termometrul s-a dus deja la 40 de grade, de două săptămâni organismul îmi refuză orice aliment, apa îmi rămâne pe buze, hainele nu le mai suport pe mine, parcă au gheare și mă rănesc, trupul îmi e întins pe un pat de campanie, pereții albi mă apasă, fereastra cu gratii îmi ține sufletul legat de trup, un miros vag de crini mă caută, îmi piaptănă respirația. Îmi simt sufletul greu, de parcă e supus unei anestezii. Ambele mâini îmi sunt anchilozate din cauza acelor de la perfuziile care-mi perforează venele, bandajul de la încheietură e fixat de bara metalică, ventilatorul se învârte deasupra capului și-mi amintește de neputința de a zbura, aripile-mi sunt legate, iar tranchilizantele pe care mi le prescriu sunt îngrozitor de mari, de parcă trebuie să înghit niște mingi de rugby.

Faptul că nu m-ai iertat a fost o crimă. Cu orgoliul se luptă cu răbdare. Ai vrut să mă adormi, m-ai întors cu spatele la zid, ai îndreptat arma spre mine și, când să apeși pe trăgaci, mi-am întors inconștientă capul. Ochii îmi erau deschiși și te priveam fix. Abandonată unei come totale, îți urmăream totuși fiecare gest. În loc să mă omori cu demnitate, în loc să mă

omori cu dragoste, ai preferat să mă omoare dorul de tine. O crimă mică, murdară, dar sigură.

Până nu demult îmi stăpâneai cu asprime doar conștiința. Eras prezent în cele mai lipsite de importanță acțiuni. De când am aflat că am cancer, ai trecut și pragul subconștiinței, acolo unde visele mi te aduc dureros de aproape. Te simt cu toată căldura ta. E îngrozitor să mă trezesc dimineața și să constat că toată acea dragoste nemărginită s-a întâmplat de fapt în vis.

Știi însă că atunci când nu știam să iubesc, trăiam fără să știu că trăiesc. Când am început să iubesc, am știut că nu trăiesc degeaba. Într-o zi voi muri cu adevărat, însă iubirea mea nu va prinde niciodată ziua aceea.

N-am știut niciodată cine este de vină, adevărata vină i-am atribuit-o lui Dumnezeu. El ne-a făcut să trecem prin ce am trecut. El ne-a păcălit să ne punem crucea în spate și să urcăm Golgota, neștiind că, de fapt, cu fiecare pas ne ducem spre pieire. Cu cât înaintăm mai mult, cu atât ne afundăm într-o hazna fără sfârșit și, neștiind că această Golgotă nu se termină decât în sufletul nostru, am îndrăznit să sperăm să atingem lumina în timp ce realitatea ne scufundă în mlaștina propriilor noastre excremente, în toxinele omenirii, în secrețiile abjecte ale organelor, în nesiguranța memoriei, în spasmele sângelui, în războaiele spermatice, în erupțiile celulelor. Toată această Golgotă în care mi-am pus speranța regăsirii de sine n-a fost decât o explozie, drumul spre boala finală, moartea. Am învățat un lucru esențial: oamenii cărora le este frică să moară nu au spirit de aventură.

p.s. Greșeala e individuală. Nu se compară. Păcatul nu este fapta săvârșită, ci suferința provocată în urmă. Urcă Golgota singur pentru că moartea nu poate să se întâmple la grămadă. Mântuirea este pe cont propriu. Nu scapi de păcatul tău ascunzându-te după păcatul altuia.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ești în eroare — dacă am fi fost împreună, ai fi fost atât de sătulă de mine, de mângâierile mele din noaptea precedentă, încât ai fi simțit nevoia să te las singură. Când ne avem, ne respingem. Când ne pierdem, ne dorim. Să învățăm să trăim în echilibru.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mereu ai avut umor. Te scoți. Mi-a căzut oblonul. E ca într-o cameră-seif. Dacă se activează alarma, se închid instantaneu ușile. M-am simțit violată, lăsând între noi o altă persoană. E ca și când pentru un timp nu am mai fost suficienți.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Esențial și vital pentru mine e să nu te pierd. Argumente o să găsești destule împotriva mea pentru că am greșit. Dar mie nu-mi mai pasă acum decât că nu vreau să te pierd, indiferent de situație. Nu e ceva logic, nu e ceva rațional, dar nu pot trăi fără tine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Să nu te furișezi niciodată, să nu îmi ascunzi niciodată nimic doar de dragul de a mă proteja. Să te porți așa cum simți, pentru că așa ne cunoaștem unul pe celălalt. Iar dacă nu îmi convine, o să-ți spun. Nu vreau să avem o relație comună, nu vreau să devenim măști, oameni care se prefac doar ca să nu rănească. Noi doi nu vom mai fi niciodată așa. Vreau să iubesc tot ceea ce știu că ești și tot ceea ce urmează să aflu. Poți să spui adevărul doar atunci când iubești nud. Abia când începi să trăiești doar în adevăr poți să ai încredere în celălalt. Când totul este pe față, simplu, când nimic nu este ambiguu și nu se interpretează, încrederea răsare din nou. În mocirlă nu ai cum să vezi clar.

Draft

Castelul de nisip, adăpostul provizoriu... până la primul val mai mare care vine și distruge totul. Și apoi o iei de la capăt sperând de fiecare dată că va fi ultima dată.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Când te țin în brațe, am cea mai mare încredere din câtă există pe lume.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Singura încredere pe care o ai e dată de tine. Nu îți ajunge o viață să te cunoști pe tine, darămite să te cunoști prin celălalt. Mie mi se pare o aventură de necomparat cea a curajoșilor care sunt nebuni și trăiesc în doi,

își sunt suficienți unul celuilalt și se caută fără sfârșit. Mie asta mi-ar plăcea să trăim. Să nu ne terminăm niciodată, să ne alergăm, să ne îmbrâncim, să ne pierdem și iar să ne găsim, să ne distrugem, să ne recreăm. Nu cred că poți să arunci o undiță și cu ea să prinzi mai mulți pești. Omul are un suflet. Și cred că un suflet nu se poate împărți. Se poate da unei ființe, doar unei singure ființe, un timp. Nu vreau să cred în promisiuni sau vise.

Draft

Greul în viață este doar o metaforă. Viața este ori albă, ori neagră. Ce este în afară de alb și de negru e tuse, nu e viață. E o chestie bolnăvicioasă. Eu vorbesc de viață. De viață! Înțelegi? Nu variațiuni pe tema „vieții”. Frica ne conduce spre eșec, frica de a nu lua decizia firescului. Nu poți să te minți așa la nesfârșit. Trebuie să îți accepți micimea ca să poți să o depășești. Și oricum, oricât de mult încerci să te ascunzi după propriul deget, în adâncul tău știi foarte clar adevărul despre tine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu poți să-i ceri omului să viseze într-un anumit fel, că doar visele sunt singura libertate pe care și-o permite omul, nu-i așa?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce frumos a definit Christos Yannaras păcatul: eșec existențial. E frumos! E atât de frumos cât vrem noi să fie!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi doresc să mergem împreună undeva departe, fie munte, fie mare, fie nisip, fie iarbă, nu contează. Ce s-ar întâmpla acolo nu vreau să visez, dar pot intui că m-aș simți cu adevărat liber și fericit. Mi-e dor să fim noi. Ne-am regăsi atât de repede fără bruiaje create de alții.

Draft

Ne putem lovi oricât de urât. Nimic nu mă va face să nu te iubesc. Urâtenia din noi nu mă va îndepărta și nu mă va face să-mi fie frică. Dacă pot să trăiesc tăcerea, pot să trăiesc orice.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mi-e foame de viața simplă, sfințită, curată. Mă simt murdară, urâtă și mi-e scârbă. E incomod să trăiești permanent cu greața de sine. Nu mai pot face niciun pas. Mă simt ca o rămă. Mă târăsc. Nu mai pot să respir pământ.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Toți trecem prin stări de căcat fără puncte de sprijin, important e cui dăm puțin din rahatul nostru. Orice depresie are o cauză bine determinată.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vreau înapoi copilul din mine. Vreau să miros din nou a crini, să-mi strecori frunze de măslin pe sub mine

și să ne ascundem în castelul de la munte, păziți de câinele orb, să ne acoperim trupul cu cărți, să ne cânte robinetul de apă stricat și vinul roșu răsturnat pe noi să ne mângâie. Nu-ți mai aduci aminte decât ce a fost important și de multe ori nu se regăsește în amândoi. Ar trebui să reținem ce e important pentru celălalt. Te definește. Așa îl avem, îl cunoaștem.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Când iubești nu mai poți lua decizii matematice. Așa e simplu, ne despărțim până se clarifică situația. Dar poți pierde totul. Ți permiți?

Draft

Trecut de miezul nopții. M-am trezit într-o baltă de sânge. Jumătate din așternut era imprimat cu o pată roșie. Am început să plâng. M-am trezit. Te-ai speriat mai mult de sperietura mea decât de situație. Mama spunea că poți să empatizezi profund cu o persoană între doi și șase ani. Dacă depășești perioada asta și mai ești viu, e o întâmplare. Căsătoria noastră depășește termenul de grație al mamei. Ne încadrăm la „Tot ce e în plus, e bonus“. A fost un miracol că te-ai trezit. Era în perioada în care nu mă mai auzai. Mi-ai propus să mă duc la baie, să mă spăl și să îmi pun un tampon. Ca un câine ascultător, ți-am urmat sfatul. Mă simțeam foarte slăbită. Totul părea că se mișcă și că nu are contur. Pereții se dilatau, niciun obiect nu era clar. Pe cer era o lună umflată de toate visele celor care și-au holbat sufletul la ea. Parcă eram într-un trip. Mi-am dat două

palme. Nimic. M-am așezat pe veceu. Am simțit cum se desprinde ceva din mine. A țâșnit un cheag de sânge de dimensiunea unui cartof. Am băgat mâna în veceu, am apucat bucata de carne căzută, cu textura unui ficat ațos și mi-am dat seama că tocmai avusesem un avort spontan. Ne-am dus la urgență, neștiind că nu au secție de ginecologie. Ne-au trimis la Filantropia. M-au luat destul de repede la întrebări. Norocul a fost că nu erau paciente. Numele, vârsta, hainele jos, picioarele desfăcute, corpul abandonat pe masa ginecologică, rece, aspră, în fața unor ochi blazați, oboșiți. Nu îmi place controlul ginecologic. Îl compar mereu cu un viol. Și cred că niciunei femei nu-i convine să îi atace intimitatea un instrument de fier, oricât de steril ar fi, o cameră de luat vederi, un ecograf, o mână străină, neprietenoasă.

— *Domnul să aștepte.*

— *Este soțul meu.*

— *Cu atât mai bine. Sunteți în perioada menstruației?*

— *Nu.*

— *Când ați avut ultima oară ciclu?*

— *Nu știu.*

— *Cum nu știți?*

— *Nu-mi țin calendarul.*

— *Neglijentă. Aproximativ?*

— *Nici aproximativ nu știu.*

— *Faceți parte din categoria femeilor care umblă cu tampoanele în geantă?*

— *Nici măcar. Când îmi vine, îmi cumpăr.*

— *De cât timp aveți hemoragia?*

— *Nu știu. Dormeam. Să fie câteva ore...*

— *S-a mai întâmplat?*

— Nu.

— *Menstruația e regulată?*

— Nu.

— *Dureri înainte, în timpul, după?*

— Uneori.

— *Poate fi orice. Chiar și cancer. Analizele vin în două săptămâni. Până atunci încercați să stați cât mai imobilă și cumpărați-vă vitamina K.*

— *Două săptămâni?*

De la ieșirea din camera de gardă și până la semaforul din Piața Victoriei, unde am găsit primul taxi liber, am trăit cei mai palpitanți 200 de metri din viață, mi-am revăzut tot filmul.

— *Ce ai?*

— *A spus „chiar și cancer“.*

— *Putea să spună orice.*

— *Dar a spus asta, nu altceva. Și am pierdut un copil.*

— *Până nu îți vine rezultatul de la analize, nu văd de ce te consumi.*

— *S-ar putea să am cancer, s-ar putea să mor.*

— *De ce râzi?*

— *Tu ce ai face dacă ți-ar spune cineva la 4 dimineața că există posibilitatea să ai cancer?*

— *Sunt convins că la orice oră ți-ar da cineva vestea asta, e ceva. Dar s-ar putea să nu ai și să trăiești, de asta ce zici?*

— *Ție oricum puțin îți pasă.*

— *Îmi pasă mai mult decât crezi, dar nu înțeleg care e rostul să te ambalezi așa fără să te bazezi pe nimic sigur și să iei în serios o ipoteză care se poate să nici nu existe.*

- *Ai putea să pari mai implicat.*
- *Să plâng?*
- *Crezi că de asta am nevoie?*
- *Să te compătimesc?*
- *Încerci să mă enervezi cu un scop?*
- *E nevoie?*
- *Nu vreau nici să mă iei în brațe, nici să încerci să faci vreun efort să-mi distragi atenția. Lasă-mă dracului în pace.*
- *Ești obosită. După ce o să dormi, o să vezi altfel lucrurile.*
- *Tu crezi că eu am chef să dorm acum? De când am ieșit din maternitate nu îmi mai controlez mintea. Creierul mi-e ca o râșniță. Gândurile fac scurtcircuit. Știi cum îmi bate inima? Știi ce simt? Tu nu auzi și nu vezi nimic din ce am nevoie.*

Ne-am urcat în mașină. O tăcere rece ne-a îmbrățișat singurătatea. „Încotro merg?“, mă întrebam. De ce mergem în aceeași direcție, dacă sufletele noastre zboară singure? Ar fi fost suficientă o mângâiere, o strângere de mână sau să-mi zâmbească și să îmi spună că timpul nu are valoare și că vom fi o echipă indiferent de încercările la care ne va supune viața. Dar nimic... Asta s-a întâmplat de curând. Încă doare.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Pierdusem copilul nostru. Visul nostru de a pune semințe în pântecul meu și de a crește zâmbete și lacrimi se dusese dracului. Mai ții minte cum m-ai întregat: „Ești bine? Atâta vreau să știu, dacă ești bine?“ „Da“, ți-am răs-

puns. „Cerul meu nu mai e chiar la locul lui, dar sunt bine.“ Am înțeles doar că îngerii și-au pus aripi ca să râdă de noi. Noi ne confecționam zâmbete ca să dăm senzația că suntem îngeri. Cine pe cine păcălește?

Draft

„Trebuie să ne despărțim. Nu mai pot să trăiesc așa. Nu mai vreau. Nu te mai iubesc. Nu mai simt nimic. Nu mai suntem cei ce am fost.“ Texte, texte, texte. Dincolo de toate poveștile nemuritoare cu zmei și balauri, el vede pajiștea noastră luminoasă, plină de rouă, pe care alergam ținându-ne de suflete. Simțeam că mă sufoc de fiecare dată când trebuia să îl mint, pentru că știam că fereastra dintre noi nu se mănjește niciodată și transparența ei mă împiedică să mă ascund. Într-un timp a început să îmi facă jocul, să își pună ochelarii de soare și să vadă povestea prin plasticul lentilelor portocalii. Nu am putut să îi spun: „De la fereastra mea se vede asta. Sunt suspectă de cancer. Vreau să smulg firul de crin singură“. Trăiam nefiresc, împotriva a tot ceea ce respiram și pledam permanent pentru despărțire. Mi-era atât de clar gândul morții, încât nu voiam să îl împart cu nimeni. Problema despărțirii din senin s-a pus după ce ne-am iubit ca nebunii. Nu a mai contat diagnosticul. Hemoragia se oprise și oricum atracția dintre noi era de nestăvilit. Sărutul lui făcea inundație, îmi pătrundea prin tot trupul și ajungea și la vecini. Mă mușca tare și cu sete, îmi prindea carnea în dinți și, ca un animal care nu vrea să dea drumul prăzii, mă devorara. De multe ori, hohotele noastre de râs acopereau bătaile în calorifer ale vecinilor deranjați. Nu credeam că

poți să fii atât de lucid după un delir în care te pierzi, în care nu mai știi cine ești de atâta plăcere și să spui „pas“, ca la cărți. Uite că poți. Pentru că delirul nu e întotdeauna un delir care să te cuprindă profund sau pentru că durerea este atât de sfâșietoare încât te trezește din cea mai desăvârșită stare și pentru că o poveste de dragoste poate fi oricând o tură de rentz.

Îmi înghițeam mereu lacrimile. Femeile plâng des în situații din astea. Unele țin să se vadă, altele încearcă să ascundă. Și într-un caz, și în celălalt, doare al dracului. M-am îmbrăcat. Mi-am tras chiloții tanga cu dantelă verde, blugii peste ei, sutienul cu frunze de magnolie, rochia vișinie și mi-am pus sandalele cu toc pe care le cumpărasem exact în ziua aceea pentru el. Mi-am prins centura în talie, peste rochie, colierul de scoici verzi la gât, mi-am cules sacul de piele în care aveam telefonul și ceva mărunțiș, i-am smuls ochelarii de soare din mână, mi i-am pus la ochi, căci din acel moment și eu trebuia să încep să mă obișnuiesc cu lentilele portocalii, l-am sărutat și am dat să ies. M-am întors, am luat punga plină cu scoicile și cu pietrele pe care le culesese pentru mine de la mare și am ieșit. După primii cincizeci de metri, când am fost sigură că Zmeul Albastru nu vine după mine, mi-am dat drumul. Am început să plâng. Nu se vedea nimic. Ochelarii și părul meu lung îmi acopereau perfect fața. Plângeam ca o proastă, călcam strâmb și dădeam în toate gropile și bordurile din cauza tocurilor. La semafor am luat o mașină în brațe. Șoferul m-a înjurat. M-am trezit puțin din starea aceea hipnotică și mi-am continuat drumul spre nicăieri. Mă simțeam atât de penibil cu punga după mine, plină cu

*pietre și scoici, cu rimelul întins și cu fața de toantă.
„Vreau să ne despărțim. Nu te mai iubesc.“ Atât am fost
în stare să îi spun. Nu era mai simplu să îi mărturisesc:
„Am cancer. Nu știu cât mai am de trăit?“*

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ne despărțim. Am mai luat această hotărâre o dată, dar eu am cedat pentru că mi-a fost frică de inutil, de timpul fără rost departe de tine, mi-a fost frică de tot ce poate fi mai rău, mi-a fost frică să te pierd. Dar o să fie o probă foarte bună pentru relația noastră această perioadă. O să fii nevoită să iei o decizie, pe care o să ți-o asumi cu toată ființa ta. Iubirea din tine nu ai cum s-o ucizi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Îmi este dor de tine. Și nu din cauza toamnei care mi s-a lipit de suflet. Am ieșit din Parcul Unirii, m-am plimbat prin toate locurile prin care hoinăream împreună, te respir și, în loc să îmi treacă, îmi este din ce în ce mai dor de tine. Așa va fi toată viața. Până mor o să-mi fie dor de tine.

Draft

E prima noapte când prind nori, covorul de stele lipsește și luna nouă le zâmbeste oacheșă altora. E prima noapte cu tunete, cu coșmaruri, e prima noapte când natura e violată și se dezlănțuie într-o teroare pe care ne-o împărtășește cu generozitate. Natura nu știe să fie altfel. Au fost luni întregi de foc când sudoarea îți acoperea corpul, când hainele ți se lipeau de trup de

parcă făceau dragoste, când venele de la tâmpile spărgeau epiderma, când inima atenționa începutul unui concert pentru violoncel de Bach, când tălpile crăpate care sărutau pământul te sfâșiau de durere.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De acum încolo există orice risc.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

M-am îndrăgostit din nou de tine. Ești plin de haz. Nu o să mă plictisesc niciodată. Când tu o să îmi dai papucii, eu o să încep să râd și o să te aștept pentru că știu că nu o să poți să mergi mult cu pantofi cu toc. Când eu o să fac migrenă de la mirosul nebun de crini și o să te trimit să îi muți în altă cameră, știu că tu o să spui „da“, dar, de fapt, o să închizi geamul și o să ne sufoci de frumos.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Respir adânc și evoc chipul tău în minte și zâmbetul tău de copil îndrăgostit. Așa mă liniștesc. Și mă simt iar zeu pentru o zi.

Draft

Încă am gust de tine. Afară ninge. Îți amintești cum spuneam când ne prindeam fulgii de zăpadă în suflet? „Asta înseamnă că ne-am logodit.“ Avem încă un copil, în Cer. În Iad nu era. Am trecut eu pe-acolo. E mult frig în noi. Suntem logodiți indiferent de anotimp.

Ce bine că am făcut logodna vara, când e mai zăpușală. Ne iubiiiiiiiiiiiiiiiiim! E ceva mai important decât asta? Avem doi îngeri în Cer. Să nu ne pierdem. Să ajungem să îi cunoaștem.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Când nu denumești mailul în niciun fel, în franceză apare la subiect „neant“. De fiecare dată mi se pune un nod în stomac. Mailurile de la tine nu se pot numi neant. Și uite că în realitate se numesc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Te-am simțit străină pur și simplu, de parcă nu știam al cui e trupul pe care îl țin în brațe.

Draft

Mergeam și nu puteam să îmi număr pașii. Fiecare pas era o clipă care trecea și pe care nimic și nimeni nu mi-o mai putea da înapoi. Am încercat să stau pe loc. Dar timpul nu cade în astfel de curse. Mă vedeam bătrân la rându-mi, cu părul cărunț, cu amintiri, cu nostalgii, cu remușcări, cu frustrări, cu crime, cu iubiri. Mă vedeam deja la sfârșit, când nici nu începusem bine sau când sfârșitul pe care eu îl simțeam atât de acut era de fapt începutul maturizării mele. Trecerea timpului mă speria de moarte. Gândul în sine mă copleșea. Nu îl puteam cuprinde. Nu știam ce e important și ce nu e important, ce are valoare și ce nu, ce e frumos și ce nu, ce sunt credința, lupta, disperarea. Gândul

inutilității, al nimicniciei mă anihila. Îl simțeam atât de prezent în fiecare pas, în fiecare respirație, în fiecare gest. După fiecare clipă dată înapoi lui Dumnezeu, îl întrebam pentru ce am avut-o. Pentru a lăsa câteva trăiri incerte să-mi spargă sufletul în bucăți, pentru a lăsa sute de morți să îmi sfărâme mintea, pentru a lăsa mii de speranțe să îmi inunde celulele. Cui folosesc toate acestea? Nu tot lui Dumnezeu? Ne-am născut dintr-un egoism al naturii și din același egoism murim.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Te-am privit ieri în ochi. Am avut senzația că ți-am atins sufletul. Aluneci ușor. Ai nevoie încă să zburzi. Nu ai încredere în noi, nu așa cum spui, simți un pic diferit. Spui că mă iubești, dar încă te zbați între tine și mine. Există un loc liber între noi care te lasă să zbori.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Numai la tine mă gândesc. Îmi este dor de tine. Timpul a început să curgă din nou, ca un râu liniștit. Am ridicat pânzele și cârmaciul m-a încredințat că ține bine cârma. De data asta o să ieșim în larg împreună. Deocamdată mă mulțumesc cu acest râu liniștit, când timpul nu curge haotic și imprezibilul ocean e la mii de mile intuiție depărtare.

Draft

De cele mai multe ori pretindem că suntem ceea ce nu suntem. De cele mai multe ori dăm vina pe cel de

lângă noi pentru nefericirea noastră și îl tragem la răspundere pentru cât de rău ne este. Ce treabă are cel de lângă tine dacă tu ești nefericit? De ce aștepti mereu să ia altcineva decizia pentru tine? Alegi singurătatea în doi în locul singurătății nude. Alegi ciorba reîncălzită în locul mâncării proaspete, fie ea și fast-food. Și dacă tu alegi de bunăvoie, fără să te oblige nimeni, de ce te plângi?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Sufletul nu este o gumă de mestecat. Nu se întinde și nici nu se rupe, și nici nu se dă din gură în gură. Deși am trecut prin multe, nu ne-am pierdut. Am avut doar senzația că ne pierdem, o senzație care de altfel ne-a ajutat să ne revenim. De cele mai multe ori ne dăm seama cât de important este ceea ce avem atunci când nu mai avem.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Se spune că femeile nu știu niciodată ce vor. Și se mai spune că iubirea necondiționată nu inspiră femeile. Au și vorbele astea un sâmbure de adevăr.

Draft

Privesc în mine, de parcă asist la o autopsie. Dumnezeu nu trebuie judecat. Dumnezeu trebuie gădilat ca să vorbească. Greșelile pe care le facem, le facem dintr-o acută singurătate. Dumnezeu e un copil care se teme de singurătate. Am învățat cât de important este să te lupți să trăiești simplu, să te bați cu tot ceea ce încearcă să te determine să îți complici existența, cu

îngerii și cu demonii. Fiecare om, dacă este atent, are în viață o întâlnire care-l marchează, poate chiar mai multe. Dar o întâlnire revelatoare are sigur fiecare om, o întâlnire care te ajută să te descoperi, să te cunoști, să fii. La ce-ți folosesc toate astea? La ce te ajută să te cunoști, să te descoperi? Încă nu știu. Sunt secrete pe care omul nu le va afla niciodată de la viață cât timp se bălăcește. Cum ar fi, de exemplu, să afle ziua în care moare. Este un secret al vieții să nu deconspire moartea. Ce solidaritate. Este atât de simplu pragul dintre a observa și a trăi. Deschid o carte scrisă de Christos Yannaras și citesc: „Sunt zile pe care le observ în cele mai amănunțite culori și forme, și zile pe care le uit și care nici măcar nu mă ating. Trăirea superficială a vieții mă înnebunește. Este cel mai crud exemplu că trăiești inutil, că ești departe de Dumnezeu, că umbra te domină, te mănâncă, te roade, te distruge. De ce îi este frică omului să trăiască fără întrerupere? Să iubească și să urască tot? Să nu te mai întrebi, să nu-ți mai răspunzi, să tratezi totul cu toată ființa, să fie simplu, să faci ceea ce simți, să simți ceea ce gândești, să gândești.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Depășim în doi, ca într-un dans. Când unul iese de pe ring, celălalt e dator să îl aștepte sau să îl tragă înapoi. Să vezi filmul „Marele Gatsby“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Eu știu că nu vom pierde niciodată nimic din ce avem. Este doar o criză prin care trecem. Se poate termina

bine sau prost, dar niciodată nu o să pierdem ce avem noi. Indiferent cine ar apărea între noi, ar fi provizoriu. La un moment dat vom reveni unul la celălalt. Ne e dat să fim unul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cât de frumos este că în problemele spiritului și ale sufletului nu există cârje. Trebuie să te descurci singur. Mă doare carnea de dor. Nu cred că există om care să regrete starea pe care o are atunci când iubește. Mi-e dor să mă rog, să-mi spăl sufletul, să mă mângâie lacrimile care curăță.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Iubirea este și foarte fragilă, și foarte puternică în același timp. E fragilă ca un copil care plânge după bomboane și puternică asemenea unui suflet liber, capabil să zboare.

Draft

Oamenii nu se schimbă decât dacă vor ei. Dacă aștepti să se schimbe ceva în cel de lângă tine, aștepti pentru că asta e opțiunea ta. Cei mai mulți cu care avem de-a face sunt niște persoane extraordinare, numai că nu atunci când facem noi pereche cu ei.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ne vedem atât de puțin, de parcă Dumnezeu ne dă cu porția, de frică să nu îi luăm Cerul cu iubirea noastră. Îmi este atât de dor de tine, că am senzația că nu mai am

pământ sub picioare. Să nu mă lași, te implor, n-aș mai ști să respir. Viața o să ne schimbe la fiecare pas. Cu cât stăm mai mult împreună, cu atât mai puțin o să ne dăm seama de asta. Dacă am sta puțin despărțiți, revenirea ar fi diferită, am găsi de fiecare dată ceva nou. E o tehnică și asta, să menții o relație vie, dar încă nu vreau să o încercăm. Știu că noi doi nu am putea să ne plictisim niciodată unul de celălalt. Și am certitudinea momentelor absolute de tăcere, în care ascultăm liniștea și ne pierdem unul în altul la infinit.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Cine nu poate să înghită infidelitatea să o scuipe. Am greșit, în niciun caz nu pretind că pot fi și infidel și să te și iubesc. Ne potrivim foarte bine la gusturi, nu-ți face probleme.

Draft

O femeie m-a oprit pe stradă în fața primăriei și m-a rugat să îi completez o fișă. Era o cerere pentru eliberarea unui buletin. Nu știa să scrie. Era țigancă, avea în jur de cincizeci de ani, peste 100 de kilograme, cu haine rupte și murdare, dar știa să spună „vreau“. Am început să completez rubricile. Acolo unde i se părea că aș interveni cu o curiozitate personală, gen „naționalitate“, „religie“, „stare civilă“, ridica sprânceana și ezita să răspundă spontan. Trebuia de fiecare dată să îi arăt că formularul cere toate informațiile pe care eu i le transmitem și că nu este o impolitețe. Mă simțeam ca în Dostoievski. Ipostaza era aceeași. Miza era alta. După ce mi-am terminat

treaba, i-am înapoiat hârtia și a plecat. Așa cum nu m-a rugat să îi completez datele, nici nu mi-a mulțumit. Așa cum a venit, așa a plecat. M-a distrat, nu m-a deranjat. Formularul urma să îi folosească fiului ei care era handicapat, nu se deplasa, era grav bolnav, nu avea nici pensie și nici șomaj, nu avea studii, era de naționalitate română, necăsătorit și ortodox. Un bărbat la vreo treizeci de ani ținea de mână o fetiță de vreo cinci ani. Era clar carne din carnea lui. Semănau. Erau frumoși. Pe lângă ei a trecut nefericita mamă cu copilul handicapat. Altă viață. Alt destin. Câți trecem zilnic unul pe lângă altul și nu știm nimic unul de altul? Câte povești trec zilnic pe lângă noi, de câte drame sau comedii ne izbim în fiecare secundă, ce este important în toată agitația asta? Totul durează o melodie, începe și se termină, ne provoacă. Eu afară, în haos. Un om bolnav ascuns între pereții unei case, în haos. Nu este nicio diferență între a fi afară sau a fi înăuntru. Haosul este același.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Tata a împlinit 80 de ani. L-am întrebat dacă regretă ceva și mi-a răspuns: „Nimic“. L-am întrebat dacă ar mai vrea să trăiască ceva deosebit și mi-a răspuns: „Toată viața mea a fost și va rămâne până în ultima clipă deosebită“. Aș vrea să ajung de vârsta lui și să am liniștea asta, împăcarea, lumina și zâmbetul.

Draft

Azi am intrat în biserică. Mergeam pe stradă și nu mai aveam claritate. Nu mai aveam claritate. Nu în

privire. În suflet. Ce cumplită senzație de pierdere a ființei. Am făcut ceea ce nu am făcut din copilărie. M-am trântit în genunchi în fața unei icoane cu candelă aprinsă și am început să plâng. Simțeam că o mare de întuneric se năpustește peste mine. Căutam o cârjă. Așa fac oamenii slabi. Își acceptă nimicnicia doar când sunt cu ștreangul de gât. Am ieșit de-acolo fără să simt nicio schimbare profundă. Îmi potolisem doar lacrimile. Nu știu dacă o să mai apuc să îți spun în față cât de mult te iubesc. Și că faptele mele trădează tot ceea ce simt. Trec din nou printr-o perioadă grea. Foarte grea. Din nou la limita minții mele. Distanța între firesc și nefiresc este atât de subtilă. Ești ce am mai frumos. Și plătesc tot acest chin și tot acest urât, pentru că te țin departe de adevăr. Toate s-ar șterge dacă ți-aș recunoaște diagnosticul. De ce aleg să te mint? N-am apucat să citesc „Decăderea minciunii“ de Oscar Wilde, poate m-ar fi ajutat. Totul este mult mai simplu decât credem noi că este și atunci... complicăm. Nu ne mulțumim cu puțin. De fiecare dată vrem altceva și mereu tot ce nu ne aparține. Există și în acest sens o terapie, dacă te interesează drumul spre acest sens.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Adevărul crud este că nu putem fi statornici ca un pom. Putem însă avea rădăcini puternice, astfel încât să nu ne smulgă vântul, și eu asta am simțit, că există pericolul să-mi pierd pământul și, odată cu el, toată identitatea mea fragilă. Și am hotărât să lupt pentru sufletul meu și să-ți spun adevărul. Nu știu dacă ai să te simți vreodată umplută de mine, plină de mine până la refuz.

Vreau să creștem frumos în soare și în ploaie și vreau să avem cele mai puternice rădăcini din pădurea asta nebună.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Să faci lucrurile la timp, căci dacă le faci când poți sau când crezi că trebuie, s-ar putea să nu mai ai pentru ce să le faci. Și... dragostea, dacă o întâlnești, te îndepărtează de urât. Ai fost agresiv. A ridicat tonul din senin în seamnă agresivitate. Mă gândesc că poate ți-ar face bine să nu mă mai vezi o perioadă, să nu mai ai motiv să te enervezi. Dacă te enervezi cu alții, aș vrea să nu te întâlnești cu mine pe post de gunoi.

Draft

Să faci cum simți, să nu te constrângi, să nu te chinui, să vină de la sine, firesc, simplu. Ce poate fi mai frumos? Dacă sufletul tău intră în relație cu un alt suflet și comunică, simți. Nu ai nevoie de cuvinte. Sunt suficiente gesturile, privirile. Cuvintele sunt adiacente. Oamenii se înțeleg în profunzime dincolo de vorbe, se intuiesc, se susțin, se iubesc adică. Dacă nu comunică dincolo de cuvinte, nu pot comunica prin cuvinte. Comunicarea nu este limitată. Comunicarea este totală, nu se porționează. Asta este frumos. Cu lucrurile serioase nu ai cum să încerci o cale de mijloc. Lucrurile serioase le iei în serios sau în glumă. Nu poți să nu le iei în niciun fel, să le ignori, să te faci că nu există. Lucrurile serioase sunt atât de puține, încât te obligă să nu le eviți. Dacă le eviți și nu ești în stare să ți le asumi,

teucid, te transformă în ceva mediocru. Dumnezeu nu te iartă. Dacă pornești războiul cu el, trebuie să îl duci până la capăt. Am învățat să fac din fiecare clipă o sărbătoare. Să mă arunc în fiecare secundă, să nu mă tem de viață, să nu mă abțin, să las clipele să mă înnebunească, să îmi clocotească pulsul, să am curajul să trăiesc soarele, să îmi țâșnească sângele prin gânduri, să râd să mă audă tot universul, să îngenunchez lumina.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Viața e ca o sală mare, plină cu oameni. Te trezești aruncat pe o ușă și începi să-ți faci loc, dai din coate, răzbați, te zbați, urlați, strigi, comunicăți, ești călcat în picioare, te ridici, te scuzi, ești mândru, iubești, urăști sau pur și simplu dormi. De la o anumită vârstă, ești înghesuit pe un culoar din ce în ce mai îngust și-ți dai seama la un moment dat că nu mai există cale de întoarcere. Nu știi decât că te zbați să ajungi undeva la capătul celălalt al sălii, făcându-ți loc printre ceilalți oameni. După ce intri pe acel făgaș ireversibil, în care e o înghesuială mai ordonată, totul se termină ieșind pe altă ușă. Și gata. Timpul și mișcarea nu au nicio valoare când sunt cu tine.

Draft

Vreau să fim nuzi, dezbrăcați, goi, să ne arătăm goliciunea, vreau să ne iubim tot și să ne urâm tot și să ne devorăm tot. Astfel vom rezista. E o luptă pe viață și pe moarte! Noi doi nu ne jucăm cu Iadul. Chiar suntem în el. Știu că simți că te iubesc. Trebuie să simți că sunt acolo chiar dacă nu sunt și atunci când te

sperie lipsa mea, găsește-mă în sufletul tău. De-acolo nu o să ies niciodată.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Putem să fim curve. Putem să ne mințim și să trăim altceva decât ceea ce simțim. Putem să facem ușor tot ceea ce este urât și banal. Dar față de noi înșine niciodată nu o să putem să ne ascundem cu adevărat. Față de ceilalți, o putem face. Dar față de noi, niciodată. Și Iadul atunci începe cu adevărat. În momentul în care te joci cu sufletul. În momentul în care te obligi să trăiești ceea ce nu vrei să trăiești. Din mii de motive. Decizia ne aparține. Ratarea, la fel. Fiecare om știe foarte clar când optează, de ce și pentru ce optează.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu s-a întâmplat nimic cu tipele de pe facebook. Tot ce le-am scris e teorie. Ești a mea și numai a mea, să-ți intre bine în cap.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

De câte ori ți-am spus „sunt bine“? Acum câteva clipe mi-am amintit cum îmi atingeai pielea după ce mi-ai spus că m-ai înșelat și cât de greu mi-a fost să mă dăruiesc din nou fără rețineri. Câte scenarii îmi treceau prin cap, câte filme, câte gânduri pe milimetru de secundă. Ce cuvinte le spuneai, cum le abureai, cum le atingeai, cum le țineai în brațe, cum o făceai... Te-am sunat pentru că nu mai puteam, trebuia să îți aud vocea. Simt că mă sufoc

fără tine. Și nu e nicio metaforă în toată chestia asta. Poți să îmi spui tot ce vrei, cum pot să te cred sau să mă îndoiesc.

Draft

Nu e nicio dramă în faptul că doi oameni care s-au iubit nu se mai iubesc. Se spune că oamenii se pierd din neatenențe. Uneori da, alteori nu. Viața este imprezvizibilă. Apar situații, oameni care îți schimbă chiar și cele mai profunde valori. Și asta nu pentru că ești o ființă superficială. Ci pentru că, pur și simplu, se întâmplă.

Vreau să împart cu tine toată senilitatea omenirii. Nu vreau să îmbătrânesc departe de tine, absurd.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Vreau să trăiesc cu tine și numai cu tine, într-o lume sfântă numai a noastră. Cred că abia după ce te sufoci în mizerie cauți cu adevărat să trăiești curat.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vreau să fii tatăl copiilor mei. Am știut asta de când ne-am făcut verighete din cerceii mei. Ne-am îndepărtat de început. Țărnuț abia se zărește. Dar reîntoarcerea e posibilă. Dacă ne este mai bine pe uscat, decât pe mare, luptăm să ajungem pe uscat.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

E o perioadă mai grea, dar o să trecem prin ea împreună. Învățăm în fiecare zi să trăim. Suntem ceea ce gândim.

Draft

Singurătatea uneori aduce cu sine nevoia de a ucide.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cât de simplu ne ștergem la cur cu ceilalți. Nu sunt un înlocuitor. Sunt sau nu sunt. Și în ultima vreme nu prea sunt. Iar acest prea... doare. Prin urmare, îți spun ce ți-am spus aseară. Numai că aseară te uitai la mine și orice spuneam, râdeai. Cine dracului suntem? Ne spunem cât de mult ne iubim, ne tot spunem și dincolo de cuvinte ce e? Într-o zi o să ai urechile înfundate și nu o să mă auzi că strig după ajutor. O să mor, ușor, ușor, lângă tine. De ce faci asta?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Și eu simt „beția“ asta a trăirii, fără vorbărie. Și pe mine mă irită vorbele, chiar și cele despre iubire, când îți spun parcă mă zgârie ceva pe creier, parcă mă aud de două ori pe mine însumi și tot eu însumi îmi spun: știi, nu mai e nevoie să-mi spui.

Draft

Sper să îmi ții locul lângă tine. Nu sunt departe. M-am dus doar până la toaletă. Doar că e budă de

țară, fără condiții, îmi ia mai mult timp până mă dezbrac.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

M-am îndrăgostit. Reîndrăgostit. A nu știu câta oară. Știu că așa o să fim împreună până murim. O să ne iubim și o să ne urâm, fără să știm ce e iubirea sau ura sau știind o să continuăm. Ne vom ține de mână chiar și atunci când vom crede că suntem la mii de kilometri distanță unul de altul. Dacă într-o zi te-aș pierde cu adevărat, aș spune că întâlnirea noastră a fost cea mai bună glumă a lui Dumnezeu și atunci i-aș face cadou viața mea, căci fără tine de ce i-aș mai lăsa-o? Urăsc condiționalul.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Tot ce vreau eu să-ți spun e să nu te scarpini invers. Vorbești foarte urât despre tine însăși și nu-mi place. De exemplu: ce înseamnă că dacă n-ai să reușești, te așteaptă moartea? Nu mi-ai distruge și mie viața pe lângă a ta? Crezi că aș mai putea trăi fără tine. Te înșeli amarnic. Lucrurile autentice nu se precipită niciodată, nu se impacientează. Am încredere totală în tine. Ai să iei o decizie singură și ai să împaci îngerul cu dracul.

Draft

Zmeule Albastru, cu copiii nu se glumește. Am fost un copil și eu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Promite-mi că noi nu vom trăi „Nunta-n cer“. Se-ntâmplă în jurul nostru! Visez foarte urât de câteva nopți. Acum câteva zile am mai visat un bebeluș, eram pe o masă de spital, trebuia să nasc, mi-au scos fătul, nu i-au tăiat cordonul ombilical pentru că trebuiau să îl bage din nou în carcera uterină, nu era încă format, arăta ca un monstru, plin de sânge, iar fața mea era asemenea unui crater, tapetată cu sudoare și cheaguri. Azi-noapte am visat viermi, mulți viermi albi care ieșeau din mine. Am umplut o cadă de viermi și de excremente. Mă trezesc de nu știu câte ori noaptea din somn, transpirată și speriată. De ce?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am râs copios la mesajul tău. Stai liniștită. Te apăr eu de toți monștrii.

Draft

Oamenii își doresc bogății, averi, moșteniri. Eu l-am dorit pe Zmeul Albastru, o evadare într-o lume de basm, necondiționată, liberă. Ne trebuia puțin ca să fim fericiți. Ne trebuia să ne avem, să nu ne rătăcim, să ne păstrăm în ființă oriunde, în Rai sau în Iad. Dar uneori, din neglijență, din neatenție sau din teamă ne pierdem în cele mai josnice și meschine gânduri, ne alungăm din cele mai de temut simțiri și, neputând să ne asumăm singurătatea, îl înjurăm pe Dumnezeu. Așa trăim departe de sine. La limita de neîndurat a micimii

omenești. Zmeul Albastru era tot timpul acolo, pentru mine, ca potirul care așteaptă în taină împărțășania. Dar eu nu mai știam.

Îmi trebuia atât de puțin să fiu fericită. Îmi trebuia să îl văd, să-i mângâi trupul cu privirea și să îl îmbrac în bucuria pe care o simțeam atunci când îmi era aproape. El nu îmi dădea niciodată nimic. Mă lăsa pe mine să îmi iau tot ce aveam nevoie, ca nu cumva ceea ce mi-ar fi dat el să nu fie potrivit sufletului.

Nu voi ști să vorbesc niciodată prin cuvinte despre dragostea aceasta. Dar voi ști să las viața să îmi zdrobească sufletul cu bogăția ei și să îmi îngroape timpul în explozii de frumos. Și mai știu să las timpul să vorbească despre dragostea aceasta. Pentru că el este acum singurul cu care mă lupt.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Toți avem parte de o lecție de viață. Eu vreau să cred că, din toată mizeria asta, o să îmi găsesc din nou mătură și o să pot din nou să zbor și să fiu liberă.

To: floarea_soarelui@ yahoo.com

Dacă vezi că sunt bătut în cap, te rog eu să-mi dai o palmă după ceafă, fără menajamente. Vreau să nu pierd nicio clipă cu tine.

Draft

Viața e plină de opțiuni și de semne de circulație. Depinde cât de bine faci slalom. Ascultă-ți sufletul când

e vorba despre noi. Nu-i lăsa pe ceilalți să îți pună altă muzică și să crezi că am tăcut. Bat în același timp cu inima ta, în surdină, căci sunt departe. Mi-e tare frică că nu mă auzi. Și totuși, undeva ne întâlnim, undeva unde noi doi nu vom afla niciodată, ne întâlnim într-un nod strâns legat de cer și... și suntem.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu vreau să trăim urât. Și nu vreau să ne facem rău. Atunci când ție îți este rău, mie cum crezi că îmi este? Unul fără altul nu avem cum să trăim. O să respirăm dor, nu oxigen. Să încercăm să nu ne lăsăm speriați de nimic, să nu ne deruteze slăbiciunea din noi, lașitatea, frica. Suntem mai tari decât toate astea, dar, din neatenție, putem să ne pierdem într-o fracțiune de secundă. De cele mai multe ori oamenii, când ajung în curmătură, se opresc. Nu au curajul să meargă înainte. Drumul spre frumos nu are dublu sens. Dacă ai pornit să cauți, nu te oprești.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Las timpul la aprecierea ta. Aș vrea doar să nu uiți că este și un timp al nostru, să nu mă excluzi din ceea ce trăiești, din absolut nimic.

Draft

M-am retras în singurătate degeaba. Ești oriunde. Crinul miroase în mine din ce în ce mai puternic. Stau departe ca să nu îi simți mirosul. Nu vreau să îți fac rău.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Te iubesc. Poți pune la îndoială cel mai puternic cuvânt. Poate spui: „Vorbe, vorbe, vorbe“. Nu-ți cer nimic. Nici măcar să mă crezi. Faci ce vrei. Nu o să mă poți opri să te iubesc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi este dor de tine de îneebunesc și nu mă raportez la un timp concret, exterior. Este timpul din sufletul nostru, adică infinit.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Aș vrea să pot să te iubesc așa cum nu am știut și cum nu am făcut-o niciodată. Poți să îți dai seama că iubești dacă simți că te sufoci de dorul celuiilalt, dacă simți că este aerul care-ți face posibilă viața. Deci iubirea trece prin plămâni.

Draft

Uneori cuvintele nu trebuie să existe, căci, dacă există, strică. Uneori vorbești fără cuvinte. Uneori cuvintele rănesc pentru că se revoltă. Uneori cuvintele trebuie să tacă, să facă liniște și să asculte cum vorbește tăcerea. Uneori cuvintele se rostogolesc în săruturi și nu se mai numesc vorbe, ci taină. Sărutul unei mângâieri. Să se sărute două mâini, să se certe două mâini, să-și povestească două mâini. Mângâierea unei tăceri. Să se mângâie două priviri. Să se atingă două priviri. Să se

dezmiere două priviri. Nu știu să vorbesc despre dragoste prin cuvinte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Vreau să te văd râzând. Lasă lacrimile pentru atunci când o să fii cu mine. Crede-mă, o să ai nevoie.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mie îmi vine să te sun din cinci în cinci minute să îți spun că fluturii mei din stomac fac pui peste pui, se înmulțesc ca nebunii. E posibil să mori de fericire? Săptămâna trecută am simțit că mă sufoc de dorul tău. Iar acum simt că îmi plesnește inima de câtă lumină mă inundă. Uneori, cele mai simple situații îți sunt suficiente ca să fii fericit. Fluturii mei nu așteaptă, nu au răbdare, zboară ca nebunii în toate direcțiile, mă gâdilă și nu mă lasă să tac.

Draft

Când ești pe un drum cu sens unic și când nu mai există cale de întoarcere, nu-ți mai permiți orice. Fiecare secundă te costă altfel. Am început să îmi dau voie să exist, să mă consum fără restricții, să fac nebuniile altei vârste și să simt mirosul fiecărui gând care-mi face inima să tresară și mă provoacă la viață. Când ești la o respirație de moarte, nu mai ai vârstă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Corpul tău miroase a crini și are gust de fagure de miere.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ca să pot să încep să-mi asum ceva, am nevoie de mine. M-am pierdut, m-am ascuns, trebuie să mă eliberez. Nu poți respira la nesfârșit cu tubul de oxigen înfipt în față.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

În fiecare zi deschid mailul să văd ce îmi mai spui. Aștept cuvinte noi. Așa mă hrănesc. Îți văd fața aia de copil mereu, când te trezești dimineața și ești insuportabil de frumoasă. Tu nu ai cum să greșești. Tu nu greșești grav. Greșelile tale sunt necesare să te descoperi. Suferința pe care mi-o provoci mă face să te iubesc mai mult.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nimic din ceea ce a fost nu mai poate să fie. Trebuie să schimb macazul, să o iau pe o altă linie, altfel o să sar în aer. Nu revin la nimic din ceea ce am avut. Tu simți că te transformi într-o crisalidă. Dacă simți că te transformi în ceva, fie și într-o crisalidă, încă ești viu. Eu nu simt nimic. Constat că am înghețat. Nici respirația nu mi-o mai simt. Și nici nu vreau să simt ceva. Vreau să trăiesc acest nimic până o să mă satur de el. Cu riscul de a nu mă sătura niciodată.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu-ți mai face atâtea probleme. Până la urmă, iubirea dintre noi o să se dovedească mai puternică. În fond și la urma urmei, este instinct pur de conservare să învățăm să trăim în armonie. Nu avem încotro pentru că altfel murim.

Draft

Eu cred că nu distanța dintre noi este tragică. Ci felul cum înțelegem distanța asta. Ne amenință sau ne este indiferentă.

Omul nu poate schimba cursul evenimentelor din viața lui, ci doar felul în care le înfruntă. De cele mai multe ori, imaturitatea se transformă în neînțelegeri, gelozii, certuri, regrete și acuzații. Doar oamenii slabi se spijină dependent unul pe celălalt, doar oamenii incompleți care cred că pot prinde formă într-un întreg. Rodul unei astfel de uniri sporește nedesăvârșirea unei relații. Când simți că s-a terminat, nu accepta virgula. Pune punct și dă-ți altă șansă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu suntem doi străini, indiferent în ce punct o să ajungem, dacă o să ne intersectăm sau vom rămâne două linii paralele, nu putem să negăm ce am trăit până în acest moment. E ca și cum ne-am nega sufletul. Mi-a fost rușine când m-ai luat de la spital. M-ai găsit goală, fără nimic, cu sufletul pustiu, dezorientat. Între noi doi s-a pus soarele. Ne orbește. Cum crezi că putem să ne mai vedem unul pe celălalt?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Eu zic să învățăm unul de la altul și să acționăm atunci când e nevoie, în momentele-cheie. Asta presupune implicare și dăruire, nu detașare și respingere.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ne certăm din ce în ce mai violent. Ne pierdem mințile. Se poate întâmpla orice. Orice. Dincolo de cuvintele noastre e o lume pe care o simțim și o trăim. Dar ce folos când sufletul cere cârje și când nu mai are puterea să zboare singur?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

M-am uitat pe îndelete la poze. Apropo, ți-am spus vreodată că ești o femeie sufocant de frumoasă? Ne-am transformat. Dar nu ne-am pierdut. Încă suntem vii.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Las-o baltă. Nu mai există nimic din ce a fost și nici măcar nu știu dacă a fost ceva. Din acest moment, nu îți mai cer nimic. O să ajung la mal singură. Nu mai rezist în larg. Am înghețat. Și tu spui că e cald.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu vreau să-mi ceri ceva. Vreau să-mi ceri tot. Singura mea șansă este iubirea ta.

Chris Simion

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu mai există niciun dacă sau poate între noi. Nu mai există nimic sau nu există nimic. Fără „mai“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu știi să-mi ceri atunci când ai nevoie de ceva de la mine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mă simt ca în filmele mute.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Adevărul e că n-am niciun haz fără tine. Vreau să vii înapoi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu ne poate constrânge nimic, suntem liberi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Indiferent cu cine flirtez, e steril. Nu coboară nimeni în suflet ca tine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu există vină, nu are logică, s-a oprit inima. Atât.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Niciodată nu o să mă satur să trăiesc cu tine. Bine sau rău la Infinit, după ce trece orgoliul și rămâne sufletul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

„Toate așa-zisele suflete frumoase au la bază un rău fiziologic.“ Nietzsche în „Ecce homo“: cum devii ceea ce ești.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Oriunde merg te caut pe tine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am zburat cu aripi de hârtie, a venit furtuna, le-a înmuiat și m-am izbit de pământ. Mi-a rămas capul înțepenit într-o baltă și nu mai am vise. Ce ciudat. Și eram sigură că am aripi de cea mai bună calitate. Oare am fost atât de neatentă, sau mi-a fost atât de frică să zbor mai sus?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Urăsc tot ce te bucură în afară de mine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Certitudinea absolută a ceea ce sunt s-a proiectat asupra unei realități întâmplătoare oarecare, tot el o spune și

este ceea ce mi s-a întâmplat mie. Nu am cum să neg. Când ceea ce ni se întâmplă nu coincide cu ceea ce intu-iam sau speram, reacționăm ca la boală. Suntem confuzi, derutați, incomodați pe moment, poate o perioadă ne lup-tăm, după care ne vindecăm sau murim. Din dragoste mor adolescenții și spiritele imature. Romantic, dar unde duce asta? Nici măcar Shakespeare nu a insistat pe asta.

Din iubire nu moare nimeni. Înviază mulți.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

E absurd să negi ceea ce e evident. Avem nevoie unul de altul pentru că respirăm unul prin altul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Poate că sfârșitul din oameni există de la bun înce-put, dar noi evităm să îl vedem sau să îl acceptăm.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Important e să-mi scrii, să mă ajuți să respir.

Draft

Ne-am reîntâlnit a doua zi. Și am refăcut drumul pe care cu o seară înainte l-am parcurs singură. Doar că acum îl țineam strâns de mână pe Zmeul Albastru și îi povesteam cu detașare despre ceea ce simțisem cu o zi înainte. Cinismul este singura soluție când încerci să reproduci intensitatea cu care sufletul tău a vibrat într-un moment de abandon. Mergeam pe trotuarul

opus, în sens invers față de ziua precedentă, împreună și vedeam viața cu totul altfel. Nu există nimic care să te despartă de omul pe care îl iubești. Doar moartea. Moartea desparte fizic. Sufletele nu au cum să fie despărțite decât de lipsa de iubire. Dintre ziduri, praf, claxoane, zăpușeală am fugit la Vama Veche. Am dansat până la răsăritul soarelui, când din ritmurile diverse pe care ne-am întins trupurile a început să se audă Ravel. Răsăritul își făcea apariția, bărcile pescarilor se desprindeau de țârm, corpurile bete, amorțite, boeme, îndrăgostite s-au prăbușit pe țârm, iar de undeva, de nicăieri sau de foarte aproape, din boxele de la Stuff, răsună Boleroul. La Vama Veche soarele răsare pe Boleroul lui Ravel. Și mi-am adus aminte că inima bate, că sufletul e un praf de nisip, că privirea are aripi, că poți să faci plajă pe timp, că poți să alergi printre valuri sau prin valuri și să te îneci în frumos, că de cele mai multe ori ceea ce ți se întâmplă este pentru că lași să ți se întâmple și că nu ai cum să te plângi atât timp cât tu consimți la devenirea ta. Un singur lucru știi. Când iubești, moartea rămâne un simplu medalion agățat de o brățară la glezna piciorului tău.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

„Would you like to be my harem?“

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Super. Cu un singur amendament. Îți cer să mă anunți și pe mine când începi și va fi decizia mea ce faci după.

Draft

Zmeul Albastru s-a pornit. Avalanșă de sms-uri. Acide. Răspunsuri pe măsură. Considerăm că răfuiala la telefon este mult mai activă. Sună. Sun. Nici nu mai știu. Tonalități ridicate, glasuri transformate, vene umflate, tâmple care zvâcnesc, mâini care tremură, ochi bulbucați. Niciunul nu reușește să îl convingă pe celălalt. Ne certăm ca nebunii, în timp ce sufletele noastre se iubesc dincolo de tot ceea ce spunem. Ne jurăm despărțiri în timp ce știm că nu am putea trăi despărțiți niciodată. Cred că firmele de telefonie mobilă ar trebui să ne devină sponsori pentru dramele noastre. Sau să-și facă publicitate organizând tot felul de concursuri în care primești ca premiu impulsuri. Să recunoaștem că cele mai multe telenovele se consumă la telefon. Sms: „A fost o încercare. Nu am de gând să încep nicio altă relație“.

CERUL NU MAI E LA LOCUL LUI

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am întâlnit-o pe fata visurilor mele și sunt fericit. În rest, mă zbat să supraviețuiesc ca tot omu', șoapte/țipe-te, culori/întuneric și apoi...

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Și eu sunt fericită. Mi-am regăsit aripile. Perioada în care nu ne-am vorbit e comparabilă cu o moarte clinică. N-am mai crezut că o să mai fiu în stare să îți vorbesc vreodată despre asta. Am sperat că tăcerea dintre noi

vorbește mai mult decât vorbesc cuvintele și că tu simți mai mult decât îți arătam eu că fac. Imaginează-ți filmul: suntem într-un F-117 în curs de prăbușire, fiecare sare pe cont propriu. Despărțirea de tine nu a fost doar o despărțire. Erai în toate celulele mele, în sânge, în toți porii. Nu pot să mai zic nici măcar „îmi pare rău“, ar fi amuzant. Cum să zic asta când tu ești fericit?

Draft

O să mă suni într-o zi și o să îmi spui că nu mai ești cu fata aceasta. Și eu n-o să te întreb: dacă fata visurilor nu este cea cu care să îți petreci viața, atunci care?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu trebuie să te justifici!

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu ți-am scris ca să mă justific. Nu e un act formal și sec. Erau puține reacții pe care puteai să le ai după atâția ani de tăcere... Spuneai până nu demult: „Tu nu ești asta, nu, nu poți fii asta, nu poți să te porți așa“ și simțeai că nu sunt eu, în ciuda a tot ceea ce spuneam sau făceam. Știu că indiferent cine a apărut în viața ta, ceea ce este între noi este mai presus de voința noastră și nu are cum să fie schimbat de nicio altă persoană care apare. Suntem părți ale aceluiași suflet. Inițial, când am citit „fata visurilor mele“, m-a bușit râsul. Nu te-am crezut sau am vrut să fie o minciună. Tipic femeiesc. După care

mi-am dat seama că nu este problema mea și că motivul pentru care am revenit nu este să îți scormonesc ție viața. N-am spus decât foarte puțin din tot ceea ce am de spus. Nu e momentul în care să ai timp pentru asta. Dacă va fi vreodată momentul, o să aflăm.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu-ți port niciun fel de resentimente.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

M-ai sunat cândva și mi-ai spus: „Simt că mă iubești așa cum te iubesc eu. Și asta indiferent de ce îmi spui tu”. Nu ți-am spus nimic pentru că știai tot. Mai ai o singură șansă. Ca tot ceea ce ai trăit cu mine să nu fie autentic, să fi fost doar o închipuire. Tu... cel care nu se înșela niciodată și care avea certitudini absolute. Să-ți spun ceva esențial? În tot acest timp nu am simțit niciodată ceva legat de tine la trecut. Știi ce-i spuneam mamei când eram mică? Că atunci când o să fiu mare, o să mă fac apă. Într-un fel... mă simt așa.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Of, of, ai suflet de copil! Sper să nu te schimbi niciodată.

Draft

Perioada asta pe care o trăim acum este ca aceea pe care o trăiește un părinte care își lasă bebelușul

acasă și nu are posibilitatea să stea să vadă cum crește. Dar bebelușul nu o să știe niciodată că părintele a făcut asta și nu o să îl judece. Noi suntem bebeluși acum. Ne distrugem ca să ne recreăm și la întâlnire să fim curați. Nu am niciun sens fără tine. De unde știi asta? Nu pot să respir. La gândul că te pierd, mă sufoc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Scrie-mi pe o bucată de lemn și las-o să plutească pe ocean. Eu asta fac acum și ghici ce ți-am scris pe ea?! Am simțit că ți-a fost rău. Sper să nu fie adevărat.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am trăit fiecare în lumea lui tot timpul ăsta. Cum dracului nu ne-am dat seama?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mă trezesc dimineață gol ca un porțelan gata să se spargă. Apoi mă duc la muncă, vin seara acasă și tot gol mă simt. Până și gândurile au un ecou sec. Se întorc tot la mine și nu știu unde să le mai pun. Gol și mic, căci tu nu ești aici. Și fiecare zi trece ca o scuză. Și dacă nu o să îmbătrânim împreună, viața mea va fi o mare scuză.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Încearcă să mă ignori. Nu merit atenția ta.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ești totul pentru mine și așa vei rămâne toată viața.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ție ți se pare că ai umor?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ți se pare că ești serioasă?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă te uiți la viața mea acum, o să te simți ca în fața unui desen animat.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Hai să ieșim din convalescența asta a sentimentelor contradictorii. Hai să ne asumăm.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Spre deosebire de mine, tu ai certitudini. Nu știu dacă asta te face să te simți într-un fel sau în altul, nu știu dacă te apropie de nefericire. Zbori în bătaia săgeții?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Aseară a fost ceva de nedescris. Mă fascinai, te simțeam detașată și în același timp ștrengăriță. Aseară mi-ai arătat câtă putere ai asupra mea, cum mă iubești.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

„Copacii sunt efortul nesfârșit al Pământului de a vorbi cu Cerul“ — Tagore.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Și eu mă sufoc de dorul tău.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Credința este pasărea care cântă atunci când încă nu au apărut zorii.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu te juca, Doamne, cu mine!

To: zmeul_albastru@yahoo.com

De tine am nevoie. Doar de tine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Oamenii l-au inventat pe Dumnezeu ca să nu moară de plictiseală.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă plângi pentru că soarele a dispărut din viața ta, nu crezi că nu o să te mai poți bucura de stele?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Niciodată nu ne dăm seama când începe dragostea, ci mereu realizăm asta doar când o pierdem. Lucrurile importante în viață țin de un fel de al șaselea simț, nu ai cum să fii pregătit să le înfrunți, orice ai face.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Citesc mailurile tale și mă simt atât de aproape. Dar aproape de ce? Din ce în ce mai des am senzația că îmi pierd mințile, că port în mine un cadavru. Ți este familiară senzația, nu? Reacție la supradoza de speranță, de iluzie.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

În ceea ce privește dragostea și iubirea, le poți trăi cu adevărat doar dacă riști tot, dacă te dai tot. Doar nu vrei acum să încep și eu să mă dau cu capul de pereți. Astea sunt „trăiri“ tipic femeiești. Dacă tu crezi că lumea începe și se termină cu suferința ta, ești nebună.

Draft

Nu simt nici măcar bucata de carne ce îmi acoperă scheletul. Oprește-mi sufletul din tremurat. Cântă-mi un cântec de leagăn.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Aș fi vrut să fie altfel.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi lipsește zâmbetul tău.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Căzut pe spate, la pământ, nu poți privi decât în sus.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu sunt perfect, te aștept cu imperfecțiunile mele. Poate ar trebui să ne apropiem, nu să ne facă să ne respingem.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Când nimic nu e sigur, totul e posibil. Nu îmi mai găsesc locul. Ce-i drept, nici nu l-am căutat unde trebuie.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă arunci un om pentru că nu coincide cu idealul tău, înseamnă că nu îl iubești pentru ceea ce e, ci pentru ceea ce ai fi vrut să fie.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu ai de unde să știi cum sunt, ce simt, ce se întâmplă în/cu mine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Păreră mea e că acum trăim un rahat mai mare decât înainte. Nu văd niciun sens în a fi despărțiți. DAR asta nu înseamnă că trebuie să ne complacem în a trăi un nimic îndulcit. Știi foarte bine ce ai de făcut, nu îți mai spun eu.

Draft

Vise, vise, vise... Ce săraci am fi dacă nu am avea vise. Mare parte din viață ne-o petrecem dormind și vi-sând. Mi-e un dor nebun de Portița, să mănânc ciorbă cu apă din Razem, să adorm cu valurile la nas, să mă ascund într-o scorbură de nisip și să citesc Chuck Palahniuk la umbră când soarele se dezlănțuie în miezul zilei, să am pielea sărată și plină de nisip, să umblu desculță și dezbrăcată, doar cu o eșarfă aruncată pe mine când trebuie să mă duc la duș, să mă pierd în discuții interminabile pe vreo terasă rătăcită și să ascult un concert de vioară la lumina focului de august. VI-SEZ!!!! Cine mai știe dacă va mai fi... ca în cer...

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Fug cât pot, cât am respirație și tălpi pentru suflet. Nu știu încotro, nici nu trebuie să știu. Cad, mă ridic și tot așa, mă târăsc, dar nu mă las. Încăpățânare? Ambiție? Prostie? Destin? Cine știe?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Tu singură mi-ai spus că nu mai vrei să fim intimi. Pentru mine asta înseamnă că trebuie să păstrez distanța.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă aş putea să mângâi obrazul Cerului cu mâna.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Alegerile înseamnă sânge, nu vorbe? Să înţeleg că mai bine te las să-mi vorbeşti, să te zbaţi, să-ţi ascult dialectica vinovăţiei şi a crucificării, fără să-ţi spun şi ce cred eu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Te iubesc dincolo de tot ceea ce ţi-am spus vreodată sau nu ţi-am spus încă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Metafizica mea, poezia mea, şi totul ca să-ţi fie ţie bine.

Draft

Mă simt într-un vârtej în care te văd cu ochii minţii, te pipăi cu mâinile minţii, te ating cu buzele minţii. Parcă nu eşti tu. Dar nu eşti tu, pentru că eu nu sunt eu. Sunt speriată, încolţită, ameninţată de propria mea neputinţă. Lupta cu crinul din mine nu este uşoară. S-a agăţat strâns de mine şi în loc de apă se hrăneşte cu sângele meu. Curge durere din suflet. Robinet stricat. Caut instalator. Eu însămi ar trebui să fiu. Deocamdată sunt în vacanţă. Copilul din mine s-a speriat

de mama focului. Acum s-a retras în vizuină și-i e frică să mai scoată capul. Nepăsarea e arma cu care ucizi sigur. Ușor, ușor până într-o zi, când se termină. Și când îți vei scoate dopul din urechi, va fi prea târziu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cu cât vreau să te îndepărtez, cu atât simt că îmi este imposibil.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am aflat eu că femeile sunt foarte impresionate de tipii nepăsători.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

De fiecare dată când ți-am zis să ne despărțim, nu mi-am dorit asta cu adevărat. Am mințit. Ba mai mult decât atât, te-am și convins că ceea ce spun este așa cum spun.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am luat decizia și nu îmi mai pasă de consecințe. Nu știu ce o să se întâmple, nu știu ce o să facem când o să ne întâlnim pe stradă când o să crăpăm de dor. Aștept clipa când o să fii doar tu cu tine și ai să știi ce vrei de la noi doi. Poate că atunci o să facem cunoștință cu adevărat. Ce-o fi, o fi, eu unul am sărit în apă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Sufletul tău. Când iubești, celălalt ești tu în oglindă. Cum poți să te desparți de tine? Să te urăști pe tine?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Fidelitatea poate fi exprimată simplu: alegerea omului de a dărui fructele cele mai frumoase unui singur om.

PARIURI PE CLIPE DE CEARĂ

Draft

Mi-e dor să înotăm în largul mării, să nu mai vedem țărnul... Mi-e dor să urcăm pe munte, spre Pătrunsa, până nu ne mai simțim picioarele, să mușcăm dintr-un colț de pâine proaspătă și să ne lingem degetele de smântână, să ne lipim buzele de țâța vacii și să tragem cu calicie laptele afară, să ne înfundăm nările cu miros de iarbă proaspătă și privirea cu sălbăticie, să ne punem cireșe după urechi, să îmi faci cercei din rășină și vise din conuri de brad, să-mi astupi trupul cu nisip și să-mi lași părul să se pieptene în bătaia valurilor, să sărut prin sărutul copacilor, să privesc prin ochii Cerului. A? Moartea îmi zâmbește din colțul camerei. Mă auzi? Ia-mă de aici, fă ceva. Viața ar trebui să fie o eternă lecție în care să ne pregătim să murim.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am știut întotdeauna când îți era rău, dar nu aveam ce să fac. A trebuit să trecem prin asta. Nu aveam cum să sărim etape doar pentru că noi considerăm că nu e corect,

că e illogic, că nu trebuie să ni se întâmple. Nu regret nimic din ceea ce am trăit sau trăiesc pentru că oricum ni se întâmplă. E mai presus de voința mea. Și frumusețea nu este să schimbi cursul apei, ci să îl simți, să îl accepți și să intri în armonie cu el. Din fericire, noi doi, indiferent unde vom fi în viața asta sau în alta, vom comunica neîntrerupt prin ceea ce simțim.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Poate o să ne mai întâlnim la o cafea și o să ne cunoaștem și noi mai bine, și o să râdem de toate problemele astea legate de iubire. Că și iubirea poate fi un broscoi deghizat într-un prinț frumos ☺. Sunt sigur că nu ți-ai pierdut umorul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ne naștem, creștem, ne îndrăgostim, suferim de gelozie, ne despărțim, îmbătrânim, murim. Acum câțiva ani spuneam: omul este ceea ce își amintește despre sine. Acum adaug: dar, în același timp, este și idealul spre care tinde. Iadul este locul în care trecutul se războiește mișelește cu omul, este locul în care amintirile, ca niște larve din filmele cu extraterestri, crapă și cresc infinit din trupul și sufletul nostru. Singura care te ajută să traversezi Iadul și să nu rămâi îngenunchat în el e iubirea. Iubirea nu are amintiri, nu are trecut. Când iubești, nu vorbești despre persoana iubită la trecut. Budiștii sunt convinși că omul este întotdeauna altul, născându-se neîncetat. Știi cum definește Nichita Stănescu omul? „O pată de sânge care vorbește.“

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am întâlnit pe altcineva.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Care din noi suntem noi? Cel de atunci, cel de acum, cel de mai târziu? Cu câtă ușurință trecem de la un vis la altul? Știu că în toată perioada cât nu am vorbit, ai primit semne de la mine. Gânduri care te-au făcut uneori să tresari, senzații, mirosuri, imagini, zgomote, frig... și bătaii acute de inimă. Indiferent cine este acum lângă tine, nu are legătură cu noi. Noi comunicăm prin respirația noastră și asta nu o să ne-o ia nimeni și nu o să dispară niciodată. Mi s-a confirmat asta în toată perioada cât nu am comunicat concret. Gândul a fost mai puternic decât noi. Cât de ușor putem trece de la un „te iubesc“ la un alt „te iubesc“? Am reînceput să fac fotografii. A fost o perioadă lungă, ani de zile, în care nu am reușit să leg nicio imagine. Nu mai vedeam nimic. Într-o zi, Dumnezeu a trimis peste mine o ploaie, de parcă mi-ar fi șoptit: e de-ajuns, acum poți să te trezești. Mi-a redeschis ușa sufletului și am început să respir. Îți amintești cât de mult râdeam împreună? Aproape din orice... Oricine iubește trebuie să iubească până la capăt și să-și asume tot ceea ce îi scoate înainte dragostea.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

O iubesc!

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Avem tot timpul din lume. Dacă suntem ceea ce am crezut noi că suntem. Așteptarea este o iluzie. În viață, în general, nu ai ce să aștepți. Trebuie să poți să trăiești tot și la final să vezi ce rămâne. Dacă nu ne-am lămurit încă, vom vedea la final ce am fost. Coaja se vede întotdeauna, miezul te surprinde.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Acum trăiesc altceva.

Draft

Avem de făcut împreună un drum luuuuuuuuuuuuung. Să ajungem doi bătrânei cu părul cărunț, cu nepoți, cu zâmbete, să ne ținem de mână, să ne pupăm și să râdem de început.

ÎN MINE CREȘTE UN CRIN

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Să nu uiți că răul ăsta îl trăim împreună chiar dacă suntem singuri acum.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vrei să ne întâlnim să vorbim despre vreme?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Suntem goi, suntem desculți și urlăm de fericire printr-o simplă privire. În mine este soare, iar eu nu te văd decât pe tine, respir prin tine și sunt fericit.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu am trăit o aventură. A fost toată răsuflarea de care am fost în stare. O să mor.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

N-o să se întâmple nimic rău. N-am să permit nimă-nui să-ți facă rău. Tot răul de la tine să vină la mine! Când te culci seara, gândește-te că te iubesc, când te scoli dimineața, gândește-te că te iubesc.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am văzut „Love in time of cholera“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Oamenii se cunosc în funcție de împrejurări. Sufletele se întâlnesc dincolo de orice împrejurare. E suficientă o singură privire ca să știi că omul acela ți-e predestinat. Mie mi-a fost suficientă o simplă emisiune la radio, ce să mai vorbesc de privirea ta. Când e vorba de suflet, nu suntem constrânși de împrejurări.

Draft

Căutăm moartea atunci când suntem copleșiți de viață, dar e o capcană pentru că moartea nu e o evadare. Amelie Nothomb spune că singurul temei pentru sinucidere e frica de moarte — paradoxal, nu? Frica de moarte e de fapt frica de dorința de moarte. E, practic, o dovadă palpabilă a faptului că nu suntem obligați să trăim, că nu ne putem complăce în marionete fără să

ne mințim, altfel n-ar putea fi dorința de moarte mai puternică decât viața.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Zile la rând am deschis și am închis adresa de mail pentru că nu reușeam să leg două cuvinte. Aș fi vrut să te întreb multe, aș fi vrut să îmi răspunzi, aș fi vrut să știu unde ești, ce faci, cum ești.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trebuie să alegi cu cine și cum vrei să trăiești. Nu poți permite ca minciuna asta să devină un stil de viață, care să te domine. Eu unul nu mă mai întorc la ceea ce am trăit înainte.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Să miroși moartea și să îți dai seama că viața ți-a trecut printre degete ca nisipul, când aveai forța să o strângi în pumn. Asta e absurdul, o felie din ironia divină, umorul divin. Să te întrebe cineva: „De ce ești fericit(ă)?” și să îi răspunzi: „Degeaba“. Ce tare!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Când vrei să te desparti, te desparti, indiferent de voința celuilalt. Și greșești amar: eu nu ne-am părăsit pe noi doi (în limbajul dragostei), nu am cum să fac asta pentru că te iubesc și nu exist fără tine. Eu am oprit minciuna dintre noi doi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

„Faptul că exist eu dovedește că lumea nu are niciun sens.“ Cioran. Îți amintești?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ai grijă să nu lași golul ăla să devină din ce în ce mai mare și să-ți umple viața. Dacă e doar un balon, sparge-l cu un ac, POC! Dacă-i o apă adâncă, zbate-te până nu-i prea târziu. Dacă-i mocirlă, suflecă-ți pantalonii și mergi mai departe sau strigă-mă. În niciun caz eu nu stau pe margine. Te caut tot timpul. Nu știu dacă am puterea să te ajut, dar nu o să mă las păgubaș niciodată. Știu că mă iubești dincolo de ceea ce spui.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

E o diferență clară între carnea friptă și cea crudă, între un cer desenat și unul viu, între respirație și masca de oxigen, între o privire clară și una sedată.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ce trăim noi doi, deocamdată, este o contradicție permanentă. Dacă ai să înțelegi contradicția, atunci ai să înțelegi și haosul din mine.

Draft

E timpul pentru sare pe rană. Realitatea sfârtecă. N-aș vrea să mor aiurea. Aș vrea să mor cu sărutul tău pe buze. În rochie albă de mireasă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu înțeleg ce atâta nebunie. Ce tot înnebunești atâta? Ce-ai să faci când o să ai de-a face cu lucruri mai grave în viață? Îți smulgi tot părul din cap? Am visat toată noaptea că urlai la mine, iar eu mă simțeam neputincios și nu înțelegeam de ce te agiți atât. Mai termină cu nebunia asta odată, că altfel o să înnebunim toți. Și eu, și mama, și bunica. AAAAAAAAAAAAAAAAAA-AAAAAAAAAAAA.

Draft

Oamenii simt sau nu simt că nu sunt numai carne, simt sau nu simt că dincolo de tavanul albastru, poetic botezat cer, nu se ascunde Infinitul, simt sau nu simt că Dumnezeu există, că viața nu înseamnă numai viața de-aici, că moartea nu înseamnă numai moartea de dincolo, că nu există un concret absolut, o regulă absolută, nu există o rețetă, nimic din toate acestea care să te convingă mai mult decât ființa ta. Lupta se dă între tine și tine, între tine și Dumnezeu. Nu prin intermediari. Iubirea nu se calculează la pătrat sau la cub, nu se pune nici pe cântar și nici nu se împlinește prin formulele mistice întâlnite într-un basm din copilărie. Iubirea nu este ceva frumos și nici ceva urât. Nu aduce fericire sau groază. Nu primește bogați sau săraci. Nu ucide și nu naște. Este ceea ce te ține în viață chiar dacă tu îți dai seama, chiar dacă nu. Diferența între a ști că iubești și a nu ști că iubești nu e importantă. Ține doar de gust. Totul în viață ține de gust.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Relaxează-te. Disperarea nu te lasă să vezi nimic clar.

Draft

Să nu începi cu aforisme: „Tot ceea ce este inutil este util“, „Tot ceea ce ni se-ntâmplă are o logică“, bla, bla, bla. Filosofia ciocanului. Ai puțin curaj să mori. Ce lași în urmă în afară de o pajiste plină de clipe veștejite, mii de umbre fără respirație, fantome, frică, indiferență? Dacă viața tot trece, atunci să treacă oricum, nu? La ce bun să ridici un om căzut, să speli noroiul din privirea unui copil sau să scoți țeapa înfiptă într-un suflet deznădăjduit? La ce bun? Cui folosește? Faci ceva care să folosească la ceva. Întotdeauna facem ca să primim în schimb satisfacție. Niciodată nu facem ceva necondiționat. Iubirii îi cerem credință, prieteniei îi cerem virtute, lui Dumnezeu îi cerem certitudini. Garanția ne fentează. Nu putem respira dacă nu avem garanții. Sufletul și-a câștigat statutul de mobilă. Trebuie să existe un act care să îi certifice valoarea. Îi cerem rațiunii parteneriatul, logicii subordonarea. Sufletul nu face altceva decât să zburde între o existență și o nonexistență, dacă cele două veșnicii mai au vreun sens pentru muritorul de azi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu ne facem timp de noi. Soarele răsare. Soarele apune. Ce este între? Așa ne pierdem. Nimeni nu ne dă acest timp. Dar putem să ni-l luăm singuri.

Draft

Cât de ușor poți să-ți vinzi sufletul... atât cât deschizi un robinet sau cât lași să se rostogolească pe asfalt un zâmbet, atât cât îți înfiți tocul de la cizmă într-o pâine caldă sau cât îți legi o brățară de iederă pe chip. Stăm să ne gândim minute întregi cu ce să ne îmbrăcăm dimineața, ce cuvinte să folosim într-o conversație, cu ce mască să defilăm în funcție de context, dar oare de ce nu acordăm tot atât de mult timp unui părinte care ne așteaptă zile întregi și ne poartă dorul în suflet și nu ne cere să venim să-l vedem, sau unui copil care arde să ne strângă în brațe și noi nu suntem în acel moment acolo. Câți fluturi ucidem în tot ce facem inutil?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu ai dreptul să ai îndoieli. Deznădejdea e un păcat. Crezi și atunci când pare o nebunie să crezi. Aici te diferențiezi de restul.

Draft

Visele se pot închide în vârste sau în suflete. Ca să se împlinescă, nu trebuie să le atingi. Iarna. Așa și-a numit Dumnezeu nașterea. Brazi albi, albi până la durere, albi până la extaz. Parcă nu erau lângă mine vii, cu inima, cu neliniști, cu frică. Parcă erau desprinși dintr-o fotografie alb-negru. Ce ipostază desfrânată și-a ales Dumnezeu la naștere. Liniștea ciripea. Un delir al plictiselii se rostogolea prin fața privirii mele. Plictiseala lui Dumnezeu era incontrollabilă. Dumnezeu se naștea

plictisit și nimeni nu avea cum să intervină. Asistând la nașterea lui Dumnezeu, am devenit complice la plictiseala lui. Plictiseala lui Dumnezeu sau frica infinitului de neant. Iarna lui Dumnezeu sau iarna noastră, iarna ta, iarna mea. Brazi albi, îmbrăcați în chiciură îmi creșteau în suflet în fiecare secundă. Fiecare clipă dădea naștere unei rădăcini. Viața mea... o pădure ninsă, unde urlă tăcerea, unde cresc neliniștile, unde seucid păsările care nu plâng, ci zboară, unde se zgâiesc remușcărilor și cioturi, zeci, sute, mii de cioturi de conștiință ne strangulează insistent speranța. Nu te consola că folosesc singularul. Este un singular obiectiv. Te include. Imaginează-ți o pădure de brazi vii, dar înghețați, brazi care tac țipând, care nu mai respiră, dar trăiesc, morți, dar vii. Și undeva... tu, eu, noi. O creangă ruptă, naivă, care se prinde singură de pământul facerii. În lupta cu Dumnezeu nu ai nevoie de milă. De milă ai nevoie în lupta cu Diavolul. Anii trec, anotimpurile se schimbă și crenguța s-a prins de aripa unui înger și a învățat să zboare. Și crenguța a crescut între două veșnicii și iarna nu a rupt-o și, după un timp, din pădurea de brazi înghețați s-a desprins setea de viață. Dumnezeu nu mai era plictisit. Călcăm iubirea în picioare pentru că iubirea este pretutindeni. Crezi că atunci când ești doar o creangă, Dumnezeu te lasă pe mâna diavolului. Dumnezeu te naște, Diavolul te crește. Și de murit, mori singur. Aripile noastre se zbat până cât de sus îndrăznim să zburăm. Infinitul nu are paznici. Nu există limită în sine. Există frică, o frică acută de zbor, căci „omul este o pasăre cu rău de înălțime“. Frica s-a născut din iubirea lui Dumnezeu, de aceea omul îi cade atât de ușor în plasă. Fiecare naștere a omului se întâmplă sub semnul

acut al iubirii originare. Și totuși, Dumnezeu a sădit un gram de frumos atunci când ne-a părăsit. Ne-a lăsat ceva din nebunia pădurii. A ales pentru mântuire lemnul, și-a crucificat trupul crucificându-și nașterea, astfel încât să ne facă să ne amintim din când în când că aceia care putrezesc nu sunt decât brazii care fug de primădie. Înainte de a crește brad, trebuie să te naști creangă. Înainte de a birui, trebuie să accepți frica născută din Dumnezeu, înainte de a zbura, trebuie să aștepti iarna lui Dumnezeu să treacă pentru a nu muri în zborul tău înghețat pentru totdeauna. Dumnezeu a inventat sufletul, iar omul a inventat felul cum să scape de el. Putem să fim noi atunci când nu mai trăim după chipul și asemănarea unei umbre.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mai bine te omor cu mâna mea decât să te pierd.

Draft

Mușchiul crește pe copaci, florile se ofilesc, norii acoperă cerul, mintea parcă îmi naște scorpioni, templele îmi zvâcnesc, așteptarea, așteptarea, așteptarea este cumplită atunci când nu are niciun sens. Miroase a moarte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trebuie să faci ceea ce simți tu că trebuie să faci, indiferent de consecințe. Dacă n-ai avea puterea să fii liberă, eu te-aș disprețui.

Draft

Când iubești nu-ți mai aparții.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Să cazi, să te ridici, să mergi mai departe. Ce e mai important: să trăiești calduț, fără întrebări, fără suferință, să înoți la suprafață sau să te lași sfâșiat, să te doară, să cureți mizeria din tine, să smulgi toate buruienile și să înoți în adânc fără teamă că te încolăcește vreo iarbă?

Draft

Oamenilor nu le este frică de păcat, le este frică de consecința păcatului, pentru că oamenii nu trăiesc concret, trăiesc proiecția concretului, nu cred în viața de aici, cred în viața de apoi. Pentru că oamenii sunt lași. Păcat este tot ceea ce roade conștiința.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Minciuna mă derutează. Nu mai știu cine ești, cine sunt. Pe cine iubesc?

Draft

M-ai învățat să alerg. Amintește-mi să zbor. Suflă-mi peste privire curaj ca să-mi văd aripile.

Draft

N-am trăit nimic din ce mi-aș fi dorit să trăiesc. N-am apucat. Mereu am avut timp să trăiesc pe lângă sau pentru alții și am pierdut exact ce era mai de preț: viața adevărată, fără accesorii. Sunt oameni care s-au strecurat prin gaura acului și au mai avut zile să râdă. N-am fost printre ei.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ne înțelegem dincolo de cuvinte. Vorbim chiar dacă tăcem. Minciuna apare când nu-ți mai ascuți sufletul.

Draft

Dacă mi-ai fi spus să aleg între tine și viața mea, aș fi ales viața mea. Iar tu ai fi plecat supărat, neștiind că de fapt viața mea ești tu.

DE CE TREBUIE SĂ NE JUSTIFICĂM MEREU
CĂ SUNTEM AȘA CUM SUNTEM?

Draft

Când doi oameni nu se mai înțeleg, trebuie doar să accepte că sunt într-o relație nepotrivită. Frustrările, complexe se nasc din încăpățânarea de a nu vedea o relație așa cum este ea, ci așa cum încercăm noi să fie. Să fii independent este întotdeauna o alegere personală. Chiar și atunci când este involuntară. Nimic și nimeni nu te poate constrânge să depinzi, pentru că numai tu singur poți decide asta. Dependența este produsul unei

minți bolnave, subjucată de temeri imaginare și de propria teamă... Să depinzi înseamnă să încetezi să mai crezi în tine însuși. Să depinzi înseamnă să nu mai crezi. Te-am sunat de câteva ori să îți aud vocea. Erau momentele în care sticluța cu diazepam îmi făcea cu ochiul. Aveam nevoie să te aud. Nevoia are legătură cu dependența? Dacă nu respiri, mori.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ai crezut vreodată când ți-am spus „vreau să ne despărțim?”

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu m-am bazat niciodată pe niciun „te iubesc” sau „nu te iubesc” spus de tine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ai simțit vreodată cu adevărat despărțirea noastră?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

La început nu, dar după o perioadă da. Și mai mult decât atât, mi-am asumat-o.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ai simțit vreodată, în toată perioada cât am tăcut, că îți vorbesc, că exist, că sunt într-un fel cu tine?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Chris Simion

Da.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce am trăit noi nu a fost o joacă. Poți să mă simți ca trecut?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Da, din punctul de vedere al fostei noastre relații.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Spuneam că ne simțim mai presus de cuvinte. Dacă era așa, simțeai că e ceva în neregulă. Dacă mă iubeai, aveai nevoie să exist, nu?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu poți să mă condamni. Nu ai niciun drept.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Când iubești, există „destul“?

Draft

Aștept analizele. Refac trasee. Mă apăr de trecut, căci îmi confiscă fiecare bătaie a inimii. Închid telefonul sau îl dau pe silent și nu mai sunt disponibilă pentru nimeni ore întregi. Stau cu aparatul în mână și nu mai sunt în stare să văd nimic. Îmi

vine să râd când în jurul meu oamenii au probleme de look. Riduri, câteva grame în plus, noua linie de fashion, drame peste drame. Nu pot să trăiesc fără tine. Dacă asta ar fi alternativa, nu aleg viața. Robinetul curge din ce în ce mai puțin, picătura se scurge și se aude din ce în ce mai rar și în curând... va fi liniște. Insuportabilă tăcere care ne înghite și ne unește. Boala e angajată de la naștere să ne scoată din joc, trăim cu senzația că lumea asta nu se va termina niciodată, ca într-un banc prost. Tragem de guma de mestecat până se rupe sau până nu mai are gust, nu o aruncăm niciodată când încă mai are aromă. Vrem totul până la epuizare. Până și Cerul se tăvăleşte de răs și-și schimbă forma și, dintr-o mare tigaie albastră, devine o batistă în care să ne suflăm nasul.

INFINIT, Nedefinit

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Este peste puterea și voința mea să accept că nu mă iubești. Însă această realitate a mea nu te obligă pe tine. În toți anii ăștia în care am trăit amândoi ținându-ne de mână cu îngerii, Dumnezeu și demonii, nu am apucat să vorbesc cu tine singură. N-ai fost niciodată liberă. De ce? A venit timpul să iau și eu o hotărâre. Îmi este foarte greu să fac asta, pentru că înseamnă să renunț la libertatea mea, să renunț la singurul adevăr din mine. Și asta după ce am dobândit puterea să trăiesc alături de tine fără ca tu să fii cu mine. Am reușit să trec peste toate slăbiciunile

Chris Simion

timpului, peste toate iluziile, să reduc totul în mine la foc.

Draft

Te iubesc mai mult decât te-am iubit atunci când îți spuneam.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Iubirea nu e un apendice de care să scapi când îți convine ție. Iubirea nu are nicio legătură cu rațiunea. De aia îndrăgostiții se poartă prosteste, spun lucruri incontrolabile, de neiertat, dar toate nu sunt decât nostime la final.

Draft

Dacă ai ști prin ce trec, oare ce ai face? M-ai lua în brațe și m-ai legăna. Și niciodată nu ai fost departe de ceea ce mi-am dorit. Asta se întâmplă când oamenii simt, nu?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ceea ce ești cu adevărat nu-ți poate lua și nici da ni-meni și nimic. Indiferent cum ne manifestăm în exterior, în interiorul nostru ascuns, cunoscut doar nouă înșine, rămânem aceiași toată viața. Și din punctul ăsta de vedere, oamenii sunt ori lași, ori curajoși. Aș mai vrea să-ți scriu o groază. Ce prostie să ne tăiem aripile singuri. Ce prostie...

MI-AM LĂSAT TESTAMENTUL ÎNTR-UN BALON DE SĂPUN

Draft

Aripile mele sunt pline de sânge. Sunt în delir în timp ce tu crezi că fac looping. Amân cât pot de mult întâlnirea cu ultima clipă, în timp ce tu crezi că o joc pe Ofelia. Vezi... mi-e greu să spun... o să mor, sunt bolnavă, am cancer, sunt pe ultima sută de metri... dar cum să spun toate astea când eu nu sunt pregătită să le spun. Da, bine, ce penibil să încerci să te pregătești pentru moarte. Ei bine, eu când eram mică, așa mă gândeam, că la întâlnirea cu moartea nu mă pot duce oricum. Și uite că exact așa te duci. Oricum. Și că altfel nu se poate. Cu mâinile în buzunar, fluierând, că n-ai alternativă. Mai am atâtea de făcut. Mă grăbesc să le termin. Îmi aparțin. Nu are cine să le continue. Nimeni nu mă conține. Aș vrea să rămân în cât mai multe. De ce nevoia asta tâmpită? Frica de neant...

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu te pot lăsa nefericită. Caută ceea ce ai nevoie și revino doar dacă mai ai de ce.

Draft

Noi doi o să murim ținându-ne de mână.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De acum încolo am să-ți scriu. Dacă se termină ne-tul, am să-ți scriu pe hârtie. Dacă vrei, din când în când

să-mi spui la ce cifră am rămas, să nu le încurc. Aseară, când te-am văzut, mi s-au înmuiat genunchii, am rămas trăsnit în mijlocul mulțimii, fără să pot face un pas sau să respir. Am avut impulsul să o iau la fugă. Apoi ai venit la masă și eu tot trăsnit eram, nu aveam puterea nici să-ți vorbesc și nici să te privesc. Așa se întâmplă de fiecare dată, mereu și mereu, ne despărțim și ne întoarcem unul la celălalt, ca doi magneți.

Draft

O să mă vindec, o să revin. Mă duc puțin să îl caut pe Moș Crăciun.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt lucruri care ne depășesc total și ne transformă în cârpe. De exemplu: valurile puternice ale mării, în care nu poți face altceva decât să te zbați. Mereu te-am „spenat”, ca pe un copil căruia îi spui să nu intre în camera secretă pentru că e bau-bau acolo. Dacă mă iubești, n-o să-mi poți face rău.

Draft

Trebuie să trăim orice și în orice condiții, și pe un drum de țară, și pe autostradă, și pe strada cu sens unic, și pe potecă, și pe marginea prăpastiei, dar să trăim. Și fără să ne punem atâtea întrebări și să așteptăm răspunsurile pe care oricum nimeni nu le are în el, ci mereu cineva trebuie să le inventeze. Să lăsăm viața să ne treacă printre degete, că oricum trece, visând la

viitor, nu la prezent. De ce trebuie? Când dansezi tango cu moartea, nu te mai interesează întrebarea asta. Cunoști răspunsul. Cine pune întrebarea asta, trăiește la firul ierbii, respiră pe țeava de eșapament, are carton în loc de inimă. Totul e o glumă.

DE CE? DE CE NU?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Gata cu văicărelile și cu temerile. Când omul suferă un proces de demistificare, de demitizare, oricât de dureros ar fi, dacă este unul autentic, atunci omul știe foarte clar de ce iluzia a fost o iluzie, știe foarte clar de ce s-a mințit. Uneori minciuna este modalitatea prin care te ucizi ca să renaști altfel.

Draft

Mă simt posedată, urăsc tot ce e în jurul meu, mă bate gândul să-i demonstrez lui Dumnezeu că nu sunt marioneta lui. Să nu te sinucizi pentru că te gândești la părinți. Sau pentru că ai apucat să promiți cuiva. Să nu mori pentru că intervin din nou alții. Nici în fața morții nu ai prioritate. Atunci n-are sens.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am ajuns să stau o oră în locul în care te așteptam pe tine, ca să descopăr iluzia sau adevărul, să le pot distinge. Am umblat ca o fantomă pe străzi, prin toate

locurile în care noi am trăit. Nu mi-a fost frică niciodată de acest lucru. Și știi ce-am descoperit??? Că tot ce am trăit noi doi NU a fost o iluzie. Am descoperit că te iubesc și că n-am să mai pot iubi niciodată. Vrei argumente? Am să-ți dau argumentul suprem: VIAȚA.

Draft

Știi sigur că dacă unul din noi moare, îl omoară și pe celălalt. Noi doi vom muri împreună, râzând, indiferent unde vom fi. Sufletele noastre fac dragoste neîntrerupt.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Probabil că ai să înțelegi ce se petrece cu mine de acum încolo. Eu nu am decât opțiunea de a rezista. Singurul argument care mă împinge mai departe este că tot am să mor și eu ca toți oamenii. Atât. Altă motivație nu am. Dar n-am nicio garanție că într-o zi n-am să clachez. Ăsta-i „marele secret“ și, pe cât e de mare, pe atât e de simplu și natural. Când iubești, nu știi de ce o faci și nu ai nevoie de argumente. Simți asta. Dar dacă tu ai pretenția să-ți dăruiești iluziile, atunci trebuie să ai pretenția și să știi de ce ele au fost iluzii. Eu nu am nevoie de așa ceva.

Draft

Nu pot să dorm, din cauza tratamentului. Mă gândesc că acum tu dormi atât de frumos sau mă întreb dacă ești supărat pe mine, nu dormi, stai pe canapea, zappezi, bei o bere și mă cerți. Dacă aș mai

putea vreodată să îți ating sufletul, atunci Dumnezeu chiar există.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi cer scuze că exist!

Draft

Cum să mor când nu ai apucat să mă înveți table? Și mi-ai promis că mă duci pe munte să mă înveți să zbor. Închid ochii și văd buchetul de frezii uscate din camera mea. Oare ai mai trimis sufletul la țiganca din colț să-mi cumpere la început de primăvară frezii? Sunt aproape de prăpastie. Cea mai mare slăbiciune este să mori dinainte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Asumă-ți ceea ce trăiești. Viața nu e un joc pe calculator. Sunt momente în care poți să păcălești, dar, de fapt, tot pe tine te minți și sunt momente oglindă, când și dacă dai cu pumnul, rămân cioburile care-ți arată adevărul.

Draft

Gândul morții mă aruncă într-un nonsens absolut. Cum să mor când nici nu am apucat să trăiesc? Ce înseamnă asta? Când ești sănătos, nu te întrebi o secundă „de ce eu?”.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nimeni și nimic nu mă poate obliga să nu trăiesc așa cum simt. Pot înțelege faptul că îți este greu să te eliberezi. Lasă poveștile. Conștientizează ce trăiești. Te poți minți o vreme, dar nu o viață. Cât de stricată îți e conștiința încât să te faci că mizeria nu există? Ca să te cureți, trebuie să-ți asumi și să încetezi.

Draft

Trăiesc o frică cumplită. Teama că o să mor fără să apuc să îți spun cât de mult te iubesc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Eu unul mor încet, încet fără tine. Devin o insectă care se târăște în viața asta. De ce???????? Spune-mi tu de ce trebuie să trăim asta???????? Tocmai tu care vrei să trăiești liberă, fără reguli, dogme, limite. De ce acum când trebuie doar să ieși din mocirlă și când putem să vedem cât de puternici suntem?

Draft

Mi s-a făcut frică, o frică cumplită cum nu am crezut că există. Și frica emană ură. Urăsc!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu cred în viața de apoi așa cum ți-o reprezintă tu. Poate că tu o să ajungi în Rai sau în Iad, dar eu sunt sigur că am să dispar de tot. Dacă sufletul meu nu-și găsește liniștea aici, pe pământ, atunci o să piară de tot, o să ardă

tot. Îți garantez eu asta. Dacă nu o să se poată, atunci am să-mi omor eu sufletul, am să-l nimicesc, am să-l dau altcuiva, eventual dracului. Eu nu cred în astfel de promisiuni. Eu mizez totul pe o singură carte: viața de aici.

Draft

Moartea te ține doar la punctul zero. Nu poți să scazi sau să urci.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Pentru o clipă am crezut că ți-ai dat seama că noi doi nu putem trăi decât împreună. Dar văd că doar ai vrut să-mi spui povești despre iubire și bere în rai.

Draft

Oricât scotocesc în buzunarul lui Dumnezeu după zile, nu primesc niciun semn. Dar merită să încerc. Cine știe, poate și Dumnezeu are câteodată buzunarele rupte!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ca să nu existe un început, trebuie să sfârșești ceea ce se scurge de mai demult. Trecutul nu încape în prezent.

Draft

Dorm din ce în ce mai puțin. Vreau să termin de trăit tot ce am început, nu să mă arunc în povești noi, pe care nu le controlez. Vreau o lume cu început și

sfârșit. Nu mai vreau vise. Dacă mi-e poftă de afine, vreau să mănânc afine, nu să-mi imaginez. Îmi spun mereu: „...Ca să te vindeci, trebuie să începi să îți ierți trecutul. Nu te mai judeca. Schimbă trecutul cu o nouă înțelegere“. Ți amintești de vremea când plângeai ore în șir până îți pierdeai vocea? Nu știm nimic despre noi. Avem senzația că știm. Mereu ne ascundem, ne furișăm și nu vrem să ne privim până la capăt. Ne punem mâinile la piept și constatăm cât de nefericiți suntem. În felul ăsta vom spune la un moment dat: „Am trăit degeaba“ și va fi prea târziu să mai facem ceva.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ai uitat esențialul. Că sufletul din noi e al nostru și numai al nostru și nu-l putem da decât celui pe care îl iubim. Eu ți l-am dat ție. Și tu ce faci cu el????? Ți doresc o bere plăcută în rai sau iad (văd că-i opțional pentru tine). Eu am să mă descurc, nu-ți face griji. Iar în iad am să beau doar votcă cu propriul meu sânge. Nu beau bere și am să beau doar singur. Poate am să vă salut pe tine și pe sufletul meu de la masa alăturată. Noroc!

Draft

Zmeul Albastru m-a lăsat să stau întotdeauna la ușa de la intrarea în Rai și din când în când mai scoatea capul să strănute, să-mi facă semn cu mâna, să-mi spargă un balonaș de săpun în nas sau să mă privească țintă în ochi și să mă sărute pe frunte. Niciodată nu m-a lăsat să intru cu totul în universul lui. Îi era frică să nu îl fac gelos pe Dumnezeu cu iubirea mea. Ceea ce

nu a știut niciodată Zmeul Albastru e că eu, atunci când el dormea, mă strecuram în camera cu jucării pe vârful picioarelor și mă destrăbălam în sufletul lui. Am trișat. Așa fac copiii.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

A venit iarna. Aerul rece mă învionează. Am revelații reci. Paradox: când ești îndrăgostit, nu vorbești despre dragoste, ci despre celelalte lucruri, cu entuziasm. Le vezi pe toate într-o lumină nouă și jucăușă. Îndrăgostiții descoperă mereu principii noi în acest joc. Pe măsură ce dispare, dragostea devine din ce în ce mai des subiect de dezbateră. Se fac ecuații, se caută cauza și efectul, se evocă toată mitologia la care omul apelează în lupta cu timpul, în lupta cu efemerul; se fac promisiuni, se angajează eternitatea, se semnează contracte cu Dumnezeu. Puțini au curajul să spună, atunci când o simt: nu te mai iubesc, nu mai știu cine ești tu. Pentru că, în fond, nu este vorba decât despre o clipă între un bărbat și o femeie, iar rezultatul nu poate fi decât unul singur: perpetuarea speciei sau fuga de singurătate. Și mai puțini sunt cei care au curajul să-și recâștige independența, acea individualitate care se vrea nealterabilă (vorba lui Nietzsche: independența e doar pentru cei puternici). În concluzie, nu e rău că pui la îndoială mitul iubirii. Problema e că mi-o spui fiind nedesprișă de nămol.

Draft

Dacă vreodată o să cred cu adevărat că viața are spini în mâini, atunci înseamnă că am luptat degeaba

cu timpul. Că am luptat degeaba să nu-l las să treacă în sine și că puteam să rămân spectatorul fidel al ironiei lui Dumnezeu.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Gata. Devine prea dureros oricum. Pentru mine totul a fost viață, am trăit totul cu tine. Dacă ar dispărea într-o zi din mine, ar însemna că sunt mort. Și am să te rog atunci să ai grijă să-mi dai pistolul și un glonț. Și eu m-am transformat, însă nu ai avut timp să mă observi. Nu te-ai oprit nicio clipă asupra mea cu adevărat, deși te strigam în șoaptă tot timpul. Doar te-ai odihnit în brațele mele din când în când. Poate că într-o zi ai să vrei cu adevărat să mă cunoști, să mă auzi, să mă vezi, să mă simți PE MINE. Și abia atunci o să stăm serios de vorbă despre iubire. Am senzația că sunt blestemat. Toată viața mea am avut impresia că stau pe fundul unei gropi și că oamenii aruncă rînd pe rînd câte o privire fugară înăuntru, apoi pleacă. Nu înțeleg de ce niciunul nu are curajul să arunce și pămîntul.

Draft

Uneori, cuvintele sunt ca niște mere prea coapte. O simplă atingere le-a zdrobit.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

E foarte trist că îți scriu degeaba. M-ai înțeles total greșit. Mă tratezi ca pe unul care îți cerșește iubirea înapoi. Este foarte umilitor pentru mine. Nu sunt așa. Nu mai simți ce

ai simțit, asta e. Am să-ți explic ce-i cu teoria mea despre curva ieftină. E femeia care pretinde că iubește, care pretinde că are sentimente alese, profunde, care doar pretinde că se angajează total într-o relație, pentru ca, brusc, într-o dimineață să se trezească buimacă într-o altă relație. Este femeia care se înșală pe sine, care se minte pe sine. Eu nu cred că tu poți fi așa. Nu cred că nu ai simțit ce trăim.

Draft

Vorbesc prin săruturi, prin mângâieri, prin țipete, prin lacrimi, prin râs, dar nu prin cuvinte. Sunt mult prea păcătoasă ca să vorbesc despre dragoste prin cuvinte. Și aș mai putea să fac ceva, să vorbesc despre dragoste prin mine. Prin faptul că eu cred că soarele are două picioare și ne aleargă copilăria în fiecare dimineață, că atunci când plânge, Cerul ne spală pe ochi ca să putem să-i vedem frumusețea, că neîmplinirile sunt visele noastre prea grele pe care sacul vieții nu îl poate căra întotdeauna, că un pod este mereu o invitație la dans și că orice, oricând poate să ne bucure ființa. Fie că avem parte de o naștere, fie de o moarte, fie de un trăsnet sau de o furtună, în Răul cel mai de rău se ascunde ceva frumos care ține de noi, de cât de adânc să-păm ca să îl găsim.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Citesc Nietzsche, *Dincolo de bine și rău*. Apropo de în-doielile noastre, atunci când trăim ceva care ne depășește, spune că numai dacă spiritul tău e pregătit de dinainte, cu multe generații în urmă, prin trăiri pregătitoare,

numai atunci ești capabil să depășești situația. Și mai frumos vorbește despre omul superior care trăiește prin voința lui, care își asumă viitorul omenirii prin voința lui proprie. Omul curajos, care are curajul să se recreeze pe sine, fără prejudecăți de ordin moral sau mistic, care îl pune la îndoială pe Dumnezeu, care nu înghite fari-seismul ateștilor, care e în stare să-și dea seama că iadul și raiul sunt niște prostii, că nu există un loc predestinat pentru fiecare dintre noi, că Dumnezeu nu e bun în nici-un caz și că Dracul e cel mai aproape de el... Nu te distruge pe tine însăși pentru confortul altuia. Lupta e între tine și tine. Doar atât.

Draft

În lupta cu Dumnezeu nu folosești metafore. Sufărința e concretă așa cum viața e concretă și moartea e concretă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ce înseamnă independența? Nietzsche: „Să te păstrezi pe tine însuși“. Spune că numai oamenii superiori sunt capabili de așa ceva. Eu cred că și tu ești capabilă de asta, numai să scapi de minciuna în care trăiești. Depinde chiar de tine. Am putea să ne recreăm. Noi doi chiar am putea face asta. Ne iubim.

Draft

Fiecare om răspunde pentru viața lui și pentru moartea lui.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Treci printr-o criză de valori probabil. Acum ai creat una nouă, inedită: sinceritatea. Până acum sinceritatea era un reflex al unei valori mai mari — iubirea. Acum îmi vorbești despre sinceritate în sine, ai dissociat-o de iubire. Ai grijă că tot Nietzsche a spus că omul este în mod natural mincinos. Hai totuși să nu confundăm filosofia cu viața reală. Tot Nietzsche ne tempează în sensul ăsta, spunându-ne că adevărul pe care îl tot trâmbițează unii și alții este unul fals, iluzoriu, pentru că trebuie să avem conștiința faptului că însăși reprezentarea noastră asupra vieții este una falsă. Tu intri într-un cerc vicios. Ce te face să crezi că acum nu te înșeli? Dacă până acum ai vorbit doar ca să te afli în treabă despre iubire? Ce te face să crezi că acum n-o mai trăiești? Ce credibilitate mai poți să ai acum față de tine însăși? Dacă tot ai curajul să fii sinceră, atunci trebuie să ai și modestia de a recunoaște că nu știi ce ai trăit, că nu știi dacă a fost iubire sau nu, că habar nu ai ce-i aia iubire. E consolator să faci pe deșteapta acum și să afirmi detașată că tu faci parte din categoria celor care trăiesc superficial în dragoste. Chiar există o astfel de categorie???? Purtați și voi niște insigne atunci, ca să vă recunoaștem. Eu recunosc că fac parte din categoria celor mulți și slabi, spirite gregare, care caută mereu iubirea, dar n-o găsesc niciodată. Eu unul nu pot afirma în mod cert nici că am găsit-o, dar nici că am pierdut-o, poate că nici nu există. Tu faci parte dintre cei inițiați. Să fiți tare și să căutați neobosită iubirea peste tot, în niciun caz înăuntrul dumneavoastră, ci mereu undeva afară!

Draft

La ce îmi mai trebuie umbrela, dacă este spartă și plouă prin ea? La ce îmi mai trebuie pansament pentru minte dacă minciuna asta despre viață și moarte, pe care o ține Dumnezeu și nu o dezleagă, ne sfâșie ființa în bucăți ori de câte ori încercăm să ne apărăm libertatea? Politica tăcerii. Politica lui Dumnezeu. Disperarea pleacă întotdeauna din neîncredere. Iar neîncrederea pleacă întotdeauna din trădare. Și atunci ce faci? Ți încrucișezi mâinile la piept, aștepti sfârșitul și până atunci râzi. Că doar nu poți să nu râzi. Asști la o farsă extraordinară pusă în scenă de Dumnezeu.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Chiar putem discuta la rece, dacă te ține. Mereu când înșeli, se întâmplă doar cu tine însuși. Deși majoritatea crede altceva. Singura autoritate în materie este propria conștiință. Pretextele în general nu sunt decât niște cărje, niște invenții ale minții noastre bolnave pentru a amâna să vedem ceea ce e necesar să vedem. Și ai grijă că prezentul e „cea mai relativă noțiune asupra timpului“. Este mult mai cert viitorul decât prezentul pentru om.

Draft

Universul este perfect așa cum se găsește. Tu ești singurul care trebuie să se schimbe. Nimic nu vine din afară. Tu continui să cauți încrederea în ochii celorlalți... cauți fericirea și soluțiile într-o lume care suferă de aceeași boală ca și tine. Oamenii se transformă des în pitici psihologici, mai mici decât o insectă, hoinăresc

în lume cu coada între picioare, își întrețin sentimentul de culpabilitate, se tem. De îndată ce atinge acest nivel de degradare, omul nu poate decât să trădeze, să acuze, să se lamenteze, să se autocompătătimească și să mintă. Este atât de orb, încât nu poate recunoaște că în umbra unui eșec, aparent nesemnificativ, există o boală a întregii ființe. Ca să o schimbe, are nevoie să schimbe totul. Să-și răstoarne modul de a gândi și ideile lui... Lumea este doar o bucată de gumă de mestecat care se mulează după forma dinților tăi. Cei care ne înconjoară și pe care îi atragem în jurul nostru sunt expresia sinceră a ceea ce suntem.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt ironic, îmi place să râd de viață, îmi place să râd de mine însumi, de toate crezurile mele, de câtă prostie, meschinărie și ipocrizie zace în mine, de animalul instinctiv din mine. Și, cel mai important, îmi place să mă JOC. Tu ești cam serioasă. De ce îți este frică să ne urâm? Hai de să ne urâm până la capăt. De ce să devenim pudibonzi acum? Ceea ce ne spunem acum e mic copil pe lângă ce ne spuneam când eram mari iubiți. Tu nu-ți mai aduci aminte ce era la gura noastră? Dar eram și romantici. Ce rost are să ne menajăm acum? Așa că biiiip. Bip, bip...

RESPIRAȚIA DIN CERC

Draft

Tot ce se află în afara noastră, lumea pe care o vedem, o atingem, oamenii, circumstanțele, evenimentele

pe care le întâmpinăm sunt o revelație a ființei, o confirmare a modului nostru de a gândi. Rolurile în care suntem încă încarcerati ne dezvăluie rănilor pe care nu ni le-am vindecat. În om, chiar și în cel mai decăzut, există o voință involuntară, o conștiință inconștientă... o unitate zdrobită care strigă atunci când este scoasă la iveală. Tot ceea ce așteptăm cu nerăbdare se întâmplă. Visele se adevăresc mereu, până și cele mai sceptice. Doar să nu uităm că lucrurile nu se schimbă și nu se vor schimba niciodată. Numai noi ne schimbăm.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Există cu adevărat „Fata visurilor tale“ sau ai spus așa doar ca să mă rănești?

To: floarea_soarelui@ yahoo.com

Da, există cu adevărat și nu am vrut și nu vreau să te rănesc nici măcar în glumă. E fata visurilor și coșmarurilor mele.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cât de serioasă este relația cu ea?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Cred că trebuie să o întreb și pe ea lucrul ăsta, căci mi-a scăpat.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Și ei i-ai spus cât de mult o iubești, îi oferi câte o floare la începutul fiecărei luni și îi spui că vrei să fie mama copiilor tăi?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Strict confidențial.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Poți să trăiești cu altcineva după tot ce am trăit noi?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De ce nu?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Pentru orice „de ce?“ există un „de ce nu?“. De ce nu ai avut încredere în noi, în ceea ce simțeam?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De ce?

Draft

Avem permanent libertatea de a alege încotro ne îndreptăm. Până la urmă, este vorba de fericire, de a trăi în armonie. Asta ne dorim toți, nu? Să scăpăm de telenovele, de drame și să trăim fericiți, liniștiți.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu cred în tâmpeniile pe care ți le-am spus în ultimul timp. Am vrut să-ți fac rău, am vrut să te fac să suferi, am vrut să mă răzbun. Adevărul e că m-ai lovit în moalele capului. Adevărul e că nu înțeleg cum de-ai devenit dintr-odată un sloi de gheață. Știu foarte bine că nu ți-ai bătut joc. Adevărul e că au fost cei mai frumoși ani din viața mea. Adevărul e că am fost cel mai fericit. Adevărul e că ai fost femeia vieții mele. Adevărul e că aș fi omorât pentru tine. Adevărul e că mi-aș fi dat viața pentru tine. Adevărul e că m-ai îngenuncheat. Adevărul e că nu mai știi încotro merg acum. Adevărul e că nu am să pot să-ți spun niciodată că nu te mai iubesc. Adevărul e simplu, urât și de nerostit. E respirație. Îmi pare rău pentru imbecilitățile pe care ți le-am spus. Mi-aș fi dorit să mă lași să-ți spun povestea mai departe. Era singurul lucru rămas frumos în mine și-mi doream să ți-l dau ție. Poate că am nevoie de timp să-mi revin. Acum, liniște.

Draft

Rezolvare pentru moarte nu există. Există însă rezolvare pentru viață. Ai mai mult timp pentru tine, ai mai mult timp să cazi în ființa ta, să înțelegi lumea pornind de la tine, nu de la ea. Nu știi care e diferența. Nu știi dacă pentru a simți ploaia trebuie să ieși afară ca să îți treacă prin haine sau este suficient să stai sub acoperiș și să o privești. Cred că e o chestie de gust. Viața e o chestie de gust. Pentru asta nu te poți supăra pe Dumnezeu. Ar fi fost plictisitor și imposibil

ca toți oamenii să fie de acord în același timp cu același lucru. Deja când mulți oameni cad de acord asupra unui subiect important, este ceva în neregulă. Pot să privesc Cerul și fără să privesc pe fereastră.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am să-ți trimit și eu o poză cu mine. Îți promit. Una în care o să vezi un bărbat cu părul alb, foarte în vârstă, cu o privire goală, care nu face altceva decât să-și aștepțe moartea. Un bărbat care a încetat să mai creadă în ceva cu mult timp în urmă. Poate că o să te întrebi cine e. O să-ți spui că nu poate fi bărbatul tău. O să cauți ceva din acel om în privirea acestui nebun bătrân. O să fii foarte tristă pentru că n-o să mai găsești nimic. Nici măcar n-o să mai poți spune ceva. Nu-ți va rămâne decât acea tăcere absurdă. Și în curând ai să-ți dai seama că acel eu, pe care tu credeai că l-ai iubit, nici măcar nu a existat. Glumesc. N-am să permit una ca asta. O să caut o altă modalitate de a scăpa de mine însumi. Nu o să mă târăsc ca un vierme.

Draft

„...de la o simplă încredere, credința se transformă într-o dăruire de sine fără nicio rezervă, în momentul în care se va naște între cei doi dragostea adevărată. Și în dragostea adevărată, cu cât îl iubesc mai mult pe celălalt, cu atât îl cunosc mai mult, cred în el și mă dăruiesc lui. Adevărata credință și adevăratul devotament care vin din dragoste nu au niciodată sfârșit, ci este vorba de o perpetuă surpriză a descoperirii celuilalt...”

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Moșul meu e personalizarea golului din noi. Este dracul în persoană, care vrea să fie egalul lui Dumnezeu, care vrea doar să se joace, care nu acceptă rolul serios ce i-a fost încredințat. Bineînțeles că a fost scos în afara scenei. Bineînțeles că se simte singur. Are cineva curajul să se joace cu el? Are cineva curajul să creeze altă scenă?

LA MAMA ÎN BURTĂ CÂNTĂ MOZART

Draft

Ziua întâi este ziua în care m-am născut. Din ziua aceea începe pentru mine numărătoarea. Și în fiecare an, vine într-o zi rândul zilei întâi și dă la o parte toate celelalte zile și arată atunci cât este ea de importantă pentru că este ziua mea. Astăzi este ziua mea. Spuneți-mi „La mulți ani!“. Nu, mai bine îmi cântați „La mulți ani!“. E prea simplu doar să-mi spuneți. Merit să îmi cântați. Așa. Da. Domnul cu cravată roșie nu are voce. Dar a avut bunăvoință. Astăzi am început să scriu o poveste, o poveste despre mine. Poate mai îmi dați și voi idei. Poate voi vedeți ceea ce nu văd eu. Ciorapii găuriți, ridurile adânci, buzele crăpate, cearcănele... Dar sufletul nu mi-l vede nimeni? Găurile din suflet pe care timpul nu poate să le cârpească, ridurile din suflet pe care Dumnezeu nu poate să le vindece, cearcănele din suflet care sunt mărturia imbecilă a faptului de a fi treaz în mod inutil. Nu știu dacă o să găsesc putere să termin povestea asta singură. Mai sunt 15 minute și ziua aceasta se termină și începe alta. Începe

ziua altuia. Și aceea se termină și tot așa... De câteva ore nu fac altceva decât să privesc hârtia asta albă și să mă încurajez cu respirații alerte. În ultimul timp s-au scurs prin vezica mea toate frustrările pe care mi le însușeam, nefiind în stare să le distrug. Refularea în propria-mi metastază îmi alimentează agonia. Totul este haotic. Nu mai pot controla nimic. Și poate că atunci când credeam că eu controlez ceva, doar credeam asta și atât. În realitate nu se întâmplă nimic. Nu am ore de somn fixe, uit să mănânc zile întregi, uit de multe ori să beau până și apă și mă trezesc din când în când cu un gust lipicios în gură dăruit cu generozitate de zațul pe care îl sorb în delir. Îmi amintesc cu dor de momentele în care puteam să mă enervez pentru că trebuia să-mi golesc scrumiera în coșul de gunoi. Noaptea îmi permiteam să deschid doar fereastra și să eliberez mucerile de la înălțime. Îmi plăcea la nebunie să le văd în picaj câteva secunde. Eram atât de aproape de cer. De fapt, eu și acum sunt aproape de cer. Cerul se îndepărtează și îmi dă senzația că se ascunde de mine. Camera mea dintr-un apartament, dintr-un bloc vechi din centrul orașului. M-a fascinat întotdeauna zborul. Aveam vreo câțiva ani când mi-am dorit prima oară să-mi dau drumul de pe balcon și să plutesc câteva secunde la limita halucinantă a fatalității. Dar eu nu puteam să ajung pe balcon în momentul acela, eu nu aveam un balcon în momentul acela și cred că nimeni nu ar fi avut un balcon pentru o astfel de dorință. Cine mi-ar fi fost atât de credincios? Nimeni. Jocul de-a moartea m-a excitat întotdeauna. Să ai curajul să atingi cu vârful sufletului moartea, să-i simți morții respirația fierbinte în ceafă, să simți cum te pândește

și cum poți într-o secundă să fii înhățat. Ca să nu credeți că sunt nebună, ar fi mai bine să nu mă credeți, ci doar să ascultați o poveste așa de banală, de idioată ca să ne păstrăm relațiile formale. Oamenii se tem de extreme și ca să nu vă provoc panică, să nu vă bag atât de sincer în mine căci nu suportați, aleg ce alegeți: să vă mint. Odată, când eram mică, am reușit să trec balustrada de la un balcon, dar n-am ajuns mai departe pentru că un glas stins de femeie m-a oprit. Era mama. Am rămas doar cu un dor nesfârșit față de un act început și neterminat. Îmi trebuia atât de puțin să-mi desprind carnea crudă, neîncepută de viața reală, de pe balustrada de fier și să mă duc, să plutesc, să zbor. A fost un vis. De-atunci mă urmărește obsedant delirul sinuciderii. De parcă ar fi o hemoragie a minții, un nod al destinului pe care îl desfaci plin de curaj și în acele secunde când te afli sub presiune, trăiești înspăimântător de mult. Totul se comprimă, se intensifică. Ritmul, profunzimea, iar ființa aproape că devine de necârmuit. Cel puțin în acele momente nu mai trăiești meschin. Toți suntem datori cu o moarte! Ai încercat vreodată să te sinucizi? Dacă nu, atunci nu încerca să mă judeci.

Acum, când spun toate astea, mă simt îngrozitor de ciudat. Sunt într-un spațiu pe care îl văd, îl constat, dar de fapt eu mă simt în altă parte. Mă simt în casa bunicii mele de exemplu, pe patul unde cândva, demult, ea a murit. Patul acela a păstrat în el moartea ei și, ori de câte ori îl ating sau îmi așez capul pe stofa aspră, parcă ating trupul rece, lipsit de suflare, părăsit de sufletul care alerga nerăbdător la întâlnirea cu soarele.

Toți suntem datori cu o moarte. Știu. Am mai spus asta mai devreme. Nu mă repet. Doar țin. E meschină moartea ca o datorie în sine. Parcă e un troc. Dai un suflet la schimb cu liniștea lui Dumnezeu.

Evit să-mi încep povestea. Mai țineți minte, astăzi este ziua mea! Nu înțeleg ceea ce urmează să spun, de aceea mă abțin. Nu vă uitați așa la mine. Ce, nu vi s-a întâmplat niciodată să vreți să spuneți ceva, dar să nu mai spuneți pentru că n-ați ști ce înseamnă? Nu pot accepta Absurdul ca pe o limită extremă în care divinitatea se ascunde când nu ne mai face față, când se sperie de noi, când îi este frică să nu-și piardă coroana.

Ce credeți că am făcut dimineață? Ce face un om dimineața de ziua lui? Fiecare om de ziua lui dimineața face altceva! Eu mi-am început ziua cu fast. Într-un cimitir, îngropându-mi cel mai bun prieten. Nu e extraordinar? Să-ți îngropi în minte cel mai bun prieten pentru că Dumnezeu nu a avut curajul să mă lase să asist concret la înmormântarea lui. Vi se pare că povestea asta cu prietenul mort are umor! Generos Dumnezeu să-mi ofere un astfel de cadou de ziua mea, nu? Și zâmbetul prietenului meu, în partea stângă a gurii... ca și cum cadavrul ar fi scuiptat pe noi toți și pe viață, zicând așa, senin: „V-am tras-o!“ Cui folosește acest spectacol? Pe cine satisface această zadarnică umilință? Credeți că este diferită viața de o sală de teatru? Și acolo, și aici trebuie să facem același lucru: să facem față. Trebuie să defilăm prin fața lui Dumnezeu scandând lozinci false și inutile. Moartea unuia = argumentul că încă unul din noi a înghițit momeala.

Nu există o vârstă când ar trebui să ne întâlnim față în față cu Dumnezeu. Dar ar trebui să existe timp pentru a nu merge la această întâlnire cum mergem la

pieță. Pentru că riscăm atunci să-l confundăm pe Dumnezeu cu o legătură de salată.

Moartea aceasta făcută cadou de ziua mea este ceva absurd și stupid. A murit un om care nu voia să moară. Nici nu-mi mai amintesc... cine era prietenul meu? Ei bine, o să-mi spuneți că moartea nu vine să te întrebe dacă ai sau nu chef să mori. Păi asta mi se pare nepoliticos. Cum să iei așa cu jașca un om tânăr, cu speranțe, cu planuri, un om bun, frumos, generos, un tată și un soț, cu funcție, cu responsabilități...?

Mă gândesc că poate moartea de fapt nici nu este întâlnirea cu Dumnezeu, ci despărțirea de el. Poate că în moarte nu găsim divinitatea, ci absoluta singurătate, că Dumnezeu trăiește aici, cu noi, ne înghesuim toți în această viață, în toate mărunțișurile și nu acolo, idealizat.

Mă gândesc la moartea prietenului meu și privesc cerul și am senzația că acest imens albastru este o moarte mai mare spre care tindem. Ce-ar fi ca, fără să ne dăm seama, să nu existe nicio trecere în nicio altă lume? Să fie de fapt o singură lume unde să trăim cu toții laolaltă, morții cu viii și viii cu morții. Să nu mai fim separați și cadavrele noastre să nu valoreze mai mult decât niște excremente vomate de natură. Poate că fără să știm trăim unii prin alții, că aceia care mor trăiesc prin cei care rămân, iar că viii trăiesc prin faptul că alții mor.

Credeți că are vreun rost toată demonstrația asta? V-am întristat. Ce bine îmi pare. Măcar atâta să pot să fac și eu. Oricum, o certitudine am. Nu există moarte în sine. Murim de bătrânețe, murim din boală, din greșală, din prostie, din dor. Ce poate omul să-și dorească mai mult după ce moare decât să se întâlnească cu

Dumnezeu? Și, de fapt, poate abia după ce mori îți dai seama că nu mai ai cu cine să te întâlnești. Am spus asta și mai devreme, nu? Am subliniat. Să nu uitați. Când ajungi să trăiești toate aberațiile astea, ajungi cu siguranță să-ți dorești să te sinucizi. Cine mai poate să-și dozească să se sinucidă în ziua de astăzi este un om viu pentru simplul fapt că își mai dorește ceva. Sunt alții care nici să se sinucidă nu mai au chef. Atât de acută este agonia, că nu-i mai trezește nici măcar sinuciderea. Privesc din nou cerul. De data asta îl văd ca pe o pânză albastră pe care sunt proiectate trupurile noastre. Toate trupurile din toate timpurile. Ca și când ar fi un cer de trupuri. Și sub cer nimic, niciun fir de pământ, să fie ceva infinit. Și noi să nu cădem, să plutim așa cum plutesc fulgii și să nu ne oprim niciodată. Să plutim la nesfârșit.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Spune-mi, te rog, cum ar fi trebuit să fie, cum ai vrea să fie. Din partea mea a fost umor. Și să nu-ți mai fie frică! Pe mine o să mă ai tot timpul! Trebuie doar să mă chemi!

Draft

Diagnostic fatal: hemoragie a sufletului. Nici Dumnezeu nu poate să o oprească.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Cel mai mare mit e mitul conștiinței. Fiecare dintre noi (nu mă întreba care noi) crede că poate vorbi cu

**Pe tine nu te-a îngrozit niciodată mirosul cadavru-
lui care vei fi?**

**Faptul că oricât de mult fugi de putoare, de hoit,
de urât, nu ai unde să fugi definitiv. Mai devreme sau
mai târziu te afunzi în haznaua fără sfârșit, în exis-
tența asta monotonă, privată de emoții, de curaj. Mai
devreme sau mai târziu obosești să prizezi aer și din
nebunul acela frumos ajungi o chestie bipedă vulga-
ră, zgomotoasă, țipătoare, care cerșește milă!**

**Te-ai gândit vreodată că și gaura de la veceu poa-
te fi o poartă spre Rai? Că, de fapt, acolo îți arunci
excrementele și ți le curăță cu cinism apa, în timp ce
ființa ți-o arunci în viață și ți-o curăță, cu toleranță,
timpul? Deus Absconditus te așteaptă la ieșirea din
canalizare sau în sufletul tău prăpădit în care se as-
cund complexe, frustrări, ambiții și puțin, foarte pu-
țin... IUBIRE! Ah, m-am fript! Cuvântul ăsta nu iar-
tă! A iubi înseamnă oare a dispărea în celălalt?**

**Doamne, nu mai am glas să te strig, iar atunci când
te-am strigat aveam un glas de împrumut. Nu cred că tu ai
inventat natura! E mult prea perfectă! Numai o minte dia-
bolică ar fi putut să ne arunce într-o asemenea capcană.**

**Aș fi vrut să te iau de mână, Doamne, să te plimb
prin parc, să vezi cum se joacă pruncii, cum râd, cum
iartă, și-atunci cred că ai fi renunțat să ne mai umi-
lești așa. Copiii te învață să iubești. Ce fel de tată ești
care aștepti jertfă de la Unicul tău fiu? Ce fel de con-
știință aperi dacă sângele care curge din lemnul crucii
îi hrănește mai departe pe criminali?**

**Nu te judec, dar îți plâng de milă și mă îngrijorez!
Am început să prefer un infern plin de patimi decât un
paradis lipsit de viață.**

Doamne, pe tine nu te-a durut când ai căzut din Rai?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Fără mister, universul ar deveni tare neîncăpător. Fără umbre, fără fantome și demoni, ne-am sufoca în infinit, ne-am îneca mereu, cu fiecare clipă. Fără zâne și zei, am fi doar pietre rătăcite în vid. Asta-i partea frumoasă a vieții: jocul, schimbarea, zbaterea către lumină. Iar partea urâtă a vieții este predestinarea, preconditionarea, pierderea libertății. Ideea de non existență ne sperie cel mai mult și așa se naște credința, așa se nasc credințele! Credința e un tribut adus creației, este costul de a fi. Puțini sunt dispuși să nu-l plătească! Este blestemul omenirii, de a fi împinși de la spate către lumină!

Draft

Plătim pentru fiecare respirație.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Doar noi, nimic mai mult și nimic mai puțin.

Draft

Viața nu te iartă! Uneori poate să-ți fie atât de dor, încât nici măcar să nu mai știi de ce îți este dor cu adevărat. Poate că de fapt dorul în sine nici nu are valoare. Îmi este atât de dor de bunica, încât nici nu pot să-mi doresc să mor ca să o revăd. Îmi este atât de dor

să mai fiu copil, încât mă arunc cu foame în tot viitorul. Îmi este atât de dor de mine, încât de la o vreme am început să mă pierd prin ceilalți. Fug de ceea ce vreau să am cu adevărat pentru a nu avea ceea ce vreau, pentru a nu ajunge la împăcare, pentru a nu trăi rușinea că ar putea fi în mine un om nedemn de toată generozitatea lui Dumnezeu. Chinui zborul fulgului până ce aripa din care s-a desprins va înălța pasărea acolo unde nu ochiul omului privește, ci sufletul lui! O poezie! E o rană! O poezie e o rană! Rănila ni le scriem singuri, poeziile ni le sculptăm singuri.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

N-am uitat încă cine suntem. Dacă am să uit vreodată, o să fie tare trist, dar având în vedere faptul că am să uit, presupun că nici n-am să-mi mai fac probleme. Timpul ucide tot, așa se spune (de parcă ai putea fi martor al timpului). Totul e să ai o privire de ansamblu asupra feliei de timp acordate ție și să te hotărăști cât mănânci din ea. Majoritatea oamenilor doar gustă și nu digeră.

Draft

Ai rău de rău? Urcă-te în vârful vieții și aruncă-te în gol. Cei care mor sunt numai câinii!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Cred că exagerezi puțin cu așa-zisa lipsă a certitudinilor. Sunt și certitudinile astea de mai multe feluri. Pe de altă parte, ar fi absurd să pretinzi că ai certitudinea

că nu ai nicio certitudine. Filosofie stearpă. Diferența esențială e alta și ți-o spune și Nietzsche: ceva de genul că oamenii elevați se caracterizează prin DURATA sentimentelor alese și nu prin intensitatea lor. Cu alte cuvinte, este elementar pentru oricine că nu poate avea certitudine/stabilitate în sentimentele sale, însă avem datoria morală de a nu renunța la ele, chiar dacă scad în intensitate, chiar dacă pălesc cu timpul. Evident, Nietzsche este ironic la adresa moralei și ipocriziei umane. De altfel, tu ai certitudinea că nu mă mai iubești, nu? Și asta înseamnă că ai și certitudinea că m-ai iubit înainte, nu?

Draft

Vreau să trăiesc până în ultima clipă. Nu îi dau lui Dumnezeu nimic înapoi. Dacă mai pot, o să-i mai fur câteva secunde. CRINUL SĂLBATIC ȘI-A PUS RĂDĂCINILE ÎN OVARELE MELE ȘI CREȘTE. El crește, eu dispar.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

După atâta timp... M-am uitat la noi... La ce ne scriem noi... O înșiruire de rânduri... În care vrem să exprimăm ce trăim în acel moment... Care moment?... Momentul în care scriem... Și ce ne spunem?... Ne spunem că vom trece și peste acea clipă și că vom trăi ceea ce năzuim să trăim... Urmează și clipa următoare... Ne facem iarăși aceleași promisiuni... Asta-i clipa următoare... Ce-ți spun eu ție acum?... Ajută-mă?!!!!... Salvează-mă?!!!!... Am nevoie de tine?!!!!... Doar atât?????

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ar trebui să-ți cer să tai din rădăcină crinul sălbatic, să-ți cer să ucizi.

Draft

Este miez de noapte. De vară. Stau în curtea bunicii. Greierul îmi ține pe aripi respirația. Miroase a viață. Vântul adie, plopul adie... adie ani din viața mea. Și se leagănă din copilărie spre nicăieri. Și uneori plopul se leagănă atât de tare, încât îmi dă senzația că-mi va cădea în suflet. Oare cât de mare ar trebui să-mi fie sufletul pentru ca în el să-și găsească liniștea un plop? Este miez de noapte. El vorbește la telefon. Ea naște. Unii dorm, alții aleargă, iar eu, singură, ascult viața. De ce unii zic că viața are melodie? Eu nu aud nimic. Viața nu face zgomot. Trece ușor, adie ușor, adie atât de ușor, că dacă nu ești atent, îți scapă printre degete.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dau pe reply și-ți scriu în continuare. Am eu ambiția să mă aud urlând, de parcă urletul meu ar însemna ceva, de parcă eu aș însemna ceva. Ha ha ha. De parcă noi am însemna ceva, de parcă eu și cu tine am putea schimba ceva, de parcă ne-am putea opune. Nu întreba cui trebuie să ne opunem... fii doar sigură că trebuie să ne opunem... ca să rezistăm... nu mă întreba de ce... trebuie să rezistăm ca să putem fi... în orice dimensiune, în orice spațiu și timp... vom fi.

Draft

Aleargă prin lanul de flori de câmp, spală-te cu roua după-amiezii, oprește-ți zâmbetul unui copil pe chip, descuie cu înțelepciunea unui bătrân un timp închis, uită că vrei să fii veșnic pentru că veșnicia nu are timp și trăiește puțin mai aproape de Dumnezeu. Renunță la tine și dăruiește-te celuilalt. Prin el, de fapt, te câștigi. Iar apoi învață să fii atent. Bucură-te așteptându-l pe Dumnezeu să vină să-ți cânte la ureche. Într-o singură secundă poți trăi veșnicia.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Să nu ți se pară anormal că trag cu dinții de noi! Poate ai să percepi niște rânduri scrise de mine. Poate eu n-am să mai exist atunci. Le vei citi indiferentă ca pe fiecare rând din viața ta. Știi foarte bine că dacă vrei să-mi dai o picătură de sânge, eu stau cu gura deschisă ca prostul. Trebuie doar s-o scapi. Am s-o înghit fără să mă întreb de-o fi otravă, de-o fi viață, cine știe? NORMAL, nu dai doi bani pe grija mea. Sunt chiar penibil pentru picăturile tale de sânge. Ele vor doar să se reproducă, ele vor doar o gazdă.

Draft

Dumnezeu vine să-ți cânte la ureche o singură dată. Dacă îți astupi sufletul, l-ai gonit și simfonia cu care urma să te boteze va rămâne doar un trist și pasager urlat de pescăruș. Încearcă să stai desculț pe țărmul mării și lasă valurile să-ți pieptene picioarele și ascultă discul pe care Dumnezeu l-a ales pentru tine. E un

început. Trezește-ți sufletul să privească în ochi răsăritul și transformă-l pentru o zbatere în idealul tău. Un început.

VALURILE SE OPRESA ÎN LARG

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu înțeleg ce vrei să-mi spui până la urmă. Poate dacă te-ai exprima simplu și eficace, aș înțelege. Am să-ți dau un exemplu legat de asta. Nu mă simt absolut deloc stigmatizat de ceea ce am trăit cu tine, nici jenat, nici nu am nevoie de o doză de amnezie. Aș lua totul de la capăt oricând, poate aș schimba mici detalii.

Draft

Am un crin sălbatic care crește în mine și care mă consumă. Toate clipele de pe lângă sunt apă pentru crinul meu care mă încolțește. Când o să mă cuprindă toată, o să mă sărute. Dar atunci va fi prea târziu să îți povestesc toate astea. Mi-e frică să-ți spun. Dacă se molipsește? Dacă crinul sălbatic va vrea să-și pună din rădăcinile lui și în tine? Atunci când iubești îți cântă Dumnezeu la ureche. Și nu mai există timp, nici spațiu, viața nu se mai numără în monede, în injurii, în crime. Iubirea transcende omenescul, puținătatea din noi. Ne este frică de Dumnezeu pentru că ne este frică de sublim. Ne este frică să ne abandonăm. Învățăm să trăim singuri, departe de Dumnezeu și ne este frică să ne abandonăm de teamă să nu ne pierdem definitiv, de teamă că nu ne

vom mai găsi niciodată. Nu avem încredere în Absolut. Nu avem curajul să ne lăsăm în mâinile lui Dumnezeu dintr-o frică enormă. Suntem o specie de fricoși. De asta ni se pare tot timpul că viața ne ia peste picior, că destinul este ironic și nu-i mai mult decât o hazna colectivă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Poate îmi dai un telefon și ne întâlnim. Vezi că uneori oamenii se întâlnesc fără un motiv anume, fără teme date în prealabil. Se întâlnesc pur și simplu pentru a comunica.

Draft

O singură dată în viață se întâmplă să îți cânte Dumnezeu la ureche. Stăteam cu capul pe inima lui și îmi zburau pe la urechi pescăruși. Știam însă că nu e glasul lui. Viața poate să îți deschidă pumnul și să găsești în cutia Pandorei tentații, ispite, semințe de frumos, spumă de fericire, fire de iarbă care cândva au fost o secundă din veșnicie. Veșnicia însă ne scapă printre degete. Minunile sunt rare. O singură dată te înalți cu adevărat și îți cântă Dumnezeu la ureche. Când iubești. Când iubești?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

E clar că nu mă cunoști deloc. Altfel nu ai putea să spui că sunt nostim la volan. Era să mor de două ori până acum. Ți se pare nostim??

Draft

Viața e mult mai dură decât te aștepti și niciodată nu ești pregătit. Nici nu trebuie să fii pregătit. Cu cât te pregătești mai mult, cu atât e mai aridă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ceea ce s-a întâmplat până acum îmi confirmă temerile, pentru că dacă ar fi fost aceeași implicare și din partea ta, nu puteai să trăiești fără mine atâta timp. Și după atâta timp și fără niciun pic de forțare, eu te iubesc la fel, te visez la fel, te doresc la fel. Nici mai mult, nici mai puțin. Ciudat, nu????? Cine știe?! NU se aplică nicio regulă în dragoste, însă în mod paradoxal, toate se petrec la fel din toate timpurile. Problema mea e că nu fac parte dintre cei mai mulți, care cred că iubirea/dragostea se justifică doar prin reproducerea speciei. Te-am plictisit destul.

Draft

Dumnezeu nu se întoarce niciodată în același loc. Dacă nu ești treaz atunci când vine să te viziteze, este problema ta și trebuie să ți-o asumi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De trăire senzorială e capabil oricine. Și o maimuță iubește, și un câine iubește din punctul ăsta de vedere. Numai că omul e cel care face angajamente. Omul e cel care pretinde absolutul. Și atunci e cel puțin interesant să știi sau să vrei să afli când te înșeli sau nu. Totodată,

atunci când iubești, să o faci până la capăt, cu toată ființa ta. Să devii ca un meteorit în spațiu, care se desprinde din gravitația unei planete și se duceeeeeeeeeeeeeee... Și se oprește doar când se ciocnește de altă planetă și moare. Nu mai are cale de întoarcere. Dacă nu ai trăit așa ceva, dacă te-ai întors din drum, dacă nu ai fost capabilă să evadezi, atunci ce rost are să-ți califici și să-ți cântărești propria iubire drept iubire? Astfel de „iubiri“ nu trăiesc toți oamenii, într-o mișcare browniană ce pare nesfârșită? Asta-i tot? La asta se rezumă triliardele de „te iubesc-uri“ rostite simultan, în toate limbile, pe tot globul? Trebuie să recunoști că sunt cel puțin întrebări interesante, incitante, pentru cine vrea mai mult decât senzații sau dogme. Trebuie să ai curajul să-ți dai seama că adevărul tău subiectiv e de foarte multe ori un adevăr fals.

Draft

Nu am mai avut forța decât să fug. Să fug și să mă ascund de mine. Am fost ca un câine care s-a învățat să își prindă propria coadă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îmi pare rău nu pentru că aș regreta vreun cuvânt pe care ți l-am spus, nu pentru că aș pretinde că sunt altfel decât ceea ce sunt... CI PENTRU CĂ... Atât pot să-ți spun. Ai să mă respingi cum o faci de fiecare dată, ai să arunci la gunoi tot ce ți-am scris aici, ai să scuipi pe fiecare clipă și cuvânt împărtășit cu mine. Mi-aș dori mult de tot să ascult și să dansez cu tine „Nothing else matters“. Știu că nu se va întâmpla, dar mi-aș dori mult de tot.

Draft

Fiecare om are în viață o singură mare întâlnire.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am visat că te pierd. NU se poate descrie în cuvinte durerea. Cert este că m-am trezit din cauza senzației de sufocare, încercând să trag aer în piept. Se pot face multe speculații, nu? Că e doar un vis, că visele nu sunt reale, că eu sunt nebun și că e totul în mintea mea etc. Dar eu nu prea cred că ne putem minți prin propriile noastre vise. Chiar și cei care visează că dau marea lovitură la poker sunt foarte sinceri. Problema e că visele nu sunt premeditate de mintea noastră conștientă. Ce-am învățat eu din visul ăsta? Că noi doi nu ne-am întâlnit și nu am trăit degeaba. Și am mai învățat că sufletul poate muri și este cea mai îngrozitoare, de temut și ireversibilă moarte.

Draft

Să-ți numeri iubirea în zile, să faci bilanțul și să te transformi în contabilul lui Dumnezeu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce înseamnă la tine a iubi toată viața?

Draft

O să mai apuc vreodată să te bat la table?

DUMNEZEU ARE ÎN TALIE UN COLIER DE TIMP

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Acum o să îți spun ceea ce poate ar fi trebuit să îți spun privindu-te în ochi. O să trag aer în piept și o să vărs. Copilul pe care l-am pierdut avea 4 săptămâni. Am fost suspectă de neoplasm, de un „crin sălbatic“, cum i-am spus eu, care s-a prins de mine și s-a fixat pe locul copilului nostru. În loc să am un copil, aveam în uter un crin. Nu am știut să fac altceva decât să fug, să mă ascund, să mă agăț singură de fiecare gură de oxigen, să nu accept ideea morții, dar să o iau în calcul și să sper că e doar un coșmar din care mă voi trezi și care mă va lăsa să mă reîntorc la tine. Credeam că sufletul meu ți-a vorbit. Am 635 de mesaje pe care le scriam cu câteva minute înainte să adorm. Am trăit toată această perioadă hrănită de tot ceea ce visam împreună, de tot ceea ce nu apucaserăm să realizăm, respiram vise și undeva, în mine, negam cu toată ființa mea că ceea ce se întâmplă e adevărat. De milioane de ori am pus mâna pe telefon să te sun, de câteva ori am sunat, te-am auzit și am închis. Singurul om care mi-a împărtășit povestea a fost Lena, prietena mea care supraviețuise unui crin sălbatic. Nu am avut timp să mă gândesc la cum o să fie după. Mi-am adunat toată energia ca să scap și să mă întorc la tine. Am vrut să știi că nu mi-am bătut joc. Nu am știut în acel moment să fac altfel decât să aleg să fiu singură și să mă ascund. Cei mai mulți oameni nu știu cum să reacționeze în fața morții. Alegi să o iei la fugă, să fugi de nebun fără să te mai oprești, chiar dacă asta nu rezolvă nimic, doar te obosește și te aduce într-o stare de beție care îți amână trezirea.

Draft

Obstacolele cu care te confrunți în afară reprezintă limitele pe care le porți înlăuntrul tău. Încearcă o fază: crede pentru a vedea, nu a vedea pentru a crede. Singurul care te poate face fericit ești tu însuși.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă îmi permiți o sugestie, încearcă să trăiești până la capăt ceea ce începi să trăiești la un moment dat. Eu sunt îndreptățit să mă simt ratat, pentru că eu am crezut într-un noi infinit, m-am dedicat ție. Nu s-a consumat nimic în mine, nu a murit nimic în mine în mod natural. Și dacă mă întrebi acum care a fost rostul anilor trăiți cu tine, nu știu care este răspunsul. Măcar de-aș avea certitudinea că sunt capabil să trăiesc într-o iluzie totală, că sunt nebun, și atunci aș avea un făgaș. Mi-ai răspuns deja la întrebările astea. Nici tu nu ai trăit ceva până la capăt cu mine. În situația asta, află că pierdem timpul aiurea. Află că suntem în suspensie și că nu o să avem liniște până nu o să terminăm ce am început. Concluzia: Ori mă uiți, ori mă iubești. Ori viață, ori moarte. Eram căsătoriți și tu într-o zi, fără nicio explicație, ai pus punct.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îți propun, câteodată, să comunicăm prin stări de spirit, adică prin muzică și versuri, așa cum fac adolescenții. Intră și ascultă melodia „Ordinary people“, Band: Pulp.

DECI, NIMICUL E O IMAGINE?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Uite care-i treaba: spune-mi dacă ești bine și dacă diagnosticul e infirmat, pentru că dincolo de orice, vreau să fii tu bine. Era băiat sau fetiță? Poate ți se par stupide întrebările astea, dar aș vrea să știi. Și mai vreau să știi că pentru mine e important că ai supraviețuit tu! Nu contează că ai pierdut sarcina! Am simțit că e ceva în neregulă cu tine, că-mi ascunzi ceva. Îmi aduc aminte că te-am întrebat de atâtea ori dacă s-a întâmplat ceva rău cu tine și dacă îmi ascunzi ceva. După ce te-ai despărțit de mine am avut un singur coșmar, că-mi ascunzi faptul că mori și că o să fiu nevoit într-o zi să vin la înmormântarea ta fără să fi știut nimic. Nu-mi explicam acest coșmar și l-am îndepărtat, asumându-mi ideea că ești bine, că o să fii bine și că pur și simplu ești fericită fără mine. Asta mi s-a părut cel mai important, să îți las libertatea să alegi. Nu m-am mai gândit la mine. Ți-am creat ție o lume în interiorul meu, în care tu erai bine fără mine. Asta-i tot! Am avut această putere, să uit ce simțeam pentru tine, să te las în pace. Și am încuiat lumea asta în mine cu șapte lacăte și șapte chei. Uite că a funcționat, tu trăiești și ești bine acum și asta e cel mai important. Poate că și eu aș fi procedat la fel dacă aș fi fost diagnosticat cu cancer. Poate că și eu te-aș fi îndepărtat de mine, cu riscul de a te pierde de tot. Acum eu iubesc altă femeie și tu știi foarte bine că eu nu mă joc când iubesc! Eu m-am ascuns foarte bine, atât de bine, încât nu ai să mă găsești decât atunci când o să vreau eu să mă găsești. Crede-mă că așa e!

Draft

„Zboară petalele merilor. Au acoperit pământul. Par fluturi.“ Așa-mi șopteai.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Evident, nu se compară cu „Simfonia a 9-a“ de Beethoven. Cred că nu înțelegi nimic din ce încerc să-ți transmit. Stai liniștită. E numai vina mea.

Draft

Există o singură plăcere, aceea de a fi viu, tot restul este mizerie.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mă întreb cât de adâncă e sensibilitatea ta. Că a mea se înfundă mereu în ea însăși și nu rezultă nimic. Absolut nimic nu rezultă, oricât m-aș strădui eu. Deci, nimicul e o imagine?

Draft

Ești gata să mori într-un mod obscur? Se va întâmpla într-o zi! Nu pot să mor fără să îți spun adevărul. Sapă în mine, scoate tulpina crinului și apoi dă-i foc. Frunzele lui mi-au înconjurat trupul. Doar tu poți să le tai.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

M-am schimbat mult în ultimul timp și nu te mai înțeleg. Am impresia că a trecut o veșnicie de când ne-am

despărțit și că eu sunt un alt om. Pur și simplu s-au produs schimbări iremediabile în mine. De ce îți mai spun eu toate astea? Mai înseamnă ceva pentru tine? Astea-s întrebări bune. Și încă una și ultima: De ce am fost noi doi îndrăgostiți? Ca să purtăm discuții din astea stupide? Nu-i mai bine să lăsăm totul în ceață, așa cum a rămas de fapt? Vezi câte întrebări. Te pot ucide atâtea întrebări inutile! Dar oare eu exist? Iubirea adevărată durează o perioadă de timp sau e veșnică?... De ce ai citit până aici ce ți-am scris eu?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Atunci când eram împreună, totul era curat, cinstit. Sufletul era liber. Nu aveam nevoie să alergăm prin labirint. S-a schimbat textura Cerului între timp? A rămas viu sau e desenat albastru, impecabil, pe hârtie? Era curat înainte pentru că nu aveam nevoie de perfecțiune. Aveam nevoie de noi, așa cum eram. Dacă există ceva ce se învață ușor, atunci e cum să te strici, cum să (te) minți, cum să (te) joci, cum să te îndepărtezi de tine. Femeile au nevoie din partea bărbaților de certitudini înrămate, de jurăminte mărtisor, de luna de pe cer. Și ca să le oferi o lume ca asta, inventezi. De ce să le dezamăgești? Sau să le pierzi? Femeile rezistă într-o relație dacă sunt mințite, dacă aud ceea ce vor să audă, dacă rolul pe care îl joci este cel pe care îl așteaptă. Iar bărbații știu foarte bine să le satisfacă această slăbiciune și să le amețească în așa fel, încât la finalul dansului, niciuna nu mai știe cât, ce, cu cine, de ce, pentru ce... De ce? E o formă de apărare. Și poate că e necesară. Trecând prin minciună, am câștigat adevărul. Acum nu aș mai da nicio secundă să trăiesc în

afara lui. Moartea m-a îmbrăcat când încă eram murdără și sufletul meu se târâia. Frica de a nu rămâne în Iad a fost cea mai cumplită senzație cu care s-au luptat celulele mele.

Draft

De ce să mor? Nu am fost niciodată atât de vie ca acum, atât de îndrăgostită.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Tot ce vreau să știi e că nu mai pot să-mi deschid sufletul în fața ta, pentru că ai înfipt un cuțit chiar în mijloc. Cât de bărbat sunt eu, vreau să știi că mi-e teamă de tine cum nu mi-a fost teamă de nimeni până acum. Poate că am nevoie de timp să pot discuta normal cu tine. E paradoxal, pentru că nu pot respira liber fără tine... Și iată că viața mea a devenit puțin complicată. Ție să nu-ți fie frică de mine, pentru că nu ai de ce. Ca să pot să trăiesc, a trebuit să te îngrop. Acum ești doar o fantomă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Minciuna este o opțiune. Dar atât timp cât între noi nu există lanțuri, de ce să ne mai mințim? Ce să apărăm? Nu avem nimic acum. Suntem pe un teren gol pe care putem să visăm din nou.

Draft

Sunt. Asta e suficient?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Bună dimineța!

Fie ca roua să te sărute!

Ai uitat cum e să mergi desculță prin iarbă?

Ai uitat cum e să râzi cu poftă?

Ai uitat cum plânge luna noaptea?

Ai uitat cum apa îți spune te iubesc?

Ai uitat liniștea din fiecare șoaptă?

Ești doar tu... aici și acum... nu ai cum să uiți.

Am uitat cum e să minți fericirea?

Am uitat să văd?

Am uitat că timpul fură?

Am uitat să-ți spun te iubesc?

Sunt doar eu... aici și acum... nu am cum să uit.

Draft

Ajunge puțin curaj. Așteaptă-mă. Te iubesc fără să îți spun. Sufletul rostește în tăcere. Ascultă-l. Nu te grăbi. Nu o lua înainte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Câteodată... îmi este dor de tine tare de tot. Câteodată... simt că nu mai pot fără tine și-mi vine să fug în lumea ta. Câteodată... simt că sunt un criminal pentru că te-am părăsit și simt că nu am să mă pot ierta niciodată. Câteodată... simt că tu strigi după mine și eu nu pot să ajung la tine. Câteodată... trăim o viață întregă într-o singură clipă.

Draft

După atâția ani de detenție, sunt liberă. Cât de stupid este să îți câștigi libertatea în momentul în care te împrietenești cu moartea și trebuie să te aștepți ori-când la o vizită. Când nimeni nu îți dă niciun verdict radical, parcă lucrurile pot fi în orice fel.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am văzut un film foarte tare. Se numește „Stranger than fiction“. Caută-l. O să-ți placă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Și eu am văzut un film foarte tare. Se numește „Yes“, după Sally Potter. Nu-l căuta. Nu o să-ți placă.

Draft

Este atâta timp care trece fără să știm de fapt nimic unul de altul.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Probabil n-ai să citești acest mail și-l scriu degeaba. Dar nu mă lași să comunic cu tine în alt fel. Să știi că înainte de a fi fostul... (ce vrei tu), sunt om. Și ca orice om, fie credincios, fie nu, am un suflet. Eu, cel puțin, te-am privit mai întâi, întotdeauna, ca om și m-am comportat cu tine ca atare. Și omul ăsta ar fi vrut să-ți spună că nu te mai poate scoate din gând. Că a ajuns să se urască pe sine pentru asta. Că-l torturează întreba-

rea „de ce?“. Că nu i-ai spus, până în ziua de azi, de ce te-ai despărțit de el. Tu ai fi înțeles ceva în locul meu? Asta aș fi vrut să-ți spun, nimic mai mult. Poate că nu există răspuns la întrebările mele sau nu ești tu cea care trebuie să mi-l dea. Cert este că nu pot scăpa de tine. Că nu te pot uita. Că ai rămas ascunsă în mine, că mă devorezi din interior, fără ca eu să am vreo putere de a mă opune. Îmi pare rău că nu am apucat să facem cunoștință. Eu sunt eu și-ți doresc o viață cât mai bună.

Draft

Iubirea nu se pierde. Dar se poate ascunde. Nu vom fi aceiași dacă o să ne revedem. În fiecare clipă suntem alții. Merită să ne descoperim, dar nu merită să ne facem rău descoperindu-ne. Noi ne-am făcut rău pentru că am trăit nefiresc. Faptul că te-am mințit și că nu ți-am spus adevăratul motiv al despărțirii noastre e nefiresc. Mi-a fost o frică cumplită. Și după atâta timp, cum să îți spun? Oricum nu știu ce o să fie. Tratamentul merge bine, dar oricând boala asta poate să îți bată la ușă și să te prindă nepregătit. Așa am vrut să trăim. Știam că ne este rău. Am riscat. Am crezut că îl păcălesc pe Dumnezeu și pe Diavol. Am sperat.

APROXIMATIV... INFINIT

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Se apropie răsăritul. Trebuie să plec. Ușor, tiptil, pe nesimțite. Să nu te trezesc din visul tău. Să nu-ți ating visul cu respirația mea.

p.s. Știi că pe somnambuli nu e bine să îi trezești din vis pentru că pot să se sperie, să facă infarct și să moară. O variantă. A doua este că dacă nu mor, pot să înnebunească. A treia e să îi lași să se trezească singuri. Vise plăcute!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Habar nu ai în ce am crezut și în ce cred eu acum. Cert e că nu te mai iubesc și nu mai vreau să fim împreună, iar asta nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat între noi. Și fiindcă tu mi-ai urat vise plăcute, eu îți urez „Bună dimineața!”

Draft

Mi-este atât de dor de Zmeul Albastru, încât mă doare când trag aer. CD-ul cu povestea s-a terminat. N-am dat eject încă. Nu vreau să pun altă poveste.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu mă pot abține să nu râd. E frumos, e poetic, e literar ce spui tu...:) ... dar eu mă refeream la viața reală, nu la „pentru că într-o zi m-am trezit cu moartea în mine“ :)))) Dar e OK, nu trebuie neapărat să-mi dai un răspuns dacă nu vrei. Nu pot să cred ipoteza ta. De ce nu spui „am avut nevoie de-o vacanță“? Eu oricum ți-am scris toate chestiile alea ca un pretext și protest în același timp, ca să-mi alin dorul de tine. Totul are o cauză. Cel mai bine ar fi să nu citești mailul ăsta și să mă uiți complet.

Draft

Cu noi ce-o să se-ntâmples, Doamne? Ssssssssssst!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Întotdeauna cel care rămâne cu gura căscată dintre cei doi, dacă există așa ceva, se macină și se macină, pentru că vrea să știe și el de ce a rămas cu gura căscată în halul ăla. Și atunci, măcar din compasiune, ca să nu zic curiozitate intelectuală, îi împărtășești și ăluia motivul. Mai ales când știi că nu mai reprezintă nicio amenințare pentru tine. Eu am început să-mi pun întrebările astea despre noi doi, că totuși au fost 14 ani de viață și speranțe mari, nu-i chiar așa o relație oarecare. Poate, cine știe, într-o zi ai să-mi spui și mie, așa, ca și când ai bea o bere cu un prieten. Faza cu moartea nu ține. Las-o pentru un infantil. Iar dacă ce spui e adevărat, chiar e o dovadă că nu mă iubești.

Draft

La ce-ți trebuie un patent dacă ți-e foame, m-ai întrebat. Ca să-l leg de o creangă de piersic, ți-am răspuns.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă vrei, ne întâlnim și ne spunem mai multe. Tot așa, fără niciun scop :)

Draftt

Va veni o zi când o să îți limpezești sufletul și când o să pot să îți vorbesc. Acum am nevoie să rămân singură. Miroase încă a crin.

AM ÎNVĂȚAT SĂ MOR ÎNCET, CU CÂTE UN PAS MIC,
UN ALT PAS MIC...

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trăiești o iluzie! Îți este frică să trăiești cu adevărat! Nu te condamni și nu te judeci, nu mă înțelege greșit. Doar îmi pare teribil de rău că ești așa. Ai fugit ca o lașă! Acum nici nu mai vreau să aflu ce te-a determinat să fugi. Mi-am făcut rău foarte mult timp încercând să găsesc un răspuns. Nu mai cred că are importanță. Cert este că m-ai mințit! M-ai mințit pe mine, te-ai mințit pe tine. Dacă o să continui așa, o să treci ca o rață pe apă prin viață. Nu înțeleg de ce nu ai curajul să-ți asumi ce trăiești. E chiar atât de greu? Știu că o să te revolte ce îți spun acum, ai să-mi spui că habar nu am eu ce viață duci tu și cât îți este de greu. Problema e că nu au nicio legătură una cu alta. Sunt câteva lucruri autentice în viața asta, iar iubirea e unul dintre ele. Tu însă ai renunțat foarte ușor la noi, ai aruncat totul la gunoi. Și ce ai rezolvat??? Asta-i marea întrebare. Ce ai realizat în felul ăsta? Cât timp ai de gând să fii propria-ți prizonieră și de ce? Care-i miza? Dar e mai comod să crezi că totul se consumă, că totul moare și să trăiești viața ca pe o aventură. În felul ăsta nu pui preț pe nimic, în felul ăsta trăiești doar pentru senzații.

Draft

Dacă știam că Dumnezeu îmi dă un bonus, te-aș fi sunat. Mai bine vii la înmormântarea mea, decât să mori cu mine în fiecare clipă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Noi doi nu suntem despărțiți decât fizic. Aș pune pariu cu tine acum că dacă ne-am întâlni, ar fi ca și când ne-am fi ținut în brațe ieri. Între noi doi nu există timp.

Draft

Decalogul vieții mele dacă o să trăiesc și dacă o să mă lași să îți spun ce am trăit:

1. Să mă reîntorc să sorbim adevărul.

2. Să îți cer să reîncepem să dansăm împreună pentru totdeauna și atunci când ne vom odihni și vom fi oboșiți, să nu ne mai dăm drumul la mână ca să ne ia altcineva la dans.

3. Să îți arăt cum ar fi să trăim noi doi, dacă tratamentul dă rezultate și nu o să mai cresc crini în pântec.

4. Să ne căsătorim, desculți, cu flori de câmp și cu miros de iarbă proaspătă.

5. Să facem copii din noi și să înfiem și alți copii.

6. Să primesc toată tandrețea pe care am ținut-o departe tot timpul ăsta și să îți dăruiesc toată dragostea pe care am ascuns-o în minciuni.

7. Să facem dragoste până ce i-am stârni gelozia lui Dumnezeu, l-am enerva și ne-ar trimite la dracu'.

8. Să ne certăm și apoi să râdem ca nebunii.

9. Să facem nopți albe, discutând de una, de alta, să te încolăcesc cu brațele și cu picioarele mele, să te inhalez și să te mângâi.

10. Să te trezesc cu un sărut și să te adorm cu un altul.

p.s.: Decalogul e valabil doar astăzi. Mâine se poate schimba. Avem atâtea de recuperat.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am trăit o veșnicie trezindu-mă dimineața fără să știu dacă mai apuc să prind apusul și culcându-mă seara fără să știu dacă mă mai trezesc. Nu mai poți să folosești metafore după ce te săruți cu moartea. M-ai închis în tine, în sufletul tău, adânc, m-ai ferecat cu șapte lacăte și șapte chei... Dar eu trăiesc, sunt vie. Nu o să bat cu pumnii să deschizi, nu o să fac gălăgie, o să mă descurc, sunt fată mare.

Dacă eram lucidă, intuiam prezentul în care ești. M-am bazat doar pe ceea ce am simțit noi doi, atât, pe ceea ce ne spuneam prin cuvinte și fără cuvinte și îmi ziceam secundă de secundă că, dacă o să mai am viață, mă voi întoarce și vom face tot ceea ce nu am făcut înainte de plecarea mea.

Aș fi vrut, în perioada asta să îi spun Lunii ce trăiesc, mi-era teamă că o să-ți spună. Era mama ta... N-am fost în stare să ies din mine decât acum, după ce toate s-au terminat. Poate că dacă îți spuneam de la bun început adevărul, prezentul arăta altfel. Sau poate că a trebuit tocmai să nu îți spun ca să putem să fim în acest prezent și să ne dăm seama că ceea ce considerăm a fi infinit e doar o parte. O parte mică din ceea ce urmează să trăim, fiecare pe cont propriu. Când e vorba de suflet, nu facem trotuarul. O să îți dau forward la toate mesajele pe care ți le-am scris și o să afli și cât de absurd mă simt în aceas-

tă poveste. E prima oară când simt că Dumnezeu își bate joc de mine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt plin de cicatrice de la oameni care m-au iubit și pe care mi-am făcut nevoile. Să nu-ți faci griji! Ai văzut ce penibil personificăm viața atunci când, de exemplu, spunem căca-m-aș pe ea de viață? De ce o personificăm? E nostim, nu? Cred că cel mai frumos lucru pe lumea asta e să mori și cel mai urât e să-i faci rău altuia mai slab decât tine. Nu-i așa că mă înțelegeți? Nu-i așa că o să-mi zâmbești mereu la fel, că ai să te uiți în ochii mei la fel? Nu-i așa că tu nu o să mori? Nu-i așa că noi doi suntem veșnici? Nu-i așa că nu o să mă lași singur niciodată?

Draft

*Afară este un vișin. Are fructele coapte, dar acre...
Îmi amintește de vișinul din curtea bunicii. Undeva în noi, în adânc, fiecare iubește pomul lui.*

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Acum îmi dau seama că nu moartea e cel mai grav lucru, ci să rămâi în viață fără să mai ai vreun sens, să simți că nu mai ai pentru ce să rămâi. Respir prin tine, cum am făcut-o neîncetat de când te cunosc. Poate că uneori nu am știut să te las să îmi simți răsufierea și mi-am ținut respirația dându-ți senzația că sunt moartă.

Nu știu ce o să se întâmple de-acum încolo fără tine. E mai periculos decât diagnosticul pe care mi l-au pus ei. Încearcă să te întorci. Încă se mai poate.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu mai am suflet. E la tine. În toate relațiile în care mă bag, mint. Nu am cum să fiu eu. Eu sunt doar cu tine.

AM DIN NOU 3 ANI

Draft

Nimic nu ne poate consola de moarte. Acțiune și memorie. Prezent. Trecut.

Crinul sălbatic a fost smuls. Medicii mi-au lăsat în loc un crater. E gaura timpului trăit fără tine. Am ieșit din spital singură. Veneam spre casă și priveam vitrinele fără să descifrez ce conțin. Îmi admiram silueta. În sfârșit, mi se vedeau oasele. Obsesia adolescenței mele. Am ajuns în fața casei părinților. Nu aveam curajul să urc. Așteptam. Lângă mine parchează o Yamaha 1600. Galbenă. Strălucea. Mi-a făcut cu ochiul. Și eu, tânărului care o conducea.

— Vrei să urci?

— Să urc?

— De ce nu?

— De ce nu?

Când trăiești cu ideea morții, primele secunde de viață eliberate de cronometru sunt derutante. Nu știi ce să faci, nu știi cum să reacționezi, nu știi ce ți se

întâmplă, e efectul invers al secundeii în care am aflat că urma să mor. Motociclistul era un tânăr care a coborât, a deschis portbagajul, a scos a doua cască, mi-a fixat-o și m-a invitat în spatele lui.

— *Te-ai mai dat?*

— *Da, demult.*

— *Eu merg până la Otopeni. Te las în drum?*

— *Nu cred.*

— *Urcă.*

— *Aici locuiesc.*

— *Atunci mă însoțești și te aduc înapoi.*

Am acceptat. Băiatul avea 35 de ani, era chirurg și motorul era evadarea lui. Îi plăcea să se lase foarte mult la curbe și să taie distanțele dintre mașini. Nu știam ce caut pe motocicletă omului, aflasem că sunt sănătoasă doar cu câteva ore înainte și nu îmi venea să cred, nu puteam să mă bucur, eram paralizată, șocată, speriată, reacționam exact ca un animal la comandă.

— *Lasă casca pe ghidon.*

— *OK.*

— *Ai niște ochi foarte frumoși.*

— *Da?*

— *După ce îmi cumpăr laptopul te invit la un ceai.*

— *Poate altă dată. Am puțină treabă.*

— *Ce treabă?*

— *Am fost puțin plecată și trebuie să rezolv una, alta.*

— *Cu ce te ocupi?*

— *Sunt fotograf.*

— *Cool.*

Părea un băiat simpatic, cu umor și cu o expresivitate aparte. O frumusețe tipic renașcentistă, un corp

lucrat, tânăr. Începuse să mă privească altfel din momentul în care i-am spus că sunt fotograf. A fost prima senzație că sunt din nou femeie, că nu mai sunt un număr într-un registru, un pacient, un caz. Pe drumul de întoarcere, când oprea la semafor, își lipea mâinile de genunchii mei cu pretextul că voia să mă întrebe dacă mi-e bine. Îi făceam semn cu degetul că e OK. Dar mâinile lui nu se dezlipeau. Dimpotrivă. Îmi masau genunchii într-un mod foarte intim. Era prea evident ca să nu înțeleg. M-a lăsat exact de unde m-a luat. După ce mi-a dat casca jos, i-am mulțumit și am vrut să plec.

— Stai, unde pleci așa? Nu-mi dai numărul.

— Scuză-mă. Notează... 07.....

— Și atât?

— Atât, ce?

Mi-a sărutat mâna și a încercat să mă ia în brațe.

— Atât. Ne cunoaștem de două ore.

Aveam senzația că fusesem suspendată în timp, că fusesem închisă într-un borcan care tocmai se spărsese și că viața mea acvatică nu avea nicio legătură cu realitatea. Că acum urma perioada de acomodare, de adaptare, de spovedanie. Au trecut câteva săptămâni în care am reînvățat să respir fără să mai văd sabia deasupra capului. Să trăiești cu ideea morții în sânge și fără acest verdict nu-i totuna. Deși în realitate ori-când poate să ne cadă ghiveciul în cap, ne instalăm comod în fotoliul timpului nostru, tolerăm blazarea, rutina, banalul, cel mult ne lamentăm și refuzăm faptul că scurgerea secundelor ne costă, uităm să fim vii.

Prima mea amintire este de la 3 ani. Tot ce am trăit până acum a rămas sugrumat într-o singură

fotografie. Oricând, dacă dau delete, poate să nu mai fie. Nu ne costă nimic trecutul. Avem noi senzația că face parte din noi, ne ajutăm într-un fel cu gândul că nu suntem fulgi care se topesc și dispar precum s-au născut. Atât. Am din nou 3 ani. Început.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Acum pot să îți spun ce s-a întâmplat.

Draft

Poate că uneori am vorbit prea în șoptă și nu m-ai auzit. Coboară în tine, acolo unde m-ai sechestrat, ia-mă de mână și hai să fugim. Lasă-ți prezentul să adoarmă, căci în el mă vei purta permanent. Sunt în tine, n-am cum să ies decât dacă mă lași și n-ai cum să mă lași pentru că mă iubești. Sau omoară-mă și atunci îmi voi face din sufletul tău un cavou. Poți oare să-l înjunghii pe Dumnezeu că a trimis valurile nebune ale furtunii să mă aducă pe malul tău?

**ÎȚI OFER TOATĂ VIAȚA CARE MI-A MAI RĂMAS
PENTRU TOATĂ MOARTEA PE CARE ȚI-AM SĂDIT-O.
Bucură-te. Eu, fără tine, nu am cum să respir.**

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu mai pot să îți povestesc despre cât de mult sau cât de puțin „te iubesc“. Poate pentru că abia acum am început să fac asta cu adevărat. Atunci când cuvintele nu te mai pot cuprinde și când ceea ce trăiești este peste. Nicio experiență nu egalează prelungirea vieții, amânarea morții.

Draft

Te-am căutat peste tot, Zmeu Albastru. Te-ai ascuns bine. Știu că m-ai văzut și că ai râs de privirea mea disperată. N-aveam cum să zbor cu aripi de plastic. Am coborât din nou în Iad, în adânc, să mă odihnesc. E gol, e pustiu, dracii dorm, locul meu nu mai e nicăieri. Lipsa de tine se vede cu ochiul liber. E o rană pe suflet, enormă, în fiecare zi se despică și mai mult și mănâncă din ceea ce am rămas, până o să mă mănânce de tot. Nu există vindecare decât prin recreare. Sunt neîntreagă, orbecăi ca un muribund, merg pe aceleași culoare pe unde am mai fost, dar nu mai e la fel. Mi-roase a hoit. Când ești la semafor și nu ești atent la schimbarea culorilor din suflet, poți să ți-l arzi ușor. Nu știi să respir singură. Focul Iadului nu pârlește, face scrum. Atunci te țineam de mână și nu simțeam decât căldura cumplită, transpiram și o luam amândoi la fugă prin timp — exista sens. Nu mai semăna nimic cu nimic. Cum poți să mai ai repere astfel? Schimbarea mănâncă din tine, te doare, atunci când nu ești atent și nu participi, când ceea ce credeai că ești nu are legătură cu ceea ce găsești, te doare până te distruge, până nu mai ești. Dar asta numai de tine depinde. Fiecare își face singur ordine în suflet. Ne-am schimbat. Tu nu mai ești tu, eu nu mai sunt eu, dar cercul sufletului în care zburăm rămâne același. Nu poți să bagi pe nimeni altcineva în el. Mai putem să ne întâlnim, alții, noi, virgini dacă nimerești ușa la care te aștept.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce-mi place când mă-ncurc...

Draft

M-am luptat cu spaimetele tale, cu îndrăgostelile tale, cu aripile tale, cu iadul tău, și întotdeauna, după un timp, am revenit unul în brațele celuilalt, legănându-ne pe un cântec de leagăn și zâmbindu-ne prietenește ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, căci iubirea noastră nu e nici măcar fisurată, nouă ne e frică să nu o vedem așa.

FERICIREA ARE UNEORI GUST DE LAPTE

To: floarea_soarelui@yahoo.com

M-am săturat. Simt nevoia să te privesc în ochi când vorbesc cu tine. Nici nu ar mai trebui să ne spunem ceva, e suficient să stăm și să ne privim în ochi. Nu știu ce te-a îndemnat să mă cauți, pentru că nu comunic, te-ai ascuns în tine. Simt doar că mă iubești așa cum te iubesc și eu. Atâta tot. Și asta, indiferent ce îmi spui tu. Eu am crezut fiecare literă. Chiar te-am crezut.

Draft

Aseară m-am uitat deasupra mea. Cerul era la locul lui. Lipsea doar o bucată de lună. Sfertul acela care face luna grasă și somnoroasă, luna care cască și ne înghite, luna din copilăria mea, a ta, a oricui. Mi-am pus capul pe pernă și nu-mi amintesc când am adormit.

Dimineața, când m-am trezit, m-am uitat din nou deasupra. Cerul era la locul lui. Dar luna, luna mea, nu mai era deloc.

Acesta este Iadul. Să îți pierzi luna, să nu îți mai găsești cerul pe care să îți danseze sufletul, să te afunzi în bezna absolută.

Am rău de înălțime, dar după ce treci o dată prin moarte, nimic nu-ți mai provoacă frică. Sunt sus, în vârful muntelui, fac o pauză, respir. Stau pe marginea prăpastiei, acolo unde altădată mă dădeam cu Dumnezeu cu schiurile. Am ridicat privirea spre Cer, dar Sus nu mai e nimic. Cerul nu mai e la locul lui. Am ridicat brațele spre Cer, dar nu a mai fost nimeni care să mă ia în brațe și să mă învărtească deasupra pământului. Am ridicat sufletul spre Cer, cuțitul — cu care am despiciat Cerul în două și ne-am luat fiecare bucata — încă e plin de sânge și doare. Asta înseamnă că am greșit. Întoarce-te. Dacă muntele își va despica gura și va scoate un țipăt, eu o să alunec în gol de pe buzele lui și nu o să mă găsești aici, desenându-ne o nouă lume, cu un nou cer. Vei găsi doar hârtia de desen și creioanele colorate. Am avut totul. Acum nu mai am nimic. Dacă n-am știut să-l aștept pe Dumnezeu, acum îl aștept pe Diavol.

SUB PĂLĂRIE SE ASCUNDE TIMPUL

Draft

Regret că nu mai pot să cred în basmele cu zâne. Stau și privesc crengile cireșului de-afară printr-un geam prăfuit. Înainte de asta am măturat pe muzică de Beethoven. Vasele murdare au invadat chiuveța. Amintirile din copilărie mă sufocă. Vreau să mai cred în basmele cu zâne.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu mai știi să trăiesc fără tine și dacă aș afla, ți-aș simți lipsa. Sunt doar o jumătate rătăcită, fără orientare, fără echilibru. De ce aș căuta să trăiesc așa?

Draft

Nu are niciun haz să spui „Pa“, să anunți că se sfârșește ceva. Dacă se sfârșește, se sfârșește fără să anunți. Ce urmează după „Pa“? Să spui „Pa“ și să nu termini, să continui. Așa a început povestea „Pariului“. Pa... Stele, pa... na, pa... iată, pa... etc., pa...

- Laț
- Palier
- Pălincă
- Palmă
- Palpitant
- Papagal
- Panglică
- Papirus
- Parabolă
- Paradis
- Panteism
- Pantomim
- Paos
- Paradox
- Paralel
- Paramnezie
- Parapon
- Paratoner
- Paravan

– *Parcimonios*

– *Paroxism*

– *Pauză*

– *Pariu.*

Stop. Atât. Asta-i viața. Un pariu pe clipe de ceară!

TANGO CU GOYA

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mă trezesc dimineața mai obosită decât atunci când mă culc. Și când mă trezesc, mă doare tot corpul, îl simt greu, ca pe o mare masă de plumb, ca pe o boală. Să mă dau jos din pat durează câteva minute. Mă doare fiecare pas pe care îl fac, de parcă ceva mă oprește să înaintez, de parcă vrea să mă țină blocată într-o secundă iluzorie. Mă lupt să mă duc spre undeva, în timp ce corpul meu refuză, iar conștiința cere să doarmă. Nu e un accent ipohondru. Ce bine m-ar înțelege Goya.

Draft

Nu știm cine suntem cu adevărat. Nu știm ce facem aici. Nu știm nici de unde venim, nici încotro ne ducem. Ni se întâmplă să luptăm cu lucruri în care credem sau nu credem. Nu suntem aici decât în trecere. Cum spunea Simone Signoret: „Pe zi ce trece, înțeleg tot mai puțin“. Lumea nu este decât zgomot, mult zgomot și multă răzbunare, cu R mare, și totuși, mergem mai departe și ne târâm cu ambiție genunchii pe malul fără de sfârșit al propriilor noastre angoase, neliniști, frustrări. Oricât de mult încerci tu să vezi lumea în frumos, e mult mai mult

urât pe lângă. Iar în final, moartea este cea care câștigă! Când Dumnezeu moare pentru o ființă, el nu moare pur și simplu. Rezumă prin moartea sa păcatul suprem, eșecul existențial de neîndurat. Când Dumnezeu moare în om, omul nu mai are de făcut decât un singur gest, gestul suprem, sinuciderea. Dumnezeu nu moare niciodată singur. Omul îl ucide în el pe Dumnezeu. Este alegerea omului dacă trăiește în acord cu Dumnezeu sau în dezacord cu El. Poți să simți pentru o secundă moartea de pe cruce? „Când trupul, nemaiputând să se mai sprijine, să-și poată ridica pieptul și să respire, intervine asfixia. Și prin aceasta, Și-a arătat iubirea Sa pentru noi.“ Singura care te eliberează de moarte este Iubirea. Avem dreptul să încercăm să ne răscumpărăm sufletul oricum. Nu există însă nimic altceva care să te convingă să te depășești pe tine, să-ți uiți limitele, să te redescoperi în afara Iubirii. „Toate lucrurile sensibile trebuie să treacă printr-o cruce și toate lucrurile inteligibile trebuie să treacă printr-un mormânt“ — Maxim Mărturisitorul. Nimic nu mă împiedică să cred că atunci când nu se mai descurcă cu Iubirea Sa pentru noi, când Iubirea Sa îl răvășește, Dumnezeu îi cere ajutor omului, învățându-l să Iubească. Pe unii îi costă o clipă lecția aceasta, pe alții, viața. Unii nu cred în iubire pentru că nu au avut parte de ea, alții au mirosit-o doar și de frică s-au îndepărtat zicând că pute, alții s-au aruncat trăind în Iubire. Iubirea te învață să nu regreti, să îți asumi, să depășești limitele omenescului, confuzia de zi cu zi a rutinei, să învii.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Moartea nu mă mai sperie, nu mai înseamnă nimic.

Draft

Diagnostic: neoplasm. Cu alte cuvinte... Cancer. Sec. Fără cale de întoarcere. Un singur traseu: citostatice, iradiere, încercare, incertitudine, luptă, speranță, schimbarea metabolismului, dureri, nervozitate. Depinde de interacțiunea fiecăruia cu tratamentul, de felul cum îl suportă, psihologic și organic. Stau cu telefonul în mână și nu știu ce să fac. Apăs pe „call” să îți dau telefon ca să îți spun adevărul sau să îți trimit un mesaj prin care să scriu simplu, fără explicații „s-a terminat”. Am ales varianta doi și am început să îmi caut minciunile, muniția, pentru a te convinge. Trăiesc un delir. Spaima morții m-a posedat fără încetare. Nu aș putea să îmi iert niciodată dacă în final nu ți-aș spune adevărul. Mi-am ros unghiile până mi-a țâșnit sângele, mi-am mușcat mâinile de durere până mi-am făcut răni, am plâns până ce mi-au secat ochii și nu mai aveam lacrimi. Acum ce mai am de făcut? Să traversezi Iadul singur e un delir. Aș vrea să îmi atingi mâna sau obrazul, să mă abandonez puțin și să simți prin ce am trecut. Cuvintele nu pot cuprinde.

Singura secundă reală când știi cu adevărat cine ești este înainte de moarte. Restul secundelor se apropie vulgar sau timid de o semiintuiție, de departe o falsă întâlnire cu adevărul. Când moartea se apropie, este momentul când intuiția omului se manifestă pe toate planurile. Inclusiv visele din ultima perioadă mi-au marcat existența. Simțeam că eu voi fi aceea care îl va ajuta să moară. Era noapte. Lună

plină. Eram într-o mașină neagră, cu trapă. Ploua, era frig, era iarnă și o perdea de ceață. O ceață lăptoasă ne îmbrăca drumul. Străpungeam perdeaua și simțeam cum ceața ne înfășoară de parcă intram într-un joc, într-un vârtej. Șoferului nu-i vedeam fața. Era un necunoscut. Să pleci la întâlnirea cu Absolutul împreună cu un necunoscut. Absurd. Ironic. Încercam să îmi mișc picioarele și eram imobilizată. Corpul meu cedase. Se prăbușise pe canapeaua din spate a mașinii și nu mai răspundea la nicio comandă. Luna îmi pieptăna privirea. Nu știam încotro merg, ce fac, nimic. Părea real și halucinant în același timp. Noroiul mă îngrozea. Un noroi negru care îți înghițea respirația. Auzeam cum roțile se luptă să nu se lase încolțite de mocirla de-afară. Un sunet asurzitor de moarte ne înțepa auzul. Parbrizul era sărutat violent de mii de picături de ploaie. Nu aveai nici măcar curaj să te temi. Era ca o transă, ca o comă, căreia îi așteptam inertă apogeul. M-am trezit în timp ce mașina mergea, mergea, mergea, fără să știu vreodată dacă a ajuns la vreo destinație.

M-am trezit cu o stare de rău. Cu cât ieșeam mai mult din vis și intram în real, cu atât mă simțeam mai rău. Simțeam un rău cu gust amar, localizat în zona encefalului. Imaginile erau distorsionate. Multe voci îmi astupau coșmarul. Țipau de mama focului. Nu distingeam nicio privire. Totul se învârtea, se învârtea, se învârtea până ce... nu știu ce s-a mai întâmplat și nici cum m-am oprit din tot iureșul acela. Asta a fost ziua de dinaintea morții. Asta pățești când

încerci să te apropii de moarte fără să fii chemat. Pactul cu Dumnezeu nu există. Există doar pactul cu Diavolul. Dumnezeu nu îți dă garanții, nu se târguiește, nu te păcălește. Când te apropii de moarte, simți asta cu toată ființa ta. Nu există cale de mijloc. Dar asta nu o poți spune decât atunci când lași moartea să îți cuprindă sufletul, când, pentru o clipă, pentru câteva clipe sau pentru totdeauna ai întâlnit moartea. Când auzeam vorbindu-se astfel despre moarte, mi se părea fie o imensă impostură, fie o mare bazaconie, o născocire tembelă a unor minți tembele. Și iată-mă acum trăind în preajma morții și știind că alții în situația mea anterioară vor gândi la fel ca mine, vor spune ceea ce am spus și eu, vor râde cu gura până la urechi fără să creadă o literă. Diagnosticul de tembelă îmi va fi asigurat, dar zău dacă îmi pasă. În astfel de momente nu-ți mai pasă. Impulsul de a urla în gura mare că există un Dumnezeu îl are oricine se întâlnește cu moartea. Dacă nu îl întâlnești pe Dumnezeu în iubire, îl întâlnești sigur în moarte. Doar că atunci nu mai poți să îl trăiești, ci doar să ai certitudinea existenței lui. De murit, murim toți într-o zi. Nu asta contează. În toată lipsa de sens pe care o simțim acut în venele noastre, rămâne de văzut dacă suntem în stare să ne depășim condiția. Să nu rămânem niște animale care mulg clipele. Moartea poate să fie în fiecare clipă. Fiecare clipă pierdută e o clipă de viață pierdută. Acum n-aș vrea să mai conving pe nimeni că există iubire, că există Dumnezeu, că există Diavol și că există ratare. Aș vrea să tac puțin și să mă rog.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Când doi oameni se iubesc, decizia unuia este valabilă și pentru celălalt. Doi oameni care se iubesc sunt, de fapt, unul singur. Simt, gândesc, trăiesc, respiră în aceeași direcție. Nu se chinuie să aibă același zbor. Îl au firesc, de la sine. Timpul nu mai are nicio valoare când iubești. Sunt iubiri de cinci minute, de cinci secunde, de cinci suțimi de secundă adevărate, cumplit de adevărate, față de iubiri de cinci ani, de cinci sute de ani, de cinci mii de ani, care se pierd, se risipesc, se uită, se dilată. Poate că timpul, când începe să existe între doi oameni, nu știe să unească, distruge. Sau poate că oamenii, încercând să îl încadreze pe Dumnezeu în propriile lor limite, îșiucid zborul spre infinit, se sufocă cu propria lor nemărginire, cu frumosul care există neîngrădit. Judecata oamenilor nu mă interesează. Pentru mine contează judecata lui Dumnezeu. El singur știe că gestul meu a fost dintr-o iubire supremă, că nu poate fi gelos pe doi oameni care se iubesc, că însuși Fiul Lui a iubit. Cine altcineva ar putea să mă înțeleagă mai bine decât nu tu, Doamne?

BORDEL PENTRU ÎNGERI

Draft

Și după o ceață de multe luni, în care am trăit sau nu am trăit, am fost să-mi iau analizele. Am așteptat cu emoție toată perioada asta. Am făcut exercițiul răbdării și al lipsei de judecată, al înțelegerii dincolo de logică, de sens. Există ceva în noi care ne ține departe de dorința morții. Există ceva în noi mai puternic care vrea să trăiască și nu să moară. Toată perioada asta am trăit emoția de a primi un rezultat favorabil. Iei în

calcul orice drum, te antrenezi pentru orice, dar există undeva, în tine, speranța că dansezi pe ce muzică vrei tu, nu pe ce muzică pune El. Ești atât de disperat, încât încerci chiar să negociezi, să îți schimbe destinul în cazul în care nu ar coincide cu ceea ce vrei. Surpriza a fost alta. Nu numai că analizele mi-au ieșit bune. Nu am avut niciodată neoplasm. Diagnosticul meu nu a fost al meu. A fost al alteia. Al uneia care, crezând că este sănătoasă, nu s-a tratat și a murit. În timp ce eu am traversat Iadul terapiei împotriva cancerului, mi-am ars ani din viață, m-am radiat, m-am otrăvit, convinsă de medici că este singura ușă deschisă spre viață. Am stat cu hârtiile în mână, în fața spitalului, pe o bordură, ore întregi, fără să știu încotro să o iau. O avalanșă de fotograme, de stări, de conexiuni mă invadează. N-am putut nici să mă bucur, nici să-mi pară rău. Am fost năucă, paralizată. Când ești în poveste, nu poți să crezi. Prima reacție este de negare. Nu am putut să am nicio reacție ore întregi. Dacă privești din afară, unghiul de observație e altul și detașarea de tine nu o poți face imediat, procesul de conștientizare și apoi de acceptare cere un timp. Unul dintre medicii care s-au ocupat de mine pe tot parcursul tratamentului mi-a povestit întreaga eroare. Cum a început și până în ziua în care am aflat. Când m-am dezmeticit cât de cât, i-am povestit avocatei mele. Toate probele pe care le puteam strânge erau insuficiente ca să câștigăm. De altfel, cea mai cretină situație. Absurdul căruia nu îi poți face față, cu care nu te poți lupta. Cineva îți calcă viața în picioare și tu nu poți să te aperi, nu ai cum să demonstrezi asta pentru că toți sunt mână în mână, pentru că e o pânză de păianjen care te prinde și te

sugrumă. Nu de amenințări mi-era teamă, ci de faptul că șterseseră toate probele, ca și cum nu existasem vreodată în acel spital cu acel diagnostic. Dacă făceam pasul de a merge în instanță, aveau probe să se scoată. Am încercat toate ipotezele teoretice pentru a găsi o soluție legală și de a avea câștig. Am consultat mai mulți avocați care m-au sfătuit să nu demarez niciun proces. Hârtiile cu parafă de care beneficiam erau interpretabile și în mare parte lipsite de sens. Și viața mea? Anii care s-au făcut scrum? Ce să înțeleg din asta? Tot Dumnezeu răspunde și de asta? Sau să spun că așa a fost să fie? De ce? De ce eu? De ce așa?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Experiența este singura care te face să te schimbi profund și să îți schimbi un punct de vedere cu altul. Ca să nu mai poți să crezi în ce credeai, trebuie să treci cu toată ființa ta prin altceva mai puternic care să îți răstoarne credința, valorile. Depinde cât curaj ai să nu fii stâncă, blocat în prejudecăți, dogme, reguli, ci să te arunci, să trăiești, să primești, să te lași modificat, să dăruiești, să încerci și apoi să știi unde ești și cine ești. De la un moment la altul poți să te schimbi. Cu cât ai mai mult curaj să trăiești, cu atât îți poți schimba punctul de vedere. Viața trăită e tot ce contează. Am ales să stau departe de tine când am aflat că am cancer. Nu am vrut să împărtășesc cu nimeni moartea mea. În fiecare zi muream puțin câte puțin. Am vrut să îți vezi în continuare de viață, fără să aștepți nimic. Am fost să-mi fac analizele și am aflat că diagnosticul real nu a fost niciodată acela de neoplasm. Tot ceea ce am trăit a fost o eroare. Timpul este

singurul care merită exploatat și pe care nu ți-l dă nimeni înapoi. Totul se distruge, se reconstruiește. În afară de timp. Puteam să trecem împreună. N-a fost nevoie de asta. A trebuit să rămânem singuri. Dumnezeu ne-a dat această încercare să ne salvăm, nu să ne pierdem.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Putem fi atât de mulți într-un singur trup, încât până când nu stă definitiv ceasul, nu vom ști care dintre cei mulți am fost noi cu adevărat.

Draft

Aș vrea să pot să îmi răstignesc mintea, să-i înfig câteva piroane și să mă eliberez de coșmarul trecutului. Eu nu mai sunt eu. Nu mai pot să respir de-atâta moarte. Pe nările mele navighează cadavre, prin venele mele se duc lupte, iar pe riduri își fac îngerii canale de scurgere pentru lacrimile ce urmează să mi le verse. Iubirea nu te sărută pe frunte. Iubirea doare, te sfâșie, te rupe în bucăți, te mănâncă de viu. Dacă-i rezști, ajungi să îl cunoști pe Dumnezeu. Dacă nu, te mulțumești cu Iadul. Cel mai important lucru pe care îl avem, în tot ceea ce nu avem: să luptăm să nu ne vindem sufletul. Aici am cunoscut întunericul. Și nu întunericul nopții care te mângâie și este la îndemâna oricui. Întunericul din mine, iadul din mine, hoitul care nu poate fi înlăturat, mizeria care te roade și-ți penetrează fiecare celulă, avalanșa de paraziți care-ți amorțesc spiritul și te conduc subtil să ți-l pierzi. Drumul spre Iad nu e grăbit, e lent, lent, lent, e la braț cu

Diavolul, cu răbdare, ca un vals vienez, cu o cupă de șampanie. Dumnezeu nu o să te cinstească niciodată astfel. Dumnezeu îți dă apă sau sânge. Și niciodată nu o să-ți ofere brațul, ci crucea. Am atâta chef de luptă acum, că aș putea să ți-l invit pe Dumnezeu la dans, să țin crucea de umeri și de mâini și să începem un tango pe viață și pe moarte. Știu că iubesc și că nu am nevoie să dezvălui asta. Știu că nu am ucis un suflet, ci l-am lăsat să învie. Nu cer iertare. Nu cer izbăvire. Cer liniște. Nu mi-e frică de judecata oamenilor pentru că nu dau doi bani pe ea. Scurp pe toate principiile și regulile. Dacă am ceva de urlat, îi urlu lui Dumnezeu. El știe adevărul. Știe că iubirea nu poate fi condamnată decât de diavol și știe că cei care trăiesc Iubirea, trăiesc cu adevărat, sunt liberi în sinea lor și nicio închiisoare de pe pământul ăsta nu poate să le lege aripile. Iubirea aceasta detașată sperie, îngrozește, înfricoșează. Așa își cerne Dumnezeu copiii. Îi lasă liberi. Și cei mai mulți ajung să-și facă parc de distracții din suflet.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ne-am întâlnit într-o cafenea cochetă lângă Piața Domenii și nici măcar nu știu ce ți-am zis. Eram singuri. Nu ne văzuserăm de veacuri. N-am putut să-ți sar în brațe. Mi-era prea puțin. Îmi venea să te mușc de dor. Cu ce rămâneam după? Nu părea nimic schimbat. Totul avea un aer proaspăt, de parcă plecaserăm amândoi de-acasă în dimineața aceea și ne întâlniserăm seara, în oraș, la un pahar. Sutele de zile, miile de ore care s-au scurs fără să ne atingem au dispărut din momentul în care ne-am reîntâlnit privirile. Mi-a fost atât de dor, că nici măcar nu

puteam să îți arăt. Vorbeam fără să vorbesc eu. Atunci când sufletul simte una și gura rostește alta, cine vorbește? Știu că tu auzi ceea ce trebuie să auzi și că nu ascuți decât ceea ce se șoptește în adânc, acolo unde rostirea nu are decât un înțeles. Din momentul în care ne-am ridicat de la masă, am știut că nu o să dureze mult până o să te sun și o să îți spun că nu pot fără, că tot ceea ce trăiesc în afara ta sunt doar aproximări. Trebuie să-ți desenezi un prezent al nostru. Ne iubim. Timpul nu există. E doar invenția noastră.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu ți-am reîntâlnit gustul niciunde. L-am căutat tot timpul ăsta în speranța că măcar o picătură din cineva îmi va aduce aminte de tine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cu aceeași emoție deschid mailul. De parcă sunt în primele zile când te-am cunoscut. Au trecut 14 ani și tresar la fel ca în prima zi.

Tot ce respir e legat de noi. Am încercat, am răsîncercat, iar am încercat să mă desprind de tine... nu se poate. Ești în tot ce sunt. Am venit în brațele tale, am fugit, iar m-am întors, iar am fugit și tot așa, ca o fetiță răzgâiată care nu își ia viața în mâini fiindcă mai are de alergat, de căzut și de julit genunchii. Și mereu, mereu și mereu m-am întors pentru că nu mai puteam să respir fără, pentru că fără mă sufocam. E atât de simplu, încât nici nu știi ce e. E atât de frumos, că nici nu are definiție. Nu numai că nu ne-ar putea despărți nimeni niciodată cu

adevărat, căci nu există nimeni care să dezlege iubirea, dar noi doi nu ne-am putea despărți, în viață sunt lucruri care se întâmplă definitiv.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nici eu nu am trăit cu nimeni care să se ridice la rangul tău. Cu tine am trăit totul, fără niciun efort, se întâmpla de la sine și era natural. Îmi este frică acum când te-ai întors, pentru că nu știi dacă ești reală. Dă-mi timp. Am nevoie să mă obișnuiesc. Am de închis o relație și am nevoie să mă conving că ești tu și n-am înnebunit.

Draft

Știi cel mai bine cum este să simți că trăiești o mare și nemiloasă pauză. De fapt nu trăiești nimic. Tot ceea ce ți se întâmplă nu ți se întâmplă. Tot ce respiri nu respiri, se oprește înainte de plămâni și nu faci altceva decât să inhalezi acut durerea dezgustului, a eșecului, a înfricoșării. Îmi aud țipătul în timpane. Mă zgârie! Nu-l mai suport. Mă vizitează gândul sinuciderii. Știu ce spun unii: că fie te sinucizi atunci când ești foarte trist, fie atunci când ești prea vesel. Mie mi se pare că sinuciderea nu ține nici de tristețea, nici de veselie noastră, ci de umorul cu care avem curajul să ne privim. Ce pot să fac dacă rămân? Ce pot să fac dacă nu rămân? A acționa sau a nu acționa? Moartea nu se negociază. Moartea o accepți sau nu o accepți. Și atunci când crezi că o accepți, în profunzime nu o accepți. Moartea nu poate fi acceptată. Ne sfărâmă. Doar înțelepții acceptă să fie distruși. Restul preferă iluzia

blatului de prăjitură. Pui drojdie în cele mai negre clipe și dacă drojdia e bună, viața este puțin mai colorată și lipsită de denivelări. Mai bine sânge înghețat decât sânge calduș. Moartea nu este un act iresponsabil, dacă viața nu este un act impertinent. Îmi număr clipele pe șinele din palmă, pe firele albe din păr, pe nisipul din privire și simt cum clipele au lăsat urme. Viața mea nu este o fantomă care bântuie timpul.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ce facem acum? Să facem din nou prezentările...

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am făcut o pauză în a trăi noi doi fizic. Profund, suntem aceiași. Nu ne-am schimbat. Sufletul arde la fel, respirăm printr-o singură pereche de nări. Da, asta e cel mai important, că nu ne-am stins. În acest timp am trăit relații diferite cu alte persoane și oamenii care au trecut prin noi au lăsat urme. Cu ei am fost într-un fel în care am vrut sau în care au avut ei nevoie. Ne-am schimbat în funcție de ei, ne-am rupt din noi și le-am dat. Nu mi-e frică de mărunțișuri, de faptul că am învățat diferit să trăim în cuplu. Nu mi-e frică de universul superficial care se coafează ușor, într-o scurtă perioadă, după nevoile unuia sau ale celuilalt. Lumea reală, zilnică, în care ar trebui să trăim se formează și, oricât de diferită ne-ar fi, am ajunge să avem același mal. Pe cei mai mulți exact asta îi sperie. Că viața de zi cu zi este alta decât viața din scrisori. Traiul în doi nu este egal cu traiul de unul singur. Viața în doi îți limitează într-un fel libertatea. Și nu mulți

sunt dispuși la această schimbare. Dar mie nu de asta îmi este frică. Nu-mi este frică decât de Dumnezeu. Exercițiul minciunii e ca un virus. Dacă te îndeletnicești să îl practici, uiți să te mai dezobișnuiești de el. La un moment dat te contopești atât de bine cu realitatea creată, imaginară, falsă, încât nici nu mai știi cine ești și nici nu mai ai nevoie să știi. Eu exact de asta mă tem. Mă tem de iluzii. Vreau adevăr. Și cu cât am mai multă nevoie de asta, cu atât pierd certitudinea de a-l avea. E atât de simplu să ascunzi realitatea, încât nici nu trebuie să depui prea mare efort. Singura care te poate trage de mânecă este conștiința. Dar nici ea nu face niciun pas în momentul în care celălalt nu ar putea supraviețui în realitatea ta. Dacă lui îi faci bine mințindu-l, conștiința nu se trezește și nu îți cere nimic. Și atunci alegi îndepărtarea de adevăr și comercializarea iluziilor. Cum ar fi: te întreabă ce faci la calculator și tu îi răspunzi drăgăstos că lucrezi la un proiect, în timp ce, în realitate, stai pe facebook și flirtezi, cauți victime. Sau te întreabă de ce nu ai răspuns la telefon când te-a sunat și tu o convingi la fel de drăgăstos că erai în ședință, în timp ce în realitate erai în mijlocul unei superpartide de sex. Sau te întreabă de ce lipsesc bani din cont și tu, și mai drăgăstos, îi povestești de teancul de facturi și de cheltuielile casei, în timp ce ai fost în nu știu ce excursie în Panama despre care ea credea că este o delegație. Drăgăstos în funcție de temperatura situației. Și, de fapt, ce trăiești?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trebuie să te relaxezi. Nu e deloc așa. Oamenii nu sunt la fel. Noi trăim în funcție de celălalt. Nu avem

clișee. Dacă am fost într-un fel până acum, nu înseamnă că trebuie să fiu și de acum încolo. Dacă te-aș minți, înseamnă că ceva din comportamentul tău ar cere asta. Nu văd de ce ne-am întoarce la ce ne-a distrus. Minciuna ne-a omorât. De ce am pune la îndoială faptul că o dată ne-a fost de-ajuns.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

De cele mai multe ori nu poți să îi spui omului cu care trăiești adevărul gol, pentru că nu îl acceptă. Cel care ar putea să te accepte cu tot universul tău, cu toate nevoile tale este doar omul care te iubește așa cum ești și care nu vrea să te schimbe după nevoile lui. Minciuna este îngrozitoare doar dintr-un singur punct de vedere. Este similară anulării de sine. Este trădarea majoră. Mințindu-mă, nu o să mai știu cine sunt. Nu o să știu cu cine trăiesc și cui i-am dat în grijă sufletul. Mi-e atât de frică de minciună, cum îmi este frică să nu mă pierd. Moartea sufletului se cicatrizează o singură dată. Și nu poți să îmi dai nicio garanție pentru asta. Să nu-mi spui că fiecare este răspunzător pentru ceea ce crede, pentru că în doi nu este la fel ca de unul singur.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Pe tine nu aș putea să te mint. Suntem liberi și nu aș putea să te leg cu nimic. Atunci când unul alege să plece dintr-o relație, asta se datorează faptului că trebuie să o ia în altă direcție, pentru a se onora pe sine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă avem aceleași nevoi, traiul în doi nu este foarte diferit de traiul de unul singur. Diferențele apar în momentul în care nevoile unuia sunt altele decât ale celuilalt. Dacă ne simțim bine respirând același aer, atunci aerul nu trebuie schimbat. Dar nici asta nu ai de unde să știi. Cu un om nou este ca la ruleta rusească. Până nu trăiești cu el în același spațiu, până nu împarți cu el același univers, tot ceea ce presupui, speri sau intuiești este relativ.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Noi doi am trecut prin atâtea, am trăit atâtea, ne cunoaștem, suntem lupi bătrâni, nu avem cum să ne mai ascundem după deget. Noi doi, dacă trăim acum, nu avem cum să trăim pe jumătate. Devenim unul sau ne ucidem. Este ipostaza perfectă în care ne mai putem regăsi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

În doi apare un exercițiu extraordinar de frumos, pe care nu ai cum să îl încerci de unul singur. Nevoia de a nu trăi prin tine, ci prin celălalt. Bucuria de a face pentru celălalt ceea ce îi face plăcere și dorința de a renunța la acțiuni care nu îl fac fericit. Dacă schimbul este reciproc și dacă această intenție există de ambele părți, apare o senzație rară de împreună, de împlinire. Genul acesta de cuplu se întâlnește accidental astăzi. Cuplul contemporan suferă de sciziune de la naștere. Suntem atât de egoiști în manifestarea noastră de a ne apropia de o altă ființă, nu vrem să renunțăm niciun milimetru la libertățile noastre, ne conservăm atât de puternic eul,

încât marea majoritate a relațiilor sunt pline de tensiune, de luptă și lipsite de armonie. În doi îți reduci aria de manifestare. Pentru că se întâmplă să existe momente în care celălalt să nu fie pe frecvența ta și să nu aibă nevoie de ceea ce ai tu nevoie. Și atunci, fie amâni să te manifesti în acel sens, fie te manifesti dacă nu îi faci rău celuilalt. Căci fiind în cuplu, ai această responsabilitate. Cu tine ai dreptul să te porți oricum. Cu altă persoană nu ai acest drept.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

„Trebuie să găsești ceea ce te ajută să-ți exprimi sinele, fără să le faci rău celorlalți. De asemenea, trebuie să găsești ceea ce-i ajută pe ceilalți în exprimarea de sine, fără să-ți faci vreun rău.“ Citat dintr-o carte din aia de înțelepciune pe care o citești mai degrabă voi, femeile. Eu aleg să trăiesc cu tine totul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cineva spunea că o relație perfectă conține trei elemente: admirație, respect și atracție. Le avem pe toate.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Deci?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă aș vrea să plec o săptămână undeva, oriunde, să fiu singură, fără tine, ce ai spune?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ce mai poate fi o săptămână, când ai dispărut o veșnicie?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Există un timp în viața asta pe care ai nevoie să îl petreci doar cu tine, fără nimeni altcineva în preajmă, fără părinți, fără iubiți, fără prieteni. Este timpul în care înveți să te cunoști. Cuplul ideal este cuplul în care cei doi se regăsesc simultan în orice întreprind. Utopic? Nu. Rar? Da. De aici se naște infidelitatea, plecările unuia sau ale celuilalt spre alte experiențe când unul din cei doi nu este dispus să răspundă nevoilor celuilalt sau pur și simplu nu poate, nu este pregătit.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ideea e să nu faci pe altcineva răspunzător pentru ceea ce simți sau gândești tu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Poate că este greșit spus infidelitate. Fiecare dintre noi are obligația să nu treacă prin viață ca o broască, doar să facă slalom și să sară peste ceea ce este echivoc, fragil sau tabu. Dacă în noi se desface un crater, suntem obligați să îl astupăm. Altfel, găurile nevindecate se transformă în frustrări, în complexe.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

O relație devine sacră atunci când amândoi sunt prezenți pe deplin.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Definiția din DEX a infidelității este parțial corectă. Mai degrabă, formală. În viață, infidelitatea e mult mai complexă și simplă în același timp. Nu ai niciun drept să judeci transformarea celuilalt. Ea poate evolua în paralel cu a ta sau poate fi independentă de tine. Totul ține de atenție. E ca într-un dans. Dacă ești atent, ții ritmul cu celălalt. Dacă nu, te trezești pe câmp, în timp ce partenerul tău e pe munte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Există în noi instinctul de posesie, de a-l avea pe celălalt doar pentru tine. Nu știi cine e deschis să își împartă partenerul în mod profund. Deși în realitate, fiecare e liber. Cred însă că este dorința de protecție față de zona cea mai fragilă care te definește: sufletul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Fiecare este răspunzător pentru crearea sau pierderea eului său. Celălalt nu poate decât să fie în preajma ta, să te tragă de mânecă, să îți sugereze, dar nu are cum să îți impună. Haina cu care defilezi, felul în care o porți sunt opțiuni proprii.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Fricile tale sunt copilărești. Crezi o lume bolnavă și apoi îți este frică de propria ta creație. Lumea este așa cum o vizezi. Să îți reamintesc cât de bine dansam împreună înainte? Crezi că asta se uită. Nu poți intra într-o relație cu frică, cu prejudecăți. Nu îți promit nimic, tocmai ca să nu îți fac niciun rău.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Îmi amintesc ce spunea bunica: „Prima regulă când vii în deșert este să călătorești fără bagaje“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Puterea unui om constă în abilitatea lui de a poseda și în același timp de a se supune. Mie nu îmi este frică de nimic cu tine. Știu că nu aș putea să mă plictisesc niciodată lângă tine, ba dimpotrivă, să fie o relație prea ne bună și instabilă, cu plecări și reveniri, cu căutări și răspunsuri. Și acum am alte probleme: să cred că ești reală, că te pot atinge, că te pot săruta, că te pot ține în brațe, că te pot mângâia.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Lumea este cenușă. Sufl-o și risipește-o!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu poți să vezi decât ceea ce ești. Așa că nu are de ce să îți fie frică. Atât timp cât te ai și nu te-ai pierdut, ești în siguranță. Trăim în doi, dar motivul pentru care ne-am

născut este iertarea sinelui. Chiar fiind în cuplu nu avem voie să ne oprim din acest proces de vindecare. Sunt planuri în devenirea noastră în care nu putem exista decât individual. Celălalt nu încap. Chiar dacă suntem părți ale aceleiași ființe, ne armonizăm în sine.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am depășit etapa în care să mă blochez în prejudecăți. Nu vreau să îmi mai pun limite. Știu că, pentru a mă cunoaște, trebuie să trăiesc și să intru în stări și în situații extreme, deloc comode, care să mă facă să mă iau la trântă cu mine. Nu o să zic niciodată că nu o să fac ceva. Nu am de unde să știu de ce o să am nevoie pentru ca să devin. Greșelile pe care un om le face sunt experiențe necesare pentru ca el să se alcătuiască, să se adauge. Greșelile unui om nu ar trebui să îl afecteze pe celălalt sau să îi provoace durere, pentru că devenirea este pe cont propriu și, dacă un om a ales să trăiască o experiență, a ales pentru că a avut nevoie de asta. Evident, nu să persiste în ea și să ajungă să facă rău, căci atunci nu se ajută, se distruge.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Iubirea înseamnă iertare. Procesul iertării începe în propria inimă. Dacă te-ai iertat pe tine, poți să îl ierți și pe celălalt. Altfel, e imposibil. Dacă ajungi să crezi că greșeala celuilalt poate să fie oricând greșeala ta, ierți. Și fiecare gest de iertare este suficient prin el însuși.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ceea ce poți să încerci într-un cuplu este să îți acorzi cât mai mult spațiu de explorare și să nu refuzi să trăiești în doi nimic. Să încerci tot ceea ce propune celălalt. Chiar dacă direct nu ai nevoie de o experiență, în orice poți să găsești un sens.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Existența este invenția noastră și de aceea depinde numai de noi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Confuzia, îndoielile, haosul, crizele, furia, disperarea și durerea constituie condiții excelente pentru autocunoaștere. Ființa este alcătuită din stări, iar viața din evenimente.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Pentru vechii greci există o relație cauză-efect între evenimentele exterioare și cele interioare.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vechii greci credeau cu înfrigurare că destinul unui om este proiecția lumii sale interioare.

Draft

Am primit vestea analizelor greșite cu câteva zile înainte de Înviere. Aerul avea alt miros. Cerul avea altă

culoare. Când trăiești închis într-o celulă de timp în care secundele se scurg foarte exact și nu se risipesc, începi să vezi altfel viața, ai alte valori, alte credințe. Stăteam pe bordura rece din fața spitalului, mai confuză ca niciodată și îmi simțeam aripile amorțite. „Încotro, Doamne?” Unde puteam să mă regăsesc? Nu îmi venea nimeni în minte la care să mă duc în acel moment și să mă spovedesc, dar simțeam acut nevoia de a mă duce și de a vorbi cu cineva. Aș fi putut să mă duc într-o cafenea, să mă așez la masa unui necunoscut și să încep să îi povestesc despre mine. Sau să mă duc pe stradă și să însoțesc oamenii în traseul lor, povestindu-le ce am trăit, cine sunt, ce caut. Sau să merg la un teatru, asta mi s-a părut cea mai bună idee, și să-i oblig pe oameni să privească înspre mine, în sală, căci scena în acel moment era doar mână în mână cu absurdul prin care treceam. M-am îndreptat spre centru. Am preferat să merg pe jos. Nu mai voiam să fiu captivă nici măcar pentru câteva stații într-o închisoare cu roți. La cinema Studio rula „Viața e un miracol”, ultimul film al lui Kusturitza. Casa, închisă. Nu mai erau bilete. Un semn. Am luat-o pe bulevard spre Universitate. Am trecut pe lângă Notara, m-am uitat la afișe, alt design, altă hârtie, alte nume, apoi am trecut pe lângă magazinul de bijuterii, Galeria de Artă, lângă ea era un sex-shop, farmacia... Am observat că jumătate din spațiul ei fusese alocat unei firme, un magazin cu lenjerie intimă, o librărie nouă, cinema Patria încărcat de reclame, o patiserie, o altă librărie, o altă patiserie și tot așa, observând schimbările din exterior, ridicolul, tristețea de pe chipurile oamenilor, întunericul din priviri, am ajuns într-un final pe trepte la Național, acolo unde cândva stăteam cu tine

și admiram Apusul. Nu era liniște. Zgomotul mașinilor era supărător. Mi-am dat seama târziu că se întunecase. Soarele nu mai lucra. Cât era ceasul? Nu interesa pe nimeni cât era ceasul. Și dacă interesa pe cineva, tot nu interesa pe nimeni. Un vânt răcoros îmi încrețise pletele. Eram aproape de stația de metrou de la Universitate. Era altfel totul. Eu eram altfel, eram alta și de aceea lumea era altfel, era alta.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ce trăim noi e perfect așa cum e.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Perfecțiunea nu se referă la trecut și viitor. Ține doar de acum. Atât putem încerca.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Și cu dansul divin cum rămâne?

Draft

Nu m-am oprit niciodată să îl caut pe Dumnezeu. L-am căutat în tot ceea ce am făcut, am gândit, am simțit, dar niciodată nu am dat de el. Atunci când credeam că iubesc, parcă simțeam în ceafă respirația lui Dumnezeu. Dar eu nu am iubit niciodată, eu doar am crezut că iubesc. M-am înșelat de fiecare dată. Eu nu am fost capabilă să iubesc, să mă dăruiesc, să renunț la mine. Măine cu siguranță o să cred altceva. Să fii con-

vins că nu l-ai întâlnit pe Dumnezeu și, de fapt, tu să-l fi întâlnit în fiecare clipă. Și atunci, ce importanță are dacă îl întâlnești pe Dumnezeu și nu-ți dai seama sau dacă nu îl întâlnești și de fapt crezi cu ardoare că l-ai întâlnit? Simțeam că vreau să intru într-o biserică. Așa, necredincioasă, sceptică și derutată, dincolo de rațiune și logică, simțeam nevoia de a intra într-o biserică. M-am îndreptat spre Schitul Darvari. Știam că e un spațiu aparte în București și că pot să cer voie călugărilor de-acolo să îmi permită să stau în liniște câteva clipe. Poate că nu e nicio diferență între liniștea din biserică și liniștea din natură, dar eu simțeam că vreau să mă aflu în liniștea tăcerii lui Dumnezeu. Poarta mănăstirii era deschisă. Biserica însă, nu. M-am așezat pe o bancă în curtea mănăstirii. Un călugăr s-a apropiat.

— *Domnul să v-ajute!*

— *Bună seara.*

— *Mănăstirea este închisă. Se deschide mâine-dimineață.*

— *Mănăstirea nu are cum să fie închisă. Mănăstirea este deschisă întotdeauna.*

— *Avem și noi un program și trebuie să îl respectăm.*

— *Lăsați-mă să rămân puțin. Nu știu încotro să o apuc.*

— *Doar să nu vă îndreptați către sud, dacă ceea ce căutați se află în nord.*

— *Și cum aș putea să aflu unde este ceea ce caut?*

— *Omul știe întotdeauna în adâncul său în ce direcție se află ceea ce caută.*

— *Când ziceți „știe“, pe ce vă bazați? Cred că era mai tânăr decât mine, dar haina monahală impunea un anumit respect.*

— *Omul știe instinctiv când este bine și când este rău. Simte. Opțiunea însă este altceva. Puteți să simțiți înspre bine și să nu acționați într-acolo. Răul se alege conștient, la fel și binele. Lăsați cerul sufletului dumneavoastră deschis. Fiecare clipă ciocăne la ușa dumneavoastră. Ascultați cu atenție.*

A vrut să plece, dar l-am oprit.

— *A acționa sau a nu acționa, nu?*

— *„Granița dintre a fi și a nu fi nu este fixă”, spune un proverb vechi.*

Și din nou a dat să părăsească discuția și să mă lase singură.

— *Dincolo de toate astea, un lucru este cert: totul trece, am strigat cu putere și l-am oprit pentru a doua oară.*

Eram agresivă, dar mă agățam de întâlnirea aceea ca de un semn.

— *Înainte însă de toate acestea există un lucru constant, de când lumea: schimbarea.*

— *Ceea ce există cu adevărat însă este clipa de față.*

— *Însă clipa de față nu poate exista fără proiecția unei clipe viitoare. Prezentul nu are sens fără viitor.*

— *„Aș prefera să ai mintea puțin mai goală”, urmează să îmi spuneți. Este o critică zen. Credeți că, dacă mă uit la soare, mă și încălzesc? Sau dacă spun „apă”, îmi trece setea?*

— *Lăsați filosofia zen deoparte. Vă apropiați de tot ceea ce vă este străin crezând că tot ceea ce vă este străin de fapt poate să vă devină apropiat. Vă înșelați. Ceea ce vă este străin cu adevărat va rămâne străin. Dacă v-ați născut iarbă, nu puteți deveni fluture. Dar dacă v-ați născut fluture, puteți să nu ajungeți într-un insectar.*

- *Dacă am noroc.*
- *Dacă aveți credință.*
- *Poate că lucrurile nu sunt ceea ce par, dar probabil că nu sunt nici altceva. Eu cred că cel mai mare adevăr este faptul că nimic nu este adevărat. Totul este o iluzie. Totul este nimic.*
- *Nu confundați nimicul cu o iluzie.*
- *Nu confund, constat pe propria piele.*
- *Răbdarea este un fel de a fi.*
- *Răbdarea este doar un principiu.*
- *Așteptați ceva de la discuția cu mine?*
- *Da. Un răspuns.*
- *Răspunsul nu o să-l primiți niciodată astfel.*
- *Dar cum?*
- *Căutându-l în dumneavoastră, pentru că răspunsul este deja în dumneavoastră, nu în altcineva. Nu o să vă găsiți liniștea în afară. Nu pot să vă oblig să credeți în ceea ce cred eu. Puteți să vă convingeți și singură ceea ce cred nu este o eroare. Dacă este un adevăr sau un neadevăr, de asta numai dumneavoastră vă puteți convinge. Credința nu este teoretică. Credința este practică. A explica atunci când e vorba de credință este inutil. Simți sau nu simți în aceeași direcție. Credința nu este o obligație. Credința este o convingere. Am acceptat să continui această discuție pentru că vă văd disperată. Eu am ales altă cale, nu aceea de a-mi consola frații.*
- *Oare există altă cale în afara aceleia în care se cere să îți iubești aproapele?*
- *A-ți iubi aproapele nu înseamnă doar a-l consola. Decât să am discuții din acestea cu credincioșii, am ales să stau în singurătate și să mă rog pentru ei. Cred că așa îi pot ajuta mai mult decât ascultându-i și dându-le sfaturi.*

— *Omul disperat nu are nevoie de tăcere. Omul disperat are nevoie de sfaturi.*

— *Omul disperat are nevoie de sine, domnișoară.*

Puțin îngrijorat și deranjat de agresivitatea mea verbală m-a întrebat:

— *Aveți în jur de 30 de ani?*

— *Împlinesc curând 33 de ani. Acum 33 de ani eram într-o altă închisoare, în carcera uterină.*

— *Nu defăimați perioada de gestație și spațiul unde Dumnezeu a hotărât să se întâmple miracolul. Nu are niciun rost și toată forța cuvintelor pe care le spuneți este împotriva dumneavoastră. Eu am 45 de ani. Am intrat la mănăstire la vârsta dumneavoastră.*

— *Am trăit în păcat, dar nu a existat o secundă din timpul pe care l-am avut fără să îl caut pe Dumnezeu. Și nu l-am găsit. Nici nu aveam cum să îl gășesc pentru că nu există.*

— *L-ați avut în suflet pe Dumnezeu. Vă este atât de frică să îi deschideți ușa din nou, încât preferați să îl alungați, mințindu-vă că nu a existat și că nici nu există. Dar El există. Și știți asta.*

— *Asta este o dogmă: „Crede și nu cerceta“. Cum mă convingeți, logic, că Dumnezeu există?*

— *Nu încercați să îl găsiți pe Dumnezeu în logică. Pe Dumnezeu simțiți-l.*

— *De mult ar cam fi trebuit să mă lăsați cu frământările mele, cu neliniștile mele și să mergeți să vă rugați pentru mine.*

— *Mă rog pentru dumneavoastră de când am început să stăm de vorbă. Dialogul pe care îl purtăm nu este o simplă conversație. Este o rugăciune. Încercați să nu mai priviți credința ca pe ceva tabu. Nu confundați*

instituția religioasă cu credința. Instituția e a celor mulți, credința este a fiecăruia. Aveți nevoie de credință ca să vă regăsiți în biserică. Ca dovadă, sunteți aici, nu într-un bar.

— *Așa am simțit, nu îmi explic de ce am simțit că vreau să vin la mânăstirea aceasta și nu într-alt loc. La ce stare am, ar fi trebuit să mă îmbăt criță.*

— *Așa să-l simțiți și pe Dumnezeu. Fără să vă mai explicați.*

— *Nu sunteți un călugăr comun, îngrădit de dogme și principii.*

— *Nu cred că vă folosește la ceva să mă încadrați într-o categorie.*

— *Dogmele și principiile sunt făcute ca să fie respectate. Dumnezeu se găsește mai ușor în ordine decât în haos.*

— *Sunteți printre puținii călugări care admit că Dumnezeu se găsește și în haos.*

— *Dumnezeu se găsește peste tot. Trebuie doar să credeți asta.*

— *Ajutați-mă să mă liniștesc. Tot ce am trăit până acum, am trăit în zadar. Am trăit în afara lui Dumnezeu. Nu îl cunosc pe Dumnezeu.*

— *Trebuie să mă lăsați să vă ajut. Nu vă pot ajuta cu forța. Dumnezeu nu este un concept. A-l găsi pe Dumnezeu nu este un obiectiv. Este un fel de a fi.*

— *Mă simt murdară și mică. Anii petrecuți până acum nu au făcut altceva decât să îmi scoată mizeria la suprafață.*

— *Acum e timpul să vă curățați. Unii trec prin Iad mai mult, alții mai puțin. Important este să vă salvați sufletul, nu timpul cât l-ați înlănțuit. Sunteți singura*

responsabilă și singura care trebuie să vrei să vă salvați. Timpul trăit în afara lui Dumnezeu nu este o povară. Nici măcar atâta nu este. Este un timp mort. Trăiți cu adevărat când trăiți întru Dumnezeu.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Singura diferență între cum te-am lăsat și cum ești este experiența pe care ai dobândit-o în absența mea. Mi-e frică să nu uiți cine sunt și la un moment dat să îți permiți să joci poker și cu mine. Nu vreau să ajung să cred că în spatele unui gest pe care l-ai face se ascunde altceva decât ceea ce este, că atunci când întreb ceva răspunsul este atât de inteligent dat, încât nu poate fi încadrat la minciună, dar nici nu rezolvă dilema, că mângâierile ar fi doar drumul spre a obține ceva și nu vreau să mă trezesc în ipostaza în care să caut să mă conving dacă ceea ce aș simți coincide cu ceea ce este, căci ar fi ca o armă îndreptată direct spre tâmplă. Înainte nu-mi era frică de nimic din ceea ce erai și nici nu mi-aș fi pus problema vreodată astfel. Acum te-am văzut cum te desfășori și cum întorci cuvintele ca un clown, cu o serie de mingi colorate, cum îi determini pe oameni să creadă tot ceea ce vrei, cum îi manipulezi și cum faci din cele mai ireale argumente dovezi viabile, plauzibile, fără de care lumea nu ar putea merge înainte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Lucrurile de care ne temem ne conduc viața. Încearcă să nu mă mai vezi așa cum mă arăt celorlalți. Tu nu ești ei. Iar în relația cu tine nu voi fi cum sunt în relația

cu ceilalți. Nu uita că suntem cum ne permit ceilalți să fim. Și dăm exact cât ni se cere sau cât ni se dă voie. Nici mai mult, nici mai puțin. A trecut o veșnicie fără tine. O veșnicie care m-a sălbăticit. Ajută-mă să-mi revin.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Am nevoie să mă conving că eu nu sunt ei. Senzația mea, atunci când stau lângă tine, este incertă. Mă-ntreb: oare ceea ce spune așa este, oare ceea ce face așa simte? Nu vreau să trăiesc o viață așa. Exercițiul ăsta îl consum suficient în relațiile formale cu majoritatea. Nu vreau ca și sufletului meu să îi ofer acest consum inutil. Vreau ca totul să fie curat și frumos între noi. Altfel nu pot. Nu vreau ca minciuna, indiferent în ce formă ar fi ea, să mă mai atingă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă fugi iar, nu o să te convingi. Trăiește cu mine și o să te convingi.

Draft

- *Ce este iubirea, părinte?*
- *Întrebarea asta mi-a mai pus-o cineva. Atunci eram copil. Știi ce i-am răspuns? I-am răspuns că iubirea este atunci când cățelușul vine și te linge pe față chiar dacă l-ai lăsat singur și flămând toată ziua.*
- *Asta este valabil și pentru om?*
- *Eu gândesc că da.*

— *Sunt două tipuri de iubire. Iubirea noastră și iubirea divină.*

— *Dumnezeu nu le separă astfel. Dumnezeu este în amândouă.*

— *Când săvârșești o crimă din iubire, Dumnezeu nu mai este deloc acolo. În acel moment te-ai înfrățit cu Diavolul. Câtă diferență este între ceea ce facem și ceea ce ar trebui să facem, acestea au fost ultimele cuvinte ale părintelui Nicolae înainte de a intra în chilie și de a-mi face semn să îl urmez. S-a așezat cu timiditate pe un scaun de plastic și mă privea suspicios. Părintele era obosit și bolnav, dar avea în privire o lumină de nedescris. Semăna cu lumina primului meu duhovnic, în vremea când eram aproape de Dumnezeu și când părintele Sofian îmi însoțea pașii. Încă o veșnicie de atunci.*

Părul lung și încărunit înaintea de vreme, barbă lungă și deasă care-i pieptăna pieptul, mâinile muncite în care-și sprijinea anii, haina neagră strânsă în talie cu un brâu, fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare respirație se desprindeau cu iubire din ființa care-mi stătea în față. Venise la mănăstire când avea 30 de ani, după ce fusese unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți actori ai momentului, unul dintre actorii cu har care, atunci când contopirea cu un personaj se săvârșea, dădeau senzația că se întâmplase o minune. Era actorul care te făcea să uiți că ești într-o sală de spectacol. Trăirea lui era atât de autentică și inspirată, încât reușea să smulgă spectatorul din real și să îl poarte în povestea pe care o interpreta fără de timp. Exact în plină glorie a hotărât să se retragă, a abandonat scena și s-a retras

în sihăstrie. Pentru toți, colegi, prieteni, spectatori, familie, a fost un gest de neînțeles. De cele mai multe ori, hotărârile acestea se iau în momente de criză, de impas, nu în momente de glorie. Ceea ce nimeni nu a înțeles, și numai el simțea în adâncul sufletului său, era că nu avea nici pe departe nevoie de gloria aceasta, căci gloria aceasta nu îi aducea în suflet decât disperare, nu liniște, îi aducea pierderea sinelui, nu împăcare. Considerând că trebuie să renunțe la viața socială, că misiunea lui nu era cea în care încremenise atâta timp, ci calea monahismului, nu a mai așteptat și s-a retras spre ceea ce simțea. Am intrat în chilia sa. Se lăsase o tăcere insuportabilă. Părintele își lăsase capul în jos, închisese ochii, după care m-a invitat la spovedanie. Liniștea aceea rece m-a inhibat și nimic din ceea ce îmi doream să las acolo, între cei patru pereți ai chiliei, nu reușeam să desprind din mine. Toate trăirile, toate păcatele se lipiseră de mine și nu mai reușeam să le dezlipesc.

Părintele Nicolae a avut răbdare și, simțindu-mi teama, mi-a spus:

— Fără de mine, nimic nu puteți face. Acestea sunt cuvintele Mântuitorului pe care lumea de astăzi le consideră ridicole. Îndepărtându-ne de Dumnezeu, ne îndepărtăm de esență, de adevăr. Îndepărtându-ne de adevăr, ne îndepărtăm de Iubire, îndepărtându-ne de Iubire, ne îndepărtăm de fericire.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Nu există nicio limită legată de câtă iubire putem dăru-i sau primi. La fel cum asta nu poate exista fără să te

arunci. Și nu poți să te arunci dacă nu ai încredere. Poate că frica este o slăbiciune. Aleg să fiu sinceră și nu lașă. Nu mai știi cine ești. Am senzația că te joci cu măștile și că îți pui câte o mască în funcție de fiecare om. Iar atunci când te-am lăsat, tu nu aveai nevoie să te aperi așa. Te aveai pe tine ca scut și orice încerca să te atace, loveai cu tine. Erai atât de puternic, încât nu aveai nevoie de cârje. Nu mi-e dor de cel pe care l-am lăsat, dar nu știu cine este cel cu care m-am reîntâlnit. Pe cine iubesc? Mi-este foarte clar un lucru — că poți fi un maestru al răstălmăcirii adevărului, dar asta nu înseamnă că adevărul nu mai este adevăr.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ia-mă așa cum sunt, nu mă mai analiza, nu mă mai diseca, fiindcă nu sunt un cadavru. Sunt viu. Dacă ceri mai mult decât sunt capabil să îți dau, pregătește-te să ai o dezamăgire. Iubindu-te, o să îți dau tot ceea ce sunt. Mai mult decât sunt nu am cum să îți dau.

Draft

— *Ce este fericirea, părinte? l-am întrebat ironic și s-a prins, de parcă nu dădeam nici doi bani pe răspunsul pe care urma să mi-l ofere.*

Și părintele mi-a spus:

— *Fericirea este cunoaștere. Nu există fericire fără cunoaștere.*

— *Dar cunoașterea este limitată. Nu-l poți cunoaște pe Dumnezeu. Pe Dumnezeu îl poți trăi, dar nu-l poți cunoaște rațional! i-am spus revoltată,*

aproape strigând, căci gestul său de retragere a fost evident.

— *Deja îl cunoști pe Dumnezeu. Îl cunoști pe Dumnezeu fără să știi că îl cunoști, pentru că pe Dumnezeu îl cunoști trăindu-l.*

A fost un moment în care am simțit frică, o frică acută de sine, de el, de tot. Aveam senzația că îmi citește toată ființa, gândurile, sufletul, tot. Am stat câteva minute nemișcată gândindu-mă la ceea ce-mi spusese. Vocea lui stridentă a răsunat din nou.

— *Nimic din ceea ce ni se întâmplă nu este întâmplător.*

— *Până aici, nimic nou, i-am răspuns zâmbind. Faptul că sunt aici, în chilia dumneavoastră, cu câteva ore înainte de Înviere, nu este întâmplător. Nu m-am mai spovedit de foarte mulți ani. În tinerețe l-am avut duhovnic pe părintele Sofian. La 16 ani mi-am oprit spovedania. Jumătate din viață am orbecăit. Mi se făcea foarte des dor de părinte. Simțeam uneori că mă doare carnea de atâta dor, îmi doream să merg să îl văd, să-i spun tot ceea ce trăiam, dar îmi era rușine. După cinci ani am renunțat. M-am hotărât să mă întorc și să îi cer iertare. Și în ziua când eram pregătită să fac asta, duhovnicul meu a murit. Pedepsă mai mare nu puteam primi. Remușcările m-au ucis. Lăsasem timpul să treacă fără rost. Lăsasem întunericul să mă călăuzească. Toată suferința la care răspund acum este adunată în toți acești ani de delir. Am înțeles mult timp după aceea că iubirea există, că fericirea există, că lumina există, dar niciuna din toate acestea și din celelalte nu intră în tine cu forța. Așteaptă să le chemi, să le ceri, să le primești. Nu te obligă și nu-ți cotropesc ființa.*

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Inima nu trebuie să fie forțată să se deschidă. Ea se deschide în mod firesc, dacă îi dai timp.

Draft

Lumina a existat. Era atât de aproape de mine, încât m-a orbit și eu nu am mai văzut-o. Și, în loc să o primesc în suflet, am îndepărtat-o. Lumina a așteptat în afara sufletului meu și când i-a venit sorocul a murit. A trebuit să moară lumina pentru ca eu să mă trezesc într-un întuneric absolut și să-mi dau seama că nu mai am lumină. Așa urma să se întâmple și cu iubirea, și cu fericirea, și cu toate cele lucruri frumoase ale ființei. De-atunci, pe drum am mai pierdut multe. Am fost tot mai departe de ceea ce e frumos, sacru, autentic. Am avut sute de trăiri, unele mai confuze, altele foarte clare, unele serioase, grave, altele în joacă, dar niciuna ca senzația morții. Sufletul nu mi-a fost ucis. Dumnezeu a avut grijă să mi-l salveze și să mă lase să mă bucur din nou de El.

— *Încearcă să păstrezi lumina Învierii nu doar câteva clipe și, dacă reușești, luminează-i și pe alții. Dumnezeu este iubire, iar iubirea este în tine. Trebuie doar să ai curajul să o cauți. Iubirea nu te părăsește nicio dată. Dacă ai descoperit-o și, la un moment dat, te-ai speriat și ai pierdut-o, nu înceta să o cauți pentru că ea este în tine. Nimic nu te sperie mai ușor decât Iubirea. Nicio fărâ, niciun cutremur, niciun incendiu, nicio boală. Iubirea poate să te sperie până și de moarte. Pentru că Iubirea este Dumnezeu însuși.*

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu am niciun alt argument decât sufletul meu. Nu am cum să te conving, dacă nu vrei să te lași convinsă. Nu te poți apropia de o persoană fără să ajungi față în față cu tine însăși. Și eu cred că nu de mine îți este frică, ci de tine. Ți este frică să nu fii ceea ce sunt, dacă nu cumva ești deja.

Draft

— *Nu am vorbit nimic din ceea ce îmi propusesem să vorbesc cu dumneavoastră, am mărturisit cu amărăciune.*

— *Tot ceea ce am vorbit, a trebuit să vorbim. Spovedania nu se termină decât cu câteva clipe înainte de ultima suflare. Spovedania este permanentă. Această discuție a fost începutul spovedaniei tale. Sufletul îți va fi mai ușurat. Trebuie doar să ai răbdare și credință. Să faci ceea ce trebuie să faci și să ai speranță.*

Părintele s-a ridicat de pe scaun, a făcut semnul crucii și m-a cuprins bărbătește de umeri. Am simțit atâta forță în atingerea aceea. M-a privit o secundă în ochi. Fix. Am făcut un gest mecanic. I-am sărutat mâna dreaptă. Apoi părintele mi-a cuprins capul în palme și după... m-a sărutat pe frunte.

— *Facă-se voia Sa. Acum ai ușa chiliei deschisă. Sunt oameni care se roagă și nu știu, nu vor sau uită să-l lase pe Dumnezeu să dea ceea ce dă, pentru că numai El știe ce să dea, când și cum. Oamenii cer să li se dea atunci când vor ei și îi impun lui Dumnezeu o*

grabă cu care să opereze. Dumnezeu nu este un negustor. Ceea ce îți dă să duci, îți dă pentru că știi că poți să duci. El te-a creat puternic și dacă-ți dă să duci mai mult decât crezi tu că poți duce, ți-a dat pentru că știe că poți să-ți depășești limitele. Nu-l subestima pe Dumnezeu.

Ieșind din chilie, am observat că se lăsase întunericul. Cerul era de un albastru înnebunitor. O liniște înspăimântătoare înconjura mânăstirea. Vântul răspândea un miros puternic de primăvară. Nu numai Iisus urma să Învie. Sub ochii mei învia natura în toată splendoarea ei, învia sufletul. Învierea ce o așteptam cu atâta dor și disperare nu era o înviere în sine, era o trezire din moarte, era o revenire la viața aceea autentică, la bucuriile simple ale copilului, la adevăr, la esență, la IUBIRE.

Dacă iubirea există în tine, nu te lasă în pace.

Iubirea te condamnă să trăiești Absolut.

Minunea nu poate fi trăită pe jumătate.

Când începi să trăiești minunea pe jumătate, începi de fapt să te chinui, să te sinucizi.

Dacă poți să iubești cu adevărat, iubești totul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Trebuie să merg în ritmul meu și să am propriile mele experiențe ca să îmi câștig încrederea și să înlătur neîncrederea. Nu pot face acest lucru dacă îi las pe alții să mă zorească sau să mă întârzie. Deocamdată mă reîntorc la mine, la ceea ce eram atunci când încă nu făcusem niciun pas serios în viață.

Draft

Aș fi putut să fiu un zid, unii să-și facă nevoile pe el, alții să se sprijine, alții să-și lase buzele ca pe mormântul lui Oscar Wilde. Aș putea să fiu și o cană cu vin roșu. De ce nu, și o frunză, sau miere, sau o culoare, sau un vânt de toamnă. Aș putea să fiu orice nimic care să aducă în suflele o bucată de frumos. Dar, ca să uiți o secundă de tine, îți trebuie curaj. S-ar putea să îți placă atât de mult să rămâi altceva, încât să te pierzi pe tine însuși, să-ți pierzi identitatea. Apropierea de sublim se produce când ești autentic. Indiferent că ești piatră, zbor, picătură, sublimul îți simte respirația și te primește. Nu poți să te minți. Fiecare om știe dacă sufletul său se îndreaptă spre frumos sau spre nimic. Pentru că fiecare om a uitat o secundă de sine și s-a văzut. Infinitul înseamnă atât de puțin. Poate să însemne chiar o secundă, un zâmbet, o strângere de mână pe patul morții, o iubire, o mare, un gest. Infinitul poate să însemne orice. Și ce este pentru mine infinit, pentru tine să fie îngrădire. Suntem datori să uităm de noi și să ne găsim cu adevărat. Dacă în viață poți să te joci cu Dumnezeu, în moarte nu te iartă nimeni. Nu poți să-ți amănatezi sufletul. Timpul nu se întoarce. Rămâne așa cum îl trăiești. Poți să amănatezi un obiect, dar nu o respirație, nu o lacrimă, nu un sentiment. Poți să sfidezi spiritul, poți să te faci că uiți că la un moment dat o să mori, poți să refuzi, să crezi, să urla, să faci ce vrei, dar nu poți să te gândești nici măcar o secundă că totul trece, se duce și că nu poate să treacă oricum. Că e ușor să faci rău, că e ușor să distrugi, dar că tu ești, ești pentru că nu există numai rău, există și frumos și, într-o secundă de frumos, viața s-a întrupat în tine.

Dumnezeu este aproape de neatins pentru că oamenii obolesc să îl caute. Tot ceea ce este autentic nu se găsește la suprafață. Nu există rețetă identică pentru întâlnirea cu absolutul, dar există Absolut. Și, ca să îl atingi, trebuie să îi găsești drumul.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îți faci prea multe probleme false. Nu ai de unde să știi cât durează o relație între doi oameni, nu există pronostic pentru suflet. Tot ceea ce ai este acum. Decât să ne dăm cu părerea pe mail despre viață, îți propun să o trăim. Apoi tragem concluziile. Nu înainte. „Dacă îl cauți pe Dumnezeu în afara ta, poți să trăiești toată viața și să nu știi niciodată că Dumnezeu există.“

Draft

Slujba de Înviere s-a terminat cu „Hristos a înviat din morți...” În timp ce preotul ținea predica, un timp pe care nu pot să îl număr în secunde sau în clipe, un timp pe care nu îl pot descrie fizic, am început să simt lumea, lumea din jurul meu, lumea din mine, am văzut cum candelabrul din biserică începe să se învârtă, cum toți sfinții pictați ies din pereți, cum icoanele zboară pe deasupra oamenilor, cum lumânările se sting și se aprind ca într-un dans, cum altarul se clatină ca un balansoar de la stânga la dreapta, cum vocile distorsionate intră și ies în auzul meu ca o bandă de magnetofon stricată. Nu mai aveam echilibru, totul se mișca, de parcă eram cuprinși de vrajă și nu reușeam să ne dezmeticim. Mi-am pus mâna la ochi, crezând că am

halucinații. Când mi-am lăsat din nou privirea liberă, am văzut aceeași imagine suprarealistă. Scaunele aveau personalitate, se mișcau după oameni, cutia cu bani se smiorcăia ca un copil căruia îi e foame, corul bisericii se auzea ca o turmă de oi neliniștite, covorul făcea cocoașă și oamenii, oamenii, deși aveau fețele schimonosite ca în picturile lui Goya și trupurile alungite și neterminate ca în El Greco, se comportau normal, deloc îngroziți sau șocați de ceea ce li se întâmpla, de înspăimântătoarea imagine distorsionată, de pierderea identității, de confuzia de sine, doar eu, eu eram disperată, în genunchi, cu mâinile pe lângă corp, cu buzele tremurându-mi în fața hidoșeniei care se întâmpla sub ochii mei, de parcă numai eu vedeam acel sinistru spectacol și ceilalți nu, de parcă se petrecea numai în mintea mea. Am vrut să pun mâna pe o icoană și să mă rog să se oprească delirul, dar mâna mi-a intrat ca într-o gelatină, am vrut să aprind o lumânare să opresc nebunia, dar lumânarea s-a topit de îndată ce am atins-o, am vrut să ies din acel loc și să fug cât mai departe, dar drumul spre ieșire devenise nesfârșit, ca într-un coșmar, cu cât mă apropiam mai mult de ușa bisericii, cu atât ușa se îndepărta mai mult, de parcă eram într-un labirint din care nu mai găseam ieșirea. Am vrut să mă sprijin de un perete și să mă ascund, dar peretele a început să se retragă și să râdă în hohote de mine. Am început să țip cât m-au ținut puterile, fără să îmi mai dau seama unde sunt, cine sunt și ce se întâmplă. Preotul nu auzea urletul meu și nu s-a oprit, și-a continuat predica, iar ceilalți mă priveau liniștiți de parcă nici nu mă vedeau, de parcă nici nu existam printre ei, mă priveau în ochi, dar de fapt nu

mă priveau pe mine, priveau prin mine. Plângeam, urlam după ajutor, întindeam mâna disperată încercând să ating liniștea, să ies din coșmar. După momente cumplite de pierdere de sine, după clipe care nu știu când au început și când s-au sfârșit, în fața mea a apărut un copil, un copil adevărat, fără fața schimonosită, fără trupul alungit, un copil adevărat, cu bucle aurii, cu ochii albaștri, cu trupul durduluiu, cu biberonul în mână, cam la trei anișori, un copil care avea întipărit pe chip un zâmbet larg, agresiv ce mi-a oprit halucinația pentru că era un zâmbet real în tot irealul pe care îl vedeam în jur. Apăruse încă o ființă, în afară de mine, care nu făcea parte din coșmar. Acum eram doi, doi spectatori ai iadului de nedescris care se desfășura în jurul nostru. I-am întins mâna crezând cu toată ființa mea că el este salvarea, ca un Adam către Dumnezeu și, desprinzându-mă de locul unde mă imobilizasem și unde amorfisem de-atâta groază, m-am ridicat, am făcut primul pas și, urmărindu-i mânuța lui de copil care mă chema, i-am întins mâna mea și m-am încredințat căii pe care mi-o arăta. Drumul spre ușa bisericii nu se mai dilata, își păstra forma, își păstra conturul și, în timp ce ne apropiam cu timiditate de adevăr, de lumină, de liniște, de frumos, lăsam în urma noastră Infernul. Eram transpirată, descheiată la haină și cu urme de unghii înfipte în carne, probabil de la cât încercasem să mă apăr de toată mascarada ce mi se înfățișa. Mi-era frică să privesc înapoi, dar auzeam clar urletele sinistre care rămâneau în spate. Și-atunci mi-am dat seama că vânzătorii de Dumnezeu nu sunt numai aceia care fură, mint,ucid, vânzătorii de Dumnezeu sunt în primul rând aceia care își pierd sufletul de copil, care

pierd puritatea, credința, inocența, altfel spus IUBIREA. Atunci când pierdem copilul din noi, îl pierdem de fapt pe Dumnezeu. Ceea ce întotdeauna uităm, dar El ne amintește, este că Dumnezeu nu ne părăsește niciodată, el revine și bate chiar și la o ușă închisă, trebuie doar să avem curajul să deschidem și să îl lăsăm să intre.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Știi că viața nu vine într-un ambalaj perfect, că greșeala stă în natura omului, că suntem într-o permanență căutare de sine și că ne este din ce în ce mai greu să recunoaștem asta. Frica nu este o conservă pe care o pui la rece și la un moment dat poți să o desfaci și să o termini. Frica te răscolește și, asemenea unei furtuni, îți scoate din rădăcină cea mai clară credință. Nici „te iubesc“ nu mai știu ce înseamnă acum. În trecut însemna „să-l transformi pe celălalt în prioritatea ta“. În viitor înseamnă „vreau să trăiesc și să mor cu tine“. Ce înseamnă acum?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ești nostimă. Cauți să obții iubirea de la ceilalți. Sur-sa iubirii se află în interiorul propriei tale inimi. Iubirea nu ia ostatici, nu se negociază și nu poate fi compromisă de frică.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vreau să am din nou 3 ani, să mă fac apă și să o iau de la capăt.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Cu siguranță atunci nu trăiai prin alții.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Niciunul din noi nu este rău. Suntem pur și simplu într-un moment. Habar n-am dacă amândoi stăm în fața aceleiași uși. Nimic nu ne poate forța să trecem dincolo de ușă dacă nu suntem pregătiți.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Tu încă mai ai îndoieli. Încrederea e pe cont propriu. Așa cum singur ți-o pierzi, tot singur ești dator să o recâștigi. Nu poți să trăiești fără încredere. Decât dacă îți transformi viața într-un veceu public în care fiecare faptă devine taxabilă la sânge. Vreau să ne reclădim. Habar n-am cum. Bănuiesc doar că o să aflăm, dacă ne propunem. Și, departe de tine, mă gândesc mereu „cum ar fi fost să fie“.

Mi se pare mult mai valoros să te salvezi reconstruindu-te, decât începând cu un necunoscut o relație nouă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vreau să trăiesc o perioadă singură, vreau să mă adun și să văd apoi ce vezi tu. Cred că nu pe tine te-am pierdut, ci pe mine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

A trăi singură este o condiție pentru a putea trăi bine cu o altă persoană. Dacă nu ai trăit singură, nu ai avut timp să afli cine ești. Eu îți dau toată libertatea de care ai nevoie și te aștept. Și îți pot da o singură certitudine: prezentul.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

„Dacă ceri un măr și primești un măr, nu înseamnă că tu ești copilul preferat al lui Dumnezeu. Înseamnă doar că este sezonul merelor.“

To: floarea_soarelui@yahoo.com

„Dumnezeu nu mă place pentru că mi-a trimis o banană, iar eu nu pot să sufăr bananele!“

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Întrebarea nu este „încotro merg?“, ci „cum merg?“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă nu poți să alegi din toată inima, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să nu te mai forțezi să iei o decizie. Nu poți iubi din alt loc decât din inimă.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Fiecare moment conține toate celelalte momente. Nu există nimic ce trebuie făcut mai întâi. Nu există nimic ce trebuie făcut mai târziu. Nu există decât ceea ce se întâmplă acum. Asta este singura mea responsabilitate. Și

acum vreau să te țin de mână, deși mi-e al dracului de frică să nu-mi dai drumul și să mă pierd. Am simțit că fără tine sunt oarbă, dar atunci nu aveam îndoieli.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Acum ai crescut, dar tot mică ești și tot fetița de care o să am grijă rămâi.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Tuturor le-ai zis așa?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Într-un fel. Am folosit doar alte cuvinte.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Vezi, exact de asta mi-era teamă. Fiecare femeie e unică, deci fiecare are nevoie de un ambalaj aparte.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Ai existat în mine indiferent de relațiile pe care le-am avut. Iubirea nu a încetat nici măcar atunci când te-am închis cu șapte lacăte.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Cum să fac să te cred? Când eu scuipam sânge, tu scuipai picături de plăcere?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu o să găsești liniște rănindu-te așa la nesfârșit.

Draft

Stau cu o lumânare între dinți și aștept să mai treacă o noapte. Când ai de rezolvat o problemă, nopțile sunt mai crunte decât zilele. Sunt oglinzi cu vârf care se înfig în suflet și, rânjindu-ți, îți zic: „Na, mai scapă dacă mai poți. Ascunde-te dacă mai ai unde“. În situația aceea niciun om nu ar avea unde să se ascundă. În momentul acela ești gol în fața lui Dumnezeu. Oprești ceasul minciunii, te așezi la orizontală și recunoști totul. Patul se transformă într-un templu al spovedaniei și, ca într-un delir, pereții te condamnă, se încolăcesc în jurul tău, tavanul te strivește, podeaua se zgâlțâie, corpul se dezchilibrează și cade, când în sus, când în jos, mintea se rostogolește și lumânarea strânsă cu turbare între dinții tăi se aprinde și provoacă la duel timpul. Durerea e mult mai mare ca să stingă focul. Timpul nu se stinge, nu se oprește. Jocul din copilărie, când clipele erau păpușile imaginației noastre, nu mai are partener de hârjoneală. Am îmbătrânit. Dacă am pierdut iubirea, ca o simbioză perfectă, am ucis copilul din mine. Viața nu îmi mai permite să mă joc. Timpul când făceam baloane de săpun și le spargeam cu vorbe a trecut. Acum e vremea crucii, a pironirii, a cruzimii, a adevărului. Am căutat disperată o așchie după care să mă ascund. Pentru toți îngerii și pentru toți dracii am devenit o batjocură. „Cel care vrea să se ascundă după o așchie.“ Corul plin de smerenie al

îngerilor a început să scoată răgâieli. Ce ușor am devenit clovnul propriului meu destin. Trecutul există. Nu am cum să-l înlătur. Și prezentul există. Și mai rău, face parte din trecut. Viața se întâmplă numai la trecut. Viața e doar o moarte în mai multe etape, o moarte silabisită de niște bătrâni naivi, mai puțin naivi, senili, foarte senili. Asta-i viața, o bâlbâială. Un disc care se învârte, se învârte, se învârte, până când banda obosește și începe să scârțâie, să se dezintegreze, să se desprindă de firesc, intrând într-un alt firesc, un nou necunoscut, într-un firesc pe care îl numim mister și care nu ne este și nu ne va fi vreodată accesibil. De câteva zile încerc să îmi reprim o imagine. Imaginea mizeriei din casa unde am locuit cu mulți ani în urmă. Parcă e o fotogramă. Un fulger proiectat pe un neuron treaz, zgâlțâit, deranjat. Mă obsedează imaginea aceea de demult, maldărul de vase murdare, covoarele pline de scame și păr de câine, mobila îngropată în praf, chibriturile arse care aprindeau lumânările din sfeșnicele vechi de argint, hainele aruncate pe jos, pe sus, pe rame, pe tablouri, pe geamuri, pe lustră și nu în cele din urmă sutele de pachete de țigări fără filtru, goale, supte, mototolite și transformate în bile suprarealiste cu care, în lipsa unor mingi de ping-pong, puteai să te chinui să joci un mach. Bilele de hârtie ocupau intenționat un loc în cele mai neașteptate unghere ale casei: în baie, sub pernă, în cana de cafea care își ascundea jegul după culoarea neagră a porțelanului, în soba dezafectată, până și în mașina de tocat carne. Un peisaj apocaliptic, dar care nu m-a deranjat câtuși de puțin. Sunt perioade din viața ta când poți să trăiești fără să trăiești, când prin tine trăiește altcineva, când lași să se

instaleze o altă persoană, cu alte tabieturi, cu alte principii, cu alte valori. Îmi plăcea să mănânc seara usturoi cu slănină sau ceapă roșie cu brânză de oaie. Și de fiecare dată uitam intenționat să îl întreb, asta fiind modalitatea sigură de a mă sustrage încăpățânării erotice cu care adesea mă provoca.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ar fi frumos să avem nepoți care să spună despre noi „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“. Fiecare decide ce va fi cu viața lui. Nu suntem doar cupa sau potirul, ci și olarul care le modelează și le dă formă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Un lup nu este fericit să poarte veșnice haine de oaie.

Draft

Moartea are miros. Nu știi care e clipa finală, dar simți că e pe-aproape. Simți cu toată ființa momentul final. Simțeam cum se apropie, că trebuia să urmeze, că era inevitabil. Există timp, trăiri, emoții pe care reușim să ni le oferim după ființa noastră, așa cum există și alternativa impusă a celor trei elemente. Te trezești că ești o simplă marionetă, că acționezi dincolo de ceea ce ești, că fatalitatea nu este doar o poveste, iar destinul nu e doar o temă de dezbatere între un joc de șah și un pahar de vin roșu. Am simțit că nu pot să fac nimic, deși știam că ceea ce urmează este sfârșitul. Nu poți să-l legi pe Dumnezeu de picioare și să nu-l lași să

înainteze în plânsul său, pentru că Dumnezeu niciodată nu pierde și nu câștigă. El este la fel de bun tot așa cum nu este. Îți dă senzația că se joacă cu tine, cu mintea ta sau nu se joacă. Cine știe?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce vrem unul de la altul? Asta trebuie să știm și trebuie să ne spunem. Poate vrem aceleași lucruri sau altele. Indiferent ce vrem, avem nevoie de lumină. Noi doi suntem prea bătrâni să orbecăim. Întunericul e pentru începători. Și cred că suntem atât de trecuți unul prin celălalt, și ne mirosim atât de bine, încât din pricina asta nu avem cum să ne mai ascundem și dacă am vrea. Este singurul dezavantaj. Că dacă vrei să minți în continuare, nu se mai poate.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Îți faci atâtea probleme cu accesorii de care noi nu avem nevoie. Noi chiar nu mai avem nevoie să ne mințim. De acum suntem altfel.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Suntem altfel până când?

Draft

Mor odată cu tine. Doi oameni care se iubesc merg suflet în suflet în urât și frumos, nedezlipiți, deși orgoliul dă senzația că te doboară. Nu pot fi despărțiți de

nimic, nici măcar de moarte. Se iubesc dincolo de orice limită omenească. Renunți la tot ceea ce te definește și ești pregătit să fii definit prin ceea ce nu îți aparține, ci este al celuilalt. Iubirea este puterea de a te regăsi în altceva decât în propriul sine. „A fi“ înseamnă „a fi doi“.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Dacă ai fi știut durerea ce avea să urmeze atunci când ai mâncat mărul, nu l-ai mai fi mâncat?!

Draft

Am senzația din ce în ce mai des că nu-mi mai stăpânesc mintea, că tot ceea ce fac este dezordonat, că nu-mi mai controlez gândurile, faptele, sentimentele. Este un început de nebunie. Cea mai penibilă ipostază în care se află omul este atunci când se apucă să își dea cu părerea despre existența sau nonexistența lui Dumnezeu. Fie că este credincios sau ateu, fie că este în profund acord cu Absolutul sau în empatie cu neantul, situația nu este cu nimic mai presus decât penibilul. Este limita ridicolă la care omul se supune ori de câte ori se confruntă cu Dumnezeu. Cu Dumnezeu nu poți să te confrunți astfel. Cu Dumnezeu nu poți să te afli într-un meci de box. Ai fi făcut knockout de la naștere. Îți dai seama de asta ori de câte ori lași copilul din tine să-ți ia locul și să se bucure, să rămână fascinat, copleșit, dominat de frumos. Când îți arunci sufletul în viață și îl lași să zburde fără să-ți fie frică, nu ai cum să nu-l simți pe Dumnezeu. Oricât de necredincios

sau de ateu ești. Îmi amintesc acum de o zi, de o singură zi în care l-am văzut pe Dumnezeu cu ochii, nu cu mintea, nu cu sufletul, ci cu ochii. Și am putut să îl ating cu privirea. Mi s-a arătat de parcă eram Toma necredinciosul. Iar când ți se arată astfel, nu ai cum să nu-l recunoști sau să te îndoiești.

Eram la schi, într-un vârful de munte și o ceață lăptoasă, greu de respirat, o ceață pe care cuvintele nu au cum să o descrie, îmi atingea sufletul. Întindeam mâna și aveam senzația că se desprinde de trup, că dispăre. Mă chinuiam să străbat cu ochii minunea ce se desfășura împrejurul meu. Îmi priveam clăpării și schiurile și nu știam dacă stau pe loc sau alunec. În stânga, în dreapta, în jos, în sus, un zid alb îți bloca nu numai vederea, ci și imaginația. Simțeai că nu mai aparții de nimic și de nimeni, că ești liber, că ești cuprins de incredibil și că spectacolul care se desfășoară înaintea ta te invadează, te conține. Era senzația de plutire în Infinit, care te incită să îți dai drumul, să te arunci în gol. Desprinderea absolută. Fără secunda de luciditate care mă ținea legată de pământ, m-aș fi aruncat la întâmplare în ceața de necuprins, în albul cumplit și dureros și cine știe în ce râpă mă mai trezeam. A fost prima oară când am simțit că libertatea doare, libertatea te făcea să-ți fie frică, erai numai tu cu tine și apropierea asta inevitabilă de sublim te înspăimânta, te îngrozea, îți lua mințile. Și exact în momentul în care simțeam că nu mai rezist, că absolutul mă înghite, într-o explozie ceața s-a spart și a tâșnit din albul prea alb strălucirea soarelui. Eram o masă compactă de respirații, ca un mușuroi de furnici care încremenise în fața sublimului. Plafonul de nori s-a decupat perfect

deasupra umerilor noștri. Chipurile ne erau sărutate de un soare adormit, iar trupurile continuau să fie îmbrăcate în norii deliranți ai începutului de nebunie. În astfel de momente înțelegi că frumusețea poate fi insuportabilă. O mare de capete fără trupuri. Zeci de capete care se zbăteau când în stânga, când în dreapta, când apăreau, când dispăreau, ca într-un joc de-a baba oarba cu Dumnezeu. Păi când trăiești așa ceva, mai poți să te gândești dacă există sau nu există Dumnezeu, crezi că mai contează în acel moment ce există sau ce nu există? Rămâi imobilizat în fața acelei perfecțiuni care se desfășoară și, oarecum paralizat de frumos, nu mai ești în stare să cugeți nimic. Trăiești fără să te mai gândești, fără să mai ai nevoie să te gândești, fără să simți nevoia să gândești despre Dumnezeu. Poate că atunci când ești atât de aproape de Dumnezeu, ai senzația că devii totuna cu el. Încet, încet trupurile ne ieșeau la iveală, norii se scurgeau și, văzând cu ochii, ne dezbrăcau de imaginea angelică pe care ne-o asumaserăm pentru câteva minute. Încet, încet marea de capete s-a transformat în mare de capete cu gât, apoi mare de capete cu gât și cu umeri, mare de capete cu gât și cu umeri și cu trup, căci părțile corpului își arătau timid prezența. Treziți parcă dintr-un vis, ne uitam unii la alții ca și cum ne știam și nu ne știam, ca într-o transă, ca o trezire din comă, fiindcă în acele minute am aparținut unei alte lumi, am fost toți ai aceluiași trup, ai aceleiași minți, ai aceluiași suflet și, după explozie, ne-am împrăștiat în zeci de trupuri, în zeci de minți, în zeci de suflete. Finalul de poveste a fost pustiu. După ce am fost până și descălțați de Dumnezeu și picioarele ne-au rămas clare, și

schuurile nu se mai distingeau vag, ci concret, am îndrăznit să privim din nou în stânga, în dreapta, în sus, în jos. Zeci de oameni derutați care priveau în toate direcțiile. Desprinderea de frumos sfâșie bucăți din suflet. De parcă Dumnezeu ne-a abandonat. În stânga era pustiu, în dreapta, pustiu, în jos, pustiu, în sus, soare. Un soare adormit care ne fotografia sufletele și care ne-a promis revenirea. Pustiul alb, ca în iernile rusești, pustiul singurătății, al sinelui, pustiul din vârf de munte intolerabil, inconfundabil, cât cuprindeai cu ochii, pustiu, zăpada neatinsă, virgină, pe care doar privirea și idealurile noastre se rostogoleau îndrăzneț. Pustiul care te trezește și care îți șoptește cât de mic ești, în timp ce soarele te mai sărută pe frunte câteva secunde înainte să se ducă la culcare și tu rămâi derutat, ca prostu', cu mâinile lăsate pe lângă corp, cu fața căzută, cu ochii deschiși, înlăcrimați și cu sufletul care țipă că Dumnezeu există numai pentru tine, credința e individuală, certitudinea, asemenea și, dacă ai chef să te iei la trântă cu Dumnezeu, poți să o faci, nimeni nu te împiedică. Trezirea la real nu înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, ci acceptarea lui necondiționată. Absolutul nu se cuprinde cu mintea. Absolutul se trăiește. Dacă ajungi să îl simți pe Dumnezeul ăsta depinde numai de tine, nu de el.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Probabil că voi găsi răspunsul atunci când o să încetez să îl mai caut. E ca atunci când eram mică și intram într-o apă cristalină în care îmi oglindeam chipul și în câteva secunde se tulbura și nu mai vedeam nimic.

Draft

Stau în dreapta ta, în timp ce tu conduci cu 200 km/h pe autostrada București – Pitești... Pulp la maximum... lună plină... pupile dilatate... nu spunem nimic și totuși vorbim. Nici măcar nu ne întoarcem capetele unul spre celălalt, dar ne privim țintă. Nu ne atingem nici mâinile, dar ne mângâiem. Îți simt respirația în ureche, deși ai scos capul pe geam. Tot aerul de-afară respiră prin tine și mă piaptână.

Stăm în fața televizorului și zapăm. Nu ne vorbim, dar prin gesturile noastre spunem tot. Nici nu trebuie să ne vorbim. De ce am face-o dacă acționăm?

Mâncăm, fiecare stă băgat cu capul în farfuria lui de ciorbă. Se-aud lingurile, clefăitul și mațele care ghiorăie. Astea spun ce nu vorbim noi.

Mergem la o petrecere cu prieteni, unul stă într-un colț, celălalt într-altul, cică am venit împreună.

Se face noapte, apoi dimineața, patul e gol, cică suntem un cuplu.

Tata e la spital pe masa de operație, în timp ce tu joci fotbal.

Limbajul comun dispare când nu mai credem în basme. Când aveam poveste, aveam și vocabular, și lumea noastră avea cuvintele noastre și puteam să o descriem și să ne mișcăm.

Dacă nu ții pumnul strâns, totul dispare la fel de ușor cum apare, doar suflă peste praful de stele și Cerul nu mai respiră, e doar o simplă hârtie pe care am desenat când eram mici.

Ai putea să mă minți. De ce ai face-o? De unde să am certitudinea că nu ai început deja să exersezi în acest sens? Mințind, ai mai multe lumi. E un exercițiu fabulos de păstrare intactă a propriului eu. Vinzi rea-

lități care nu au existat și nu vor exista niciodată pentru a nu permite nimănui să intre în realitatea ta. Vrei să rămâi singur.

„Cum aș putea să-ți cer să nu faci asta? În numele a ce să te rog să nu mă minți? În numele a ce să îți cer să mă iubești mai mult decât pe tine? Să-ți promit că nu voi intra în sufletul tău mai mult decât mă inviți, că nu-ți voi atinge lumea mai mult decât o să îmi dai voie, că voi sta pe preș, cuminte, ca un bichon maltez, în timp ce tu, fricos, vei lăsa ușa doar crăpată, în așa fel încât să îmi controlezi orice mișcare?

Dacă mă minți, o să știu cine ești și cu cine trăiesc. O să am senzația că ești un străin și o să îmi fie frică să mă deschid?

Totul să nu fie decât o mare minciună. Am fi în sfârșit pe val.

Faci gesturi care te ascund în lumea ta, acolo unde ești self-protected și unde nu poate să te rănească nimeni: sună telefonul și nu răspunzi, deși nu ai nicio altă treabă care să te oprească să o faci, plec să mă spăl și tu alergi repede spre telefon, îl înșfaci și dai câte sms-uri apuci în lipsa mea, te sun de nu știu câte ori pe zi, dar nu răspunzi decât când ai tu chef și mereu schimbi argumentele ca să nu pot să mă plictisesc, mergi singur în vizite, nu ajungi niciodată la ore rezonabile, s-ar putea ca tot ceea ce e pentru mine rezonabil pentru tine să nu fie, nu ne petrecem vacanțele împreună, mergem la petreceri și ne comportăm de parcă am fi singuri, nu avem voie cu tandrețuri în public etc.“
Acesta este un articol inutil, dintr-o revistă inutilă. Nu te va schimba nici pe tine, nici pe mine, deci e scris degeaba.

Fiecare crede că centrul universului este gaura curului lui și că totul în jur se mișcă în funcție de digestia noastră. Când stau cu tine dimineața la cafea, vreau să știu cine ești. Nu există greșeală. Există doar a acționa diferit față de normele și prejudecățile tale. Deci cum să te superi pentru că celălalt a simțit altfel și a optat în sensul lui? Lucrurile sunt simple, mult mai simple decât le vedem noi. Bunica mea zicea că doi oameni care se iubesc simt împreună, coincid în majoritatea alegerilor lor. Nu suntem obligați de nimic, nici măcar de conștiință. Poate fi celălalt conștiința noastră? Suntem liberi să rămânem sau să ne mutăm. Nimeni, în afara noastră, nu poate să ne înlănțuie. Vreau să iubesc ceea ce ești, nu ceea ce îmi arăți că ești. Dacă nu știu cum ești, cum să te iubesc? Poți să îmi construiești câte măști vrei și poți să mă ții cât de departe vrei de tine, dar sufletul meu nu se va întâlni cu al tău, ci cu al măștilor prin care vrei să respiri. Minciuna e ca o doză bună de diazepam. Dă senzația că rezolvă, dar nu rezolvă nimic. Mă înțelegeți, nu-i așa? Și dacă nu mă înțelegeți, nu e ceva grav. Nimic nu e bun sau prost, frumos sau urât, bine sau rău. Totul este așa cum e. Și atunci îți cer să oprești mașina, pentru că vreau să cobor.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Câți ani de-acum încolo vrei să ne căutăm încrederea unul altuia scriindu-ne scrisori sau întâlnindu-ne la o bere și discutând? Vrei să ne trăim viața scriindu-ne părerile și neapucând să încercăm nimic?

Trash

De fapt, această poveste nu există. Nimic din ce ți-am scris nu este adevărat, totul e o invenție pornită din nevoia mea de a evada din prezentul interior și insuportabil pe care nu-l mai puteam controla. Am avut nevoie să măucid, să mă îmbolnăvesc, să trec prin tot ceea ce mi-am închipuit că trec, ca să scap de tine. Nu te-am iubit niciodată. Dacă te-aș fi iubit, ți-aș fi spus că nu te iubesc. Nu e un paradox, e un adevăr. Dacă recunosc acum, o fac pentru mine, pentru nimeni altcineva. Și nu e egoism. Este expunerea nudă a ceea ce sunt, e chiuretajul fără de care nu poți să treci în altă etapă a vieții, e introspecția lucidă, autocunoașterea. A fost un moment în care am simțit că tot ceea ce trăiesc explodează, că dacă merg înainte așa, mă distrug și atunci am hotărât să mă opresc, să pun punct definitiv, să scap de tine și să inventez diagnosticul de cancer. Nu am avut niciodată cancer. E ca și cum l-am avut, trecând prin el în imaginația mea. Invenția asta m-a curățat, m-a spălat de tine. Ce trăiam era ca o boală, era împotriva sufletului, era o căutare nesfârșită a sinelui, nevoia de identificare, de echilibru, de armonie în gol. Nu o aveam în mod real, ci numai mi-o doream. Mereu aveam o oglindă în față, vedeam ce trăiesc, dar refuzam să accept, de fiecare dată când priveam în oglinda mea îmi fabricam povești. Tu erai mereu în ele, nelipsit. Nu ai niciun drept să judeci opțiunea mea. Nu e nici inumană, nici firească, nici bună, nici rea. E o spovedanie. La un moment dat, oricât de mult poți să înoți în minciună, ai nevoie de adevăr, să respiri. Acum am început să te iubesc, acum când îți spun toate astea

și când împart cu tine cu adevărat fiecare celulă din mine. Este atât de simplu să-i inventezi celuilalt basme în care să trăiască fericit, fără să știe de fapt ce trăiește în timp ce sufletul tău respiră altceva. Egoist este acela căruia îi este suficientă lumea în care trăiește și se simte fericit, fără să se gândească și fără să îl intereseze dacă cel de lângă el este în aceeași situație. Asta este punctul meu de vedere. Poate că nu coincide cu al tău. Dar atâta timp cât eu cred că acest punct de vedere mă reprezintă și sunt eu, acum, în acest moment al vieții mele, nu ai ce să faci. Orice facem este alegerea noastră. Viața este ceea ce alegem. Suma tuturor deciziilor pe care le luăm. Avem libertate totală în luarea acestor decizii și nimeni nu are dreptul să ne constrângă sau să ne condamne. Suntem singurii răspunzători pentru secunde pe care le avem și pentru modalitatea prin care alegem să le consumăm. Este atât de simplu să minți și să îi iei pe oameni în călătoriile tale imaginare, încât acest exercițiu a început să nu mi se mai pară deloc interesant. M-am plictisit să văd cât de simplu devenim marionete, cât de ușor credem în povești, cât de puțin antrenați suntem pentru scenariu. Chiar și atunci când credem că suntem lucizi, că deținem controlul, că nu ne poate manipula nimeni, chiar și atunci există eroare, există vulnerabilitate și poți să te lași dus de val, să te trezești în larg și să nu ai habar cum de nu mai vezi țărnul. Am mințit atât de mult, încât a ajuns să îmi fie greață. Am făcut acest exercițiu și am văzut cât de slabi suntem, cât de naivi și ușor de cumpărat. Minciuna poate să îți ofere tot mai puțin realitatea. Am consumat tot imaginarul, am mințit până la infinit, am atins spiritual delirul și transa mințind, am încercat tot ce se putea folosind minciuna și am văzut cât de simplu este

și nu m-a ajutat la nimic. Sau m-a ajutat să am nevoie de adevăr. Să am nevoie de concret, nu de iluzoriu, de palpabil, nu de închipuiri, doar de sine, nu de nevoile celui-lalt. M-am hrănit cu minciună până mi s-a aplecat. Nu mai vreau să trăiesc pentru ceilalți. Am hotărât că nu mă mai interesează decât sinele meu și că ce se întâmplă în afara mea nu mai depinde de mine.

„Cei mai mulți oameni nu sunt ei înșiși, ci alții. Gândurile lor sunt opiniile altora. Viețile lor, o imitație. Pasiunile lor, un citat din altcineva.” Oscar Wilde

Am așteptat 10 ani clipa care să îmi ofere tot ce au aproximat toate celelalte. Când nu trăiești cu adevărat, 10 ani par foarte mult timp. În esență... 10 ani nu înseamnă nimic. Viața nu este o sumă de timp, ci o sumă de trăiri. 10 ani în care m-am căutat, în care m-am luptat să cred că realitatea în care exist era realitatea necesară. Dacă pe chip mi-era ușor să desenez un zâmbet, sufletul mi-era învelit într-o evidentă nefericire. Arătam celorlalți că mă am, în timp ce știam clar că ceea ce dețin nu sunt eu, ci o proiecție falsă a mea. Eu rămăsesem închisă într-un sarcofag. Respiram prin gaura cheii lui. Din când în când, respirația mă traversa și îmi atingea sufletul. Îmi aminteam că undeva încă exist, dar nu știam cum să revin acolo. Am încercat tot felul de cărări. Niciuna nu m-a apropiat de locul unde mă pierdusem. Într-o dimineață m-am rugat. Fără să știu cum. Nu mai știam clar ce înseamnă să te rogi. Nu mai știam cum se începe rugăciunea, cum îi vorbești lui Dumnezeu. Parcă nici genunchi nu aveam să mă rog. Pierdusem și acest amănunt. Dumnezeu era lângă mine. Eu nu îl vedeam.

Respira lângă mine. Eu nu îl lăsam să mă atingă. Am început să plâng. Prin fiecare lacrimă ce-mi ștergea obrazul îl imploram pe Dumnezeu să mă ia de mână și să mă întoarcă la mine. Am văzut o lumină și am plecat pe drumul care mi s-a deschis. M-am aruncat cu credința oarbă a unui copil și am urmat tot ceea ce mi se arăta. Am ajuns la poalele muntelui. O pădure de mesteceni s-a deschis privirii mele. Nicio cărare. Deci... încotro? Doar un râu. Am început să urc și să țin albia drept călăuză. Liniștea sălbăticeii îmi înțepenea sufletul. Înaintam cu teamă. Fiecare pas părea nedefinit. Dorința de a ajunge undeva era de nestăvilit. Mă pornisem. Nu mai exista înapoi.

Mesteceni tăiați... prima treaptă...

Intrarea în pădure a însemnat începerea războiului. Lumina m-a părăsit. Era întuneric și o multitudine de zgomote cumplite, diverse, înspăimântătoare îmi însoțeau drumul. Nu eram singură. Eram plină de dorința de a mă descătușa. Aveam nevoie să ajung la sarcofag și să mă eliberez. Dumnezeu mi-a oferit atâta întuneric cât am avut nevoie, ca să ajung să cer lumina și să îmi dau seama că omul nu se va adapta niciodată firesc la bezna în care pica din neatenție. Bezna îl chinuie pe om, îl roade, oricât încearcă omul să nu recunoască asta. Dumnezeu însă îi lasă omului opțiunea. Dacă vrea în adevăr sau dacă vrea să rămână în minciună. Omul este singurul care poate să facă această opțiune pentru sine, pentru că omul trăiește prin sine, nu prin celălalt. A face o opțiune pentru altă persoană este fals. Urcam pe rădăcinile copacilor fără vârstă, alunecam, mă cățăram, prindeam frunzele cu

sufletul, iar mă puneam pe drum și începeam să simt cum mă apropii. Mirosea a mine.

Mesteceni în formă de candelabru cu brațe... a doua treaptă...

Cu cât mă afundam mai mult în pădure, cu atât coboram mai mult în adâncul sufletului, singurul loc unde ești sincer cu tine și singurul loc unde totul se vede clar, unde nu ai după ce să te ascunzi. În adâncul sufletului ești liber pentru că nu mai ai cum să te minți. Ajungând acolo poți să faci opțiunea pentru că în sfârșit vezi. Urcam printre toți copacii și mă sprijineam din când în când de ei exact cum făceam în momente de cumpănă când alegeam să văd doar ce nu îmi făcea rău, ca să pot să merg mai departe. Alegem des ceea ce ne creează confort, nu ceea ce ne doare. Țineam în sus albia fără să știu unde mă duce. Știam că undeva trebuie să existe un punct de pornire și că acolo trebuie să fie sarcofagul în care mă abandonasem. Fiecare pas pe care îl făceam îmi întărea credința că, atunci când stai mult timp în minciună, ai nevoie de o motivație extrem de puternică pentru a te lepăda de ea, o motivație vitală. Fără aceasta, minciuna nu te lasă. Revine în tine, te încearcă, secundă de secundă. Odată ce a prins rădăcini, are locul ei și, ca să poți să o smulgi, îți trebuie multă forță. De minciună nu scapi decât într-un singur fel. Să nu mai ai nevoie să minți. Doar atât. În momentul în care minciuna devine inutilă, nu mai are forță. Își pierde toată magia. Falsitatea, ipocrizia, duplicitatea, într-un cuvânt răul, se așază atât de ușor în straturi peste sufletul tău, încât, cu cât trec mai multe anotimpuri peste... cu atât este mai dureroa-

să jupuirea și dezgolirea de ele. Sufletul afectat de minciună e ca o rană deschisă peste care se toarnă straturi de bandaj, mii de clipe, mii de straturi care ajung să te sufoc și să te îndepărteze de sine.

Mesteceni cu gheare... a treia treaptă

Rădăcinile copacilor spărgeau pământul ca niște gheare. Călcam pe ele și simțeam cum țipă în mine toate păcatele. Nu puteam să mă iert. De ce? Din mândrie. Ceea ce eram nu coincidea cu ceea ce mi-aș fi dorit. Uitaseam că sunt om. Vanitatea mă orbise. Omul, prin natura lui, trage să se apere, să trăiască comod, să nu se gândească prea mult la sine și la ceea ce este alterat în sufletul său. Crede că, dacă trăiește cu ochii închiși, falsitatea și urâtul nu se văd. Chiar dacă nu se văd, sunt conținute. E acel cancer care roade — care te distruge fără ca tu să știi — pentru că nu lupți să îl înlături.

Mesteceni îmbrățișați... a patra treaptă...

A avea încredere într-o altă persoană înseamnă a avea încredere că omul respectiv nu are nevoie să fie altfel decât este, nu are nevoie să fie fals. Și asta nu ține de cât îl cunoști pe respectivul om sau de felul în care ți-ar plăcea să fie acel om, ține, pur și simplu, de întâlnirea de har dintre două ființe care se aseamănă prin nevoile lor.

Când un om face ceva pentru un alt om nu pentru că simte, ci pentru că i se cere, este fals, mai bine nu face, se abține. În tine rămâne ceea ce simți să faci, chiar dacă ceea ce faci nu coincide cu ceea ce simți. În interiorul tău se imprimă ceea ce simți. Neurmând drumul sufletului,

strângi frustrări, regrete, complexe. Scăpate din frâu, te întorc la minciună, la neadevăr, la viața ascunsă.

Sufletul-pereche este cea mai importantă întâlnire cu un om. Este omul-oglinză, omul care te scapă de prejudecăți și te obligă să te vezi așa cum ești, omul care nu te lasă să te mai minți și care trage de tine să te curețe, să te dezobișnuiască de tot ce e fals în tine și în jurul tău. Dacă pentru un astfel de om ești dispus să îți schimbi viața, înseamnă că ai nevoie de ceea ce el îți dorește. Înseamnă că el nu a făcut decât să îți ștergă geamul. Să te uii pe fereastră și să o deschizi singur(ă) dacă vrei. Un om poate să îți arate o cale. Dacă mergi sau nu pe ea este opțiunea ta.

Mesteceni cruci... a cincea treaptă...

Dacă sufletul nu este ceva palpabil, asta nu înseamnă că nu există și că nu are nevoie de atenție, de îngrijire. Dacă pe Dumnezeu nu poți să pui mâna atunci când te rogi, asta nu înseamnă că nu este lângă tine și că nu te ascultă. Totul ține de raportul pe care îl ai cu sine.

Mesteceni porți... a șasea treaptă...

Când îți dai seama că profund un om are nevoie de altceva decât de ceea ce ai tu nevoie, nu ai de ce să îți dorești o relație cu el, pentru că nu aduce decât chin și durere, neadevăr și îndepărtarea de sine. Nu ai cum să faci un întreg cu un om care are alte nevoi, care are alt scop existențial. Și nu poți să obligi un om să îți împărtășească nevoile dacă treapta pe care se află este diferită de

treapta ta. Un om nu poate fi constrâns, nu poate fi coborât sau urcat pe altă treaptă decât pe cea pe care a ajuns singur, căci coborârea sau urcarea ar fi forțată, artificială și neasumată. Fiecare are ritmul lui spre mântuire și crucea lui. Și pe acest drum nu avem cârjă. Suntem singuri. Nu ne putem trage unii pe alții. Putem doar să ne urmăm, putem să ne prindem din urmă dacă distanța dintre noi ne oprește să respirăm normal. Dar nu putem să ne păcălim.

Pădurea de mesteceni... a șaptea treaptă...

Credeam că ceea ce trăiesc era ceea ce îmi trebuia pentru că mi-era comod, mi-era bine. Nu mă durea. Aveam ce părere voiam să am despre mine. Timp de zece ani, micile mele căderi au fost atât de mici, că nici nu le sesizam. Le vedeam importante și profunde pentru că nu trăiam important și profund. Dorința mea nu avea cum să fie activă într-un suflet închis, fricos, zgribulit. Rugăciunea mea nu putea să iasă din cuvânt dacă sufletul meu era încremenit. Sunt semne peste tot. Tot ceea ce ceri primești dacă ești pregătit să vezi. Niciodată nu îți dă Dumnezeu mai mult decât poți să duci. Nu ar avea de ce. Tu ai senzația că este prea mult pentru că nu-ți cunoști limita. Ideea este să înveți ceva în urma unei zguduirii atât de profunde. Dacă se revine la normal, e timp irosit. De asta te ajută să îți forțezi limita, să cunoști în tine ceea ce nu cunoști. Genul acesta de experiență-limită te ajută să dai jos din tine toate straturile de protecție, să fii gol, să te privești așa cum ești, fără să te mai aperi. Lupta adevărată se naște în momentul în care te ai și începi să te păstrezi, să nu te mai pierzi.

Am străbătut pădurea și cele șapte trepte. Am ajuns Sus, pe platou. Neatins de ani, într-un colț, lângă mânăstire, zăcea sarcofagul. M-am apropiat. Simțeam cum înăuntru bate inima. Nu murisem. Respiram. Dar nu aveam cheia. Nu aveam cum să deschid. Am început să mă rog. Nu aveam nicio putere. M-a cuprins disperarea. Starea aceea că nu mai ai control, panica, senzația că nu mai ai ce să faci și că totul se dărâmă. Timpul încremenește. Nu se mai mișca nimic. Au început să bată clopotele. Dumnezeu îmi zâmbise. Îmi muriseră toate cuvintele. Nu mai știam să vorbesc decât tăcând. Gândurile îmi înțepeniseră în tot ce era rău și fatal. Mi-era frică. Era frica aceea nudă că momentul în care pot să mă pierd definitiv este exact momentul în care sunt. Stăteam pe un mal care oricând se putea surpa. Ca să atingi cerul, trebuie să traversezi tot Iadul. Să nu-ți mai rămână nicio respirație în minciuna trecutului. Nu poți să începi nimic până nu termini ceea ce este început deja. E ciclul firesc care se cere respectat. Mă rugam și nu reușeam să adun în mine niciun Înger. Mă simțeam singură și descoperită. Rugăciunile mi se pierdeau pe aleile sufletului. Nu știam cum să încep. Nu știam ce să cer. Eram la o respirație de adevăr și nu aveam cheia să mă eliberez. De pierdut ne pierdem ușor. De recuperat... durează. Am început să scot din mine fiecare clipă, toți anii, toate păcatele, am început să vărs tot mълul strâns secundă de secundă, să cotrobăi toate ungherele ființei și să mă curăț de tot ce a fost bun și rău, frumos și urât. Am început să umblu în mine ca într-o casă veche, din care trebuie să scoți tot, să o dărâmi ca apoi să reconstruiești. Până în momentul în care nu m-am eliberat de ultima suflare veche, sarcofagul nu s-a deschis. Dumnezeu a avut răbdare. M-a

așteptat. Îngerul mi-a cărat molozul zile și nopți întregi. Lacrimile mi-au fost ustensile. Am cojit pereții timpului, am schimbat instalațiile emoțiilor, am modificat toate cablurile de legătură cu Universul, căci erau fisurate și, cu răbdare, am început să lucrez fiecare centimetru din noua casă a sufletului. Îngerul meu păzitor a lucrat cot la cot cu mine. Dumnezeu ne-a supravegheat. Când te refaci nu există timp. Există doar nevoia vitală de schimbare. Aparent, când Dumnezeu îți dă rămă vechea casă, murdară și imposibilă, ai senzația unui dezastru. Te lasă descoperit. După ce treci de șoc, îți dai seama cât de iubit ești de Dumnezeu și durerea năucitoare care te arde, suferința care îți ia aparent mințile și te anulează, abisul de neînchipuit care te mutilează sunt, de fapt, punctul din care îți iei avânt, aripile cu care poți să atingi alte înălțimi, alte culori, alte ceruri... lumina.

p.s. Caută neîncetat să rămâi liber. Inima ta poate iubi tot ce dorește. Viața nu are nicio valoare închisă între limite. Te desăvârșești mereu. În fiecare răsărit de soare se naște ceva frumos. Călătoria aceasta nu are sfârșit.

* *Mențiune*: Romanul de față este scris pe parcursul a 8 ani. Nevoia de a scrie această poveste a fost ca nevoia de apă. Am considerat că am terminat această carte de zeci de ori. Și de tot atâtea ori i-am dat și titluri. Nici acum nu știu dacă ce ați citit este varianta finală. Și nu o să știu niciodată. Este genul de poveste care se poate scrie și rescrie la nesfârșit. Și totuși... forma de față este ultima treaptă. Dincolo de această poveste rămâne doar zborul fiecărui cititor. Sugestia finală a titlului îi aparține regizorului **Alexandru Darie**. Și pentru asta îi spun

Mulțumesc. Cu sufletul, Chris Simion